Clancy Tom
X1 - NET FORCE
VELKÝ ZÁVOD

OBSAH

Tým Net Force se účastní soutěže - závodu proti týmům z jiných zemí; každý tým si postavil vlastni virtuální kosmickou loď. Zprvu to vypadá jako vynikající příležitost k setkání s novými lidmi z exotických zemí a zároveň jako možnost získat pro Net Force celosvětovou slávu.
Jeden z týmu však přijel z násilnické Karpatské aliance, jež na svých územích šíří pomoci propagandy rasovou nadřazenost a válečnické nálady. Když se pak ostatním týmům začnou stávat podivné nehody, začnou být Karpaté podezřelí. A skutečně - aby pro svou zemí získali nove technologie, jsou ochotni udělat cokoli - klidně i vraždit.
Teď je na dětech z Net Force, aby je zastavily - než stihnou napáchat skutečnou škodu...

01 KAPITOLA

Leif Anderson našpulil rty a vyfoukl, aniž by spustil oči z displejů na ovládacím panelu, který měl před sebou. Doufal, že se mu podaří odfouknout kapičku potu, která se mu koulela ke špičce nosu.
Jeho pokus ale selhal.
Leif zkusil rychle zatřást hlavou, ale tím si to jen zhoršil. Kapička odletěla, chvilku se vznášela v mikrogravitaci a potom dopadla na průzor Leifovy helmy. Tam se rozplácla jako dešťová kapka - jen s tím rozdílem, že to bylo z vnitřní strany skafandru. Několik číslic, které byly za rozpláclou kapkou, se změnilo v nečitelné rozmazané šmouhy.
Leif zasyčel mezi zuby. Zrovna tyhle číslice potřebuje, jestliže má řídit brždění toho škopku. Jinak se na Marsu přistát nedá.
Rozhlédl se a krátce zkontroloval své kolegy Slídily z Net Force - ne že by toho bylo vidět hodně, když byli všichni nacpaní do stejných kosmických skafandrů. Na místě pilota přistávací části kosmické lodi seděl David Gray. Leif věděl, že kamarádův obličej je v tuto chvíli klidný a tvrdý, jako by byl vyřezán ze slonoviny. Teď posádce nařídil, ať si zapne skafandry, protože nastával nejkritičtější okamžik celé cesty.
Na místě druhého pilota seděl Matt Hunter a připomínal číhajícího ohaře. Leif si živě představil, jak jeho přítel hladovýma hnědýma očima hltá každý kousíček dat. Andy Moore seděl za svým panelem shrbený, jako by ho nic kolem něho nezajímalo - ale co jiného můžete čekat od baviče celé skupiny?
Co se Leifa týče, ten si "užíval" všech pachů, jaké se člověku nabízejí, když je celý zamotaný v plastovém a kovovém kokonu a potí se jako prase. Dost zlé bylo už to, že dýchal recyklovaný vzduch a byl natěsnaný na malém prostoru spolu se třemi dalšími chlapci. Když je ale člověk zavřený v těsném prostotu sám se sebou...
Cesta na Mars nepředstavovala žádný snadný výlet. Už jen to, aby se odlepili od země, si vyžádalo velké úsilí. Jen samotný modul, který měl na Marsu přistát, vážil 2500 tun - to je vlastně dva a půl milionu kilo! A to nepočítáme další tuny nosného hardwaru, který umožnil, aby se jejich škopek dostal na orbit, ani palivo, ani takové detaily, jako je jídlo a vzduch pro

čtyřčlennou posádku na cestu, jež má trvat tři roky.
Ke všem těmto obtížím je potřeba ještě přičíst nevyhnutelné změny, ke kterým v lidském těle dojde po měsících života bez gravitace. Leifovi se nelíbil podivný postoj, jaký jeho tělo zaujímalo, když svaly, které ho jindy držely zpříma proti zemské přitažlivosti, najednou neměly s čím bojovat. Po celou dobu letu je potřeba usilovně cvičit, protože jinak se lidské tělo promění v hromadu masa bez kostí.
Když opustili oběžnou dráhu Země a dostali se k Marsu, začali kolem planety kroužit. Bylo to nepříjemné a složité - Mars Observer se v roce 1993 ztratil právě během přechodu na tuto oběžnou dráhu.
Stalo se to před dvaceti lety a přesně stejně stará byla technologie, kterou používali. A Mars Observer byl nepilotovaná sonda, kterou na dálku řídili ze Země. Je to práce, při níž záleží na každé setině sekundy, a přitom trvá asi čtyři a půl minuty, než se rádiové vlny dostanou ze Země ke kosmické sondě - vesmír je velký i pro ty, kdo cestují rychlostí světla.
Jejich prastaré necky neměly motory dosahující rychlosti světla, jen starý dobrý raketový pohon. A na palubě posádku čtyř lidí, kteří měli za úkol přistát na povrchu Marsu, prozkoumat jej a v návratovém modulu zase odstartovat na Zemi - ten vážil dvě stovky tun. Jediné, co nyní potřebovali, bylo udržet se na bílých horkých plynech trysek tak dlouho, než se zlehka dotknou povrchu Marsu.
Leif zahájil další brzdicí sekvenci - poslední před dosednutím - a připravil se na to, že se stane jen jedním z pasažérů. Práce s vyrovnávacími motory, jež tyhle necky musí udržet během přistávání zpříma, teď zůstala na Mattovi a Davidovi.
Zažehly se brzdicí rakety a Leif i ostatní Slídilové Net Force pocítili na kratičký okamžik něco jako gravitaci.
Pak ale zase byli bez tíže - a po celém Leifově ovládacím panelu se začala rozsvěcet červená světla. Leif tiskl tlačítka a přepínal přepínače a cítil, jak má v tlustých rukavicích nemotorné prsty.
"Něco se děje s palivovými pumpami - vypadly v půlce sekvence!" ohlásil do mikrofonu v přilbě skafandru.
Tohle byla ta nejhorší ze špatných zpráv. Rychle padali řídkou atmosférou Marsu. Přestože se planeta pod nimi neblížila takovou rychlostí, jako by tomu bylo v případě zemské přitažlivosti, letěli děsivě rychle.
A o brzdách si mohli nechat jenom zdát.
Leif se dál zabýval palivovým systémem a zoufale si přál, aby mohl pootevřít přední průzor a otřít si orosený obličej. Ve skafandru bylo opravdu velice horko a velice vlhko. "Nemůžu přijít na to, co se pokazilo!" řekl a snažil se z hlasu vytěsnit paniku.
"Zkusím brzdicí rakety zažehnout ručně - připravte se, že to škubne," upozornil je David.
Motory zaburácely, pak zaprskaly, znovu zaburácely a znovu zaprskaly. Kovovou konstrukci modulu rozechvěly vibrace, jež svědčily o blížící se neodvratné katastrofě.
Tohle ale Leif zažít nechtěl. Natočil se k displejům a snažil se postřehnout, jakou rychlostí padají.
Jsou příliš vysoko. Příliš moc vysoko.
"To už jsme misi zrušili?" vstoupil do éteru Mattův hlas. "Mám zažehnout motory na návratovém modulu -a padáme odsud?"
"Já... nemyslím si, že bychom to stihli." Davidův hlas zněl divně; bylo znát, že se snaží vyrovnat se situací, s níž vůbec nepočítal.
Sekundy ubíhaly, jak Slídilové Net Force podnikali další a další zoufalé kroky, jimiž chtěli dosáhnout toho, že buďto přestanou padat, nebo zase vyletí kolmo vzhůru.
Leif si představoval, co je asi pod lodí. Už celé týdny jim výhled z pozorovacích okének zakrýval Mars, obrovská podobaná koule, která rostla a

rostla. Teď to vypada-
lo tak, že kdyby Leif prostrčil ruku tlustými plasty, klidně by se o ni mohl opřít dlaní.
Samozřejmě, kdyby to udělal, vniklo by do těsného prostoru modulu vesmírné vakuum a spolu s atmosférou by jim vysálo každičký doušek životodárného vzduchu z plic. V opuštěné kosmické lodi by pak zbyla jen čtyři zadušená a zmrzlá těla vznášející se v beztížném stavu. Právě díky tomu, že venku nebyl žádný vzduch - přesněji skoro žádný vzduch, protože už se nacházeli v tom řídkém něčem, čemu se na Marsu říká atmosféra -, mohli vidět až zlověstně zřetelně každý detail povrchu planety.
To byl také důvod, proč David trval na kompletních kosmických skafandrech a uzavřených přilbách. Chtěl, aby byli členové posádky chráněni v případě, že přistanou tvrdě a loď ještě několikrát poskočí. S takhle extrémní situací ale skutečně nepočítal.
Oni totiž ani neposkočí, až se dotknou povrchu.
Po přistání se jen ozve zvuk, asi tak něco mezi vžuch a prááááásk!
Leif zaskřípal zuby. Nebyl čas na to, aby si představoval, jak padají.
Sestupovali a David se nevzdával a pokračoval v souboji s přístroji. Leif si představoval, jak se kamenitý povrch rezavě rudé planety blíží a blíží...
"Už toho mám dost!" vyrazil ze sebe náhle Andy Moore. "Potím se jako prase!"
Otevřel průzor v přilbě a otřel si pot na tváři tak bledé, že pihy s ní tvořily výrazný kontrast.
David se prudce otočil na hydraulickém sedadle. "Co to děláš?"
"Na pár sekundách už nezáleží," vyštěkl Andy. "Tenhle skafandr mi už v ničem nepomůže!"
David vykřikl - vzteky, strachem, anebo kombinací obojího.
Leif se na svém sedadle připravil na náraz. V kabině bylo horko. Schválně, jestli je marťanská atmosféra zapálí jako přerostlou padající hvězdu...
Zhluboka se nadechl.
A pak přišel náraz.

02 KAPITOLA

"Hrrmrrr-kkkkk!" Když systém zkolaboval, Leif málem vypadl z křesla, propojeného s počítačem. Zhroutil se do jeho luxusní anatomické výplně z pěnové gumy a třel si spánky. Potom vstal, trochu se zamotal a zkusil udělat několik kroků.
To počítačové křeslo mu až příliš připomínalo hydraulické sedadlo na palubě nešťastného marťanského modulu.
Ale mohlo to být horší, říkal si v duchu. Kdybychom letěli opravdovou lodí, kdybychom přistání neprožili v simulátoru virtuální reality, byl by z nás teď jen mastný flek na povrchu Marsu.
Leif se procházel po pokoji a prsty si třel spánky a zátylek, aby si rozmasíroval bolest hlavy - přesněji řečeno bolest v okolí integrovaných okruhů, které měl implantovány pod jasně rudými vlasy. Tyto implantáty mu umožňovaly komunikovat s počítačovým křeslem a vstupovat na Síť, do globálního řetězce, kde spolu vzájemně komunikovaly počítače a převáděly peníze, informace -
a každý fantastický nápad, jaký se vám zrodí v hlavě v těch nejdivočejších snech.
Díky kouzlu vé-er (čili VR neboli virtuální reality) už byl Leif na mnoha místech a dělal tam spoustu věcí. Tak třeba několikrát týdně býval čarodějem v pseudostředověkém světě her. Tam ale při svých dobrodružstvích vždycky dopadl lépe než teď, kdy se předvedl jako člen expedice na Mars v posádce Davida Graye.

Davidův soukromý vesmírný program byl spíš koníčkem než komerčním podnikem typu země Sarxos, kde si Leif procvičoval čarodějnictví. David miloval stavbu virtuálních kopií kosmických lodí - zejména velkých sond bez posádky z raných dob zkoumání kosmu. Jeho programy patřily na Síti k nejlepším i přes přišernou bolest hlavy, která ho postihla po pádu modulu, jenž nebyl ve scénáři. David věřil, že i virtuální chyby musí mít nějaké následky.
Leif ale pochyboval, že by David ty následky plánoval v tak kruté podobě. Zřejmě jen Leif byl na jakékoli implantované věci výjimečně citlivý. Zrovna nedávno prodělal z implantátů závažné trauma, když nějaký rádoby šprýmař překonfiguroval bezpečnostní protokoly véerka, aby virtuální kulky člověku způsobily opravdovou bolest. Nyní stačí málo, aby se zabijácká bolest hlavy znovu ozvala. Leif si ale klukům na svůj problém nestěžoval. Stejně mu to připadalo jako dobrá cena za privilegium, že s nimi směl na výpravu letět.
Expedice na Mars byla zatím Davidovým nejambicióznějším projektem, vyžadujícím čtyřčlennou posádku a řadu sezení ve vé-er, trvajících několik týdnů - David nasimuloval jen kritické okamžiky několikaměsíčního letu, místo aby se mořil se skutečnou délkou expedice. Technologie byla zastaralá, protože pocházela z roku
2010, což bylo před patnácti lety. S dnešním nukleárně-elektrickým kosmickým pohonem by přesně stejná cesta na Mars trvala jenom pár měsíců.
I Leifuv otec byl velice pyšný, že ve vesmíru zanechal svou stopu. Jeho firma pomohla financovat nákladný výzkum nové pohonné jednotky.
A pěkně si na tom namastili kapsu, pomyslel si Leif s úsměvem. Mám pocit, že mě rodinný duch trestá, za to, že cestuju staromódním způsobem - dokonce i v simulaci.
Povzdechl si. Alespoň že ta nejhorší, počítačovým pádem vyvolaná bolest hlavy zmizela. Leif vstoupil do počítače - tentokrát jen hlasem - a vyžádal si holografické spojení s Davidovým systémem.
O chviličku později se nad ovládacím panelem počítače zhmotnil trojrozměrný obraz Davidova obličeje. Ten sedmnáctiletý kluk nevypadal o nic lépe, než se David cítil, nehledě na to, že jeho ebenově se lesknoucí pokožka tajila, jak je po nešťastném pádu sinalý. Možná dokonce vypadal i trochu hůř - přece jen to byl výplod Davidova mozku, co právě havarovalo. Ale i tak se maličko usmál, když viděl, kdo volá.
"Zdar, Leife!"
"Je mi to líto, Davide."
David pokrčil rameny. Je to asi moje chyba, řekl bych," prohlásil. "Udělal jsem hardware nějak moc reálný. Astronauti, co letěli na Mars, měli na obeznámení s řízením a ostatním celý roky. My jsme vlastně měli jenom takový rychlokurz."
"Ale byli jsme dost blízko," zkusil Leif kamaráda utěšit.
"Trochu moc blízko, když člověk letí rychlostí několika mil za sekundu," opáčil David. "Víš přece, co se říká -není to pád, co tě zabije, ale to, jak se rychle zastavíš."
"Jak jsou na tom Matt a Andy?" ptal se Leif na ostatní přátele a členy posádky.
"Oba mi cinkli před tebou - jsou v pohodě. Vlastně se u nás staví a koukneme na Ultimate Frontier." David na chvilku zaváhal. "Jestli se chceš taky připojit..."
"Dík, ale asi ne." David a ostatní přátelé žili přímo ve Washingtonu. Leif byl v rodičovském apartmá v New Yorku. Krátká virtuální návštěva u Davida doma by mu nevadila, ale kdyby byl na Síti delší dobu, asi by mu to bolest hlavy ještě zvýšilo.
"No, tak se asi uvidíme na příštím setkání Slídilů Net Force," řekl David.
Leif kývl hlavou a maličko zamžikal - implantovaná bolest hlavy je něco přišerného. "Nashle. Měj se hezky."
"Ty taky."

Odpojili se.
Leif došel k posteli, padl na ni a podíval se na svůj obraz v zrcadle. Byl štíhlý a celou postavu měl poměrně hezkou - to byla genetická laskavost od matky, která bývala balerínou. Červené vlasy měl dost pocuchané, jak se pořád snažil bolest rozmasírovat. Leif sám si myslel, že vypadá dobře, anebo že má přinejmenším ostře řezané rysy. Přesně to, co může budoucí playboy světoběžník potřebovat.
Právě teď měl ale laskavé oči a na rtech mu pohrával přihlouplý, až pošetilý úsměv. Slídilové Net Force mu nabízeli vítané uniky ze světa bohatých a přepychem obklopených lidí... ze světa, jenž ale nenabízel žádné bizarní fantazie.
Net Force byla vládní agenturou, pododdělením FBI, pověřeným úkolem střežit Síť. Agenti Net Force čelili teroristům, zločincům, cizím vládám, které neměly za lubem nic dobrého, a dokonce i dětem, vyhledávajícím dobrodružství třeba na virtuálních mejdanech.
Slídilové Net Force nebyli v pravém smyslu slova mladistvými pomocníky Net Force. Dostalo se jim sice jistého fyzického výcviku, který zajišťovalo oddělení námořní pěchoty Net Force, ale Slídilové trávili víc času výukou o Síti než tím, jak se naučit být policisty.
Leifovi se na Net Force nejvíce líbilo přátelství s kamarády od Slídilů. I když je viděl častěji ve vé-er než ve skutečnosti, přesto mu pomáhali přežívat ve skutečném životě.
Třeba zrovna David Gray - kde jinde než u Slídilů Net Force by se mohlo bohaté dítě poflakovat v newyorském ateliérovém bytě s mladým černochem, jehož táta dělá v D. C. poldu?
Pravdou je, že díky Net Force a Slídilům Net Force se Leif už několikrát v životě ocitl v hodně zajímavých situacích - i když při nich několikrát narazil.
Stále se usmívající Leif vstal, odešel do kuchyně a vzal si něco malého k jídlu. To mu od bolesti hlavy většinou alespoň trochu pomohlo. Když dojedl, podíval se na hodinky. Proboha, Ultimate Frontier už za chviličku začíná!
Leif odklopýtal do obývacího pokoje a nechal rozehřát holo-soupravu. Táta mu jako obyčejně koupil tu nejlepší na trhu. Zážitek z holografické projekce je jen o něco málo horší než ve skutečné vé-er.
Zazněla hudba ze seriálu a Leif se jakoby propadl do kosmu, kde se prolétal mezi hvězdami a planetami.
Možná, že tohle potřebovaly ty naše necky, co jsme s nima letěli na Mars, myslel si. Úplně všechno řízený počítačem a zvukový efekty, který by nám naznačily, že letíme vesmírem bez vzduchu a bez ohledu na nějaké fyzikální zákony.
Zdánlivě nekonečná kosmická sága Constellation byla vlastně pokračováním původních sérií, které zase navazo-
valy na mnoho desetiletí staré verze, a tak dále a tak podobně, až k éře starých filmů, promítaných na plátna. Leif se posadil na pohovku. Okay, říkal si, tak se podíváme, čím budou muset kapitán Venn a jeho posádka projít tentokrát...

*****

Ve Washingtonu seděl David Gray s rodinou a přáteli v přeplněném obývacím pokoji a také sledoval Ultimate Frontier. Všichni kamarádi byli na pohovce; Davidova maminka seděla v křesle a Davidovi mladší bráškové James a Tommy leželi na podlaze, odkud sledovali holografický obraz.
Andy Moore zrovna prožíval stav, o němž přátelé říkali, že mu huba jede jako motorová pila. S velkým šklebem na pihovaté tváři nepřestával vykládat a vykládat, přičemž haněl zápletku seriálu i hlavní postavy.
V této epizodě dostala loď Constellation nijak vítaný úkol převézt zástupce

několika mimozemských ras na důležitou diplomatickou konferenci. A někdo se tyto zástupce samozřejmě snažil zavraždit.
Paní Grayová si mimoděk povzdechla, když Nimboidský velvyslanec - z čisté energie složená bytost s neustále se dělícími zářícími úponky -, byl záhadným způsobem pohlcen elektronickým systémem lodi.
"Ale to nic není," zvolal Andy. "Palubní inženýr pak nějak přijde na to, jak velvyslance dostat z počítačů ven."
"Tohle přece není repríza, že ne?" zeptal se Matt Hunter se skeptickým pohledem upřeným na kamaráda.
"Ne, ale stejně to nebrání scénáristům, aby pořád nereprízovali ty staré nápady. Starej dobrej pan Pendennis -všimli jste si, že skoro všichni hlavní inženýři v kosmu jsou Keltové? Ne, vážně si myslím, že s tím pánem z Cornwallu to už trochu přehnali. Ale stejně, pan Pen-
dennis nakonec vymyslí nějaký kouzelný tentononc, co tomu mimozemšťanovi zachrání život."
"Stejně si ale myslím, že ti mimozemšťani vypadají v poslední době nějak divně," stěžovala si paní Grayová. "V našich dobách, když se ještě filmy promítaly na plátno..."
"Ale no tak, paní Gé!" vybuchl Andy, ale hned se zatvářil omluvně. "Omlouvám se, ale tehdy se výdaje na make-up skládaly snad hlavně z výtěžku prodeje v kantýně studia. Buďto tohle, anebo všichni tehdejší mimozemšťani museli žít na planetách s velice jasným sluncem. Všichni měli velké vrásky na čelech nebo mezi očima, jak pořád mhouřili oči kvůli slunci." Zkusil nakrčit nos i čelo, aby demonstroval, o čem hovoří.
David se rozesmál. "V dnešní době jsou mimozemšťani navrhovaní demograficky - podle těch diváků, kterým producenti hodlají filmy pouštět."
"Jak to jako myslíš?" chtěl vědět Matt.
"No, producent chce svůj pořad vysílat po celým světě," vysvětloval David. "A protože hlavním odbytištěm jsou Spojený státy, tak Galaktická federace je tak nějak pokřiveným zrcadlovým odrazem naší vlády a kultury přeneseným do budoucnosti. Ale podívej se na některý ty mimozemský rasy. Třeba Laragantové - ti jsou vyšší než my, jsou hezcí skoro jako sochy..."
"Protažení, zidealizovaní lidi," souhlasil Andy.
"A jsou hrozně moudří a mají vybraný vkus," zakončil David. "Členové posádky Constellation, kteří se s nima dají do řeči, často z rozhovoru vyjdou jako... no minimálně neotesanci." David se rozhlédl po přítomných. "Ti jsou prostě na míru ušití podle obrazu, jak se sami vidí Evropani."
"Ale ne!" žasl Matt. "Asi jsem si toho takhle nikdy předtím nevšiml. Přitom třeba taková Arcturanská sféra společné prosperity mluví sama za sebe, že?"
David přikývl. "Ano, jejich kultura má přilákat asijské diváky, hlavně Japonce. To Setangové - obyvatelé odpadlických koloniálních světů, prozkoumaných bývalým Laragantským impériem - by se zase měli líbit vznikajícím Africkým státům."
"Všechno to jakýsi pokroucený smysl dává," připustil Andy. "Ale co tihle Thurienové? To jsou proradní hajzlíci, váleční štváči, takové slizké koule..."
"Jsou xenofobní a při jednání s jinými rasami nemají žádné svědomí," opravil jej David. "Jejich kultura nevěří v individualitu - i když osobní statečnost tam přímo vzývají."
"Jsou to prostě univerzální darebáci pro každý díl," řekl Matt.
"Ale i tak někdy vypadají skoro jako hrdinové," ukázal David hlavou k holo-obrazu, kde jeden thurienský strážný při ochraně svého velvyslance zaútočil na čtyři členy posádky Constellation. Humanoid, potažený stříbrnou kůží a s obličejem s vystouplými lícními kostmi, ale jinak naprosto bez výrazu, se vrhl do divokého útoku, při němž zabil tři důstojníky ochranky v červených košilích, než byl sám zastřelen.
"Zrovna jsem myslel na to, že když nemají obličeje, je to jenom lacinej trik - aby ušetřili na hercích a makeupu a měli víc na ty drahý hologramový postavy,

co se v některých epizodách objevují. Všechny tyhle divný odlišnosti vznikají proto, že to píšou různý scénáristi." Matt pokrčil rameny. "Chápete jako - když to tam začne bejt nudný, mrsknou do děje pár Thurienů."
"Ale pořád mě na celý Zemi nenapadá nikdo, kdo je jako oni," nedal se odbýt Andy.
"No, tak to by sis měl promluvit s kapitánem Wintersem," odpověděl David s odkazem na jednoho bývalého důstojníka námořnictva, který nyní sloužil jako styčný důstojník mezi Net Force a Slídily Net Force. "Ten s nima vlastně před pár rokama bojoval doopravdy."
"Myslíš jako, když byl součástí mírových jednotek na Balkáně?" otázal se nevěřícně Andy.
"Karpatská aliance!" vyhrkl Matt.
Jakožto oblast se třemi náboženstvími, čtyřmi jazyky, dvěma abecedami a příliš mnoha nacionalistickými a etnickými skupinami byl Balkán celých posledních třicet let bolavým místem světa a v minulých stoletích alespoň příležitostně. Když boje na Balkáně vypukly naposledy, vytvořili nepřátelé míru v regionu neklidnou alianci, v níž spojili všechny ty -ismy, o nichž si většina lidí myslela, že zanikly s koncem minulého století.
V Karpatské alianci se sloučili příznivci fašismu i komunismu - dvou doktrín, které na jiných místech a v jiných dobách vždy stály proti sobě. Do vzniklé ošklivé kaše přimíchali ještě i něco z rasismu - a pod těmito zdiskreditovanými korouhvemi napadala Aliance své "podřadné" sousedy.
Její armády byly sice vždy odraženy, ale bojovníci Karpatské aliance se stejně chovali spíše jako gangsteři a kriminálníci než jako vojáci. I když byli poraženi, ve "válce" dál pokračovali terorismem a úkladnými vraždami. Země, na něž Karpatská aliance útočila, vytvořily Slobodan Narodny, Svobodný stát. Karpatské alianci se dařilo přežívat jako nesourodé sbírce diktatur, uhnízděných v drsných balkánských horách - a čekala jen na příležitost, aby mohla způsobit další potíže.
Andy nevěřícně vrtěl hlavou. "Proč by se s tím někdo namáhal, jenom aby nalákal - koho že to vlastně? Pár milionů pošuků?"
"Ono to spíš bude deset milionů dalších diváků, víš?" opravil jej David. "Kromě toho - komu to ublíží, když je budou prezentovat jako odvážné nepřátele?"
"Uráží to každého amerického chlapce a dívku, kteří v boji s nimi zemřeli," ozvala se najednou paní Grayová a střelila pohledem po Davidovi. "Kéž bys mi o tom neříkal! Myslím, že už se mi ten seriál nikdy líbit nebude."
Zbytek epizody sledovali v trapném tichu. Nakonec se panu Pendennisovi skutečně podařilo nimboidského velvyslance vysvobodit z elektrického systému lodi, odkud jej nahrál do počítače a zrekonstruoval ho. Ukázalo se, že za vraždami nestojí Thurienové. Pachatelem byla jedna nespokojená "umělá bytost" sloužící Laragantům.
Komandér Dominic, zbytečně pohledný zástupce kapitána Venna, nakonec androidního zabijáka ve strhujícím mikrogravitačních souboji, s využitím chvatů různých bojových umění, přemohl.
"Kaskadér," poznamenal Andy. "Teď dopadl na zem a ani si nerozcuchal vlasy."
Thurienský velvyslanec, Ten-Ktetý-Vede-Konflikty-Bez-Válek, zasalutoval komandéru Dominicovi a hned oslovil kapitána Venna. "Vaši lidé si vedli dobře, aby zabránili katastrofě. Možná bychom měli usilovat o více neválečných konfliktů."
"Soutěží," opravil jej kapitán Venn diplomaticky.
Thurienský vůdce přikývl. "Každá z vesmírných ras, které jsou zde zastoupeny, má zařízení pro výcvik mladých astrogátorů..."
"Akademii," řekl Dominic.
"Možná nějaký závod," navrhl Thurien. "Abychom příští generaci naučili řešit problémy bez konfliktů."
Na obrazovce už běžely titulky, ale náhle uhnuly stranou a vedle nich se

objevil komandér Dominic - nebo lépe řečeno Lance Snowdon, herec, který tuto postavu v seriálu ztvárnil.
Snowdon vyměnil blůzu stejnokroje flotily za celkem křiklavý rolák. Usmál se a hlasitý hudební doprovod utichl. "Mám tu jenom stručný vzkaz, ze skutečného života pro všechny fanoušky Ultimate Frontier pod osmnáct let," oznámil. "Pinnacle Productions vyhlašují soutěž pro všechny mladé designéry mezi diváky. Postavte si virtu-ální závodní loď za kteroukoli civilizaci, která se v dnešní epizodě objevila, a vyhrajte se čtyřčlennou posádkou příležitost k účasti na natáčení závodů ze šestadvacátého století!
Technické specifikace jsou na netové stránce Pinnacle Productions, pododkaz Velký závod."
Herec pokračoval v monologu na téma údajů a způsobilosti, ale David to už neslyšel. Díval se na Andyho a Matta, kteří na něj v očekávání hleděli.
"Takže?" zeptal se Andy. "Přihlásíme se?"
David zavrtěl hlavou. "Není to trochu moc ambiciózní," začal, "pro tým, jehož poslední projekt zrovna zkrachoval a všichni umřeli?"

03 KAPITOLA

David se nápadu zapojit se do soutěže Ultimate Frontier pořád ještě smál, když se místností rozezněl tlumený zvonek. Jeho bratr Tommy vyskočil z podlahy. "Někdo nám volá!" křičel.
Tomy vyběhl do chodby a vrátil se jen o chviličku později. "To je ten tvůj kamarád Leif," hlásil.
David přistoupil k sekundárnímu holo-displeji, který sloužil jako rodinné komunikační centrum. Ihned, jakmile mu vstoupil do zorného pole, Leif vyhrkl: Jenom jsem se chtěl ujistit, jestli mám místo v posádce tvé virtuální závodní lodi."
"Jaké závodní lodi?" ptal se David. "Andy a Matt se mě zrovna ptali na stejnou blbost..."
"Hele, jeli jsme s tebou na Mars. Pak jsme se s tebou i zabili." Leif se dokázal i usmát. "Takže tohle je to nejmenší, co můžeš udělat."
David byl trochu v rozpacích z toho, jak moc mu chlapci věřili. "Na ty technické specifikace na jejich sajtu na síti se podívat můžu..."
"No výborně!" Leifův úsměv se zvětšil. "Hollywoode, už se hrnem!"
"Hollywoode?" dělal mu ozvěnu David.
Leif se na něj ostře zadíval. "Tys neposlouchal? Vítězové pojedou do skutečného Hollywoodu a budou hrát v jedné epizodě o závodech. Potkáme se tam s hvězdama ze seriálu," to už se usmíval od ucha k uchu, "a s těma absolutné nejlepšíma mimozemskýma buchtama, co se objevují v každý epizodě!"
David se rozesmál. "No, ale zase moc nedoufej. Ty mimozemský buchty jsou většinou rezervovaný pro komandéra Dominika. A pak tu ještě pořád budeme mít problém s tím, že musíme porazit všechny ostatní, kteří budou stavět lodě za Galaktickou federaci. Frontieři o téhle soutěži asi diskutovali už měsíce," řekl David s využitím výrazu pro fanoušky spravující internetové stránky o seriálu Ultimate Frontier.
"Frontieři?" odfrkl si Leif. "Těch sralbotků se nebojím. Musíš jenom začít vymýšlet nějaký dobrý model." Na sekundu se odmlčel. "A kdybys něco potřeboval..."
David mávnutím ruky finanční nabídku odmítl. "Díky. Na Síť se kouknu, hned jak Matt s Andym půjdou domů."
"Tak jim řekni, ať koukají vypadnout a nerozptylujou tě od důležité práce," nařizoval Leif.
David se smíchem ukončil spojení. Pak se vrátil do obývacího pokoje, aby vydal prohlášení. Slídilové Net Force už na Mars nepoletí. Místo toho se vydají ke

hvězdám.

*****

Všichni čtyři chlapci se vznášeli ve vesmíru - tentokrát to byl kyberprostor, když ve vé-er navštívili Davida. Před očima se jim vznášel náčrtek kostry jejich kosmické lodi -jak je David upozornil, byl to jenom první hrubý nákres. Hlavní trup připomínal zjednodušený šíp a byl dvakrát delší než široký a do jeho špice se sbíhala čtyři podélná křídla. Z horní strany trčel pár kratičkých křídel, zakončených známými tvary motorových gondol. Třetí svislé křídlo s dalším motorem vyrůstalo ze zádi hlavice šípu jako hřbetní ploutev. Třetí křídlo bylo v základně rozšířené - protože tam bude řídicí kabina.
"Pěknej pohled," komentoval to Matt. "Lodě Federace měly vždycky hladký linie."
"Je to aerodynamičtější, než jsem čekal," řekl Leif.
"Přiznávám se," připustil David. "Ve vzduchoprázdném vesmíru na profilu lodě nezáleží, jedině že byste museli operovat taky v planetárních atmosférách," vysvětloval. "Scénář pro závody o tom ale nic neříká, takže se můžeme zbavit hmotnosti, kterou by nás stála izolace, přistávací zařízení a tak. Budeme tedy mnohem rychlejší a bude se nám líp manévrovat."
"No, ale co ten trup se třema křídlama - tohle nikdo nepoužívá od poslední série plochých obrazovek, a to bylo někdy kolem přelomu století," namítl Andy. Po ostatních vrhl povýšenecký pohled a zvedl virtuální ikonu, která vypadala jako dataskript. ‚Jo, udělal jsem si výzkum. A přímo tady mám designy všech lodí, jaký se kdy v nějakých dílech objevily - už od začátku." Zašklebil se. "Dokonce i těch lodí, které se objevily někde v pozadí, třeba během záběrů planet."
Andy vhodil ikonu do prostoru a zadal příkaz. "Počítači, najdi v této kolekci nejpodobnější model k existujícímu vzoru."
Odpověděl mu tišší hlas, asi jako šeptání větru: "Zpracovávám."
V okamžiku se vedle Davidova modelu vznášely dva podobné tvary. To byly ale hotové výrobky, jejichž
povrch byl namalován známou stříbromodrou barvou flotily Federace.
"Průzkumný letoun s velkým doletem a letoun pro přepravu přednostních kurýrních zásilek," vydechl Leif, jehož již ohromily technické specifikace, vznášející se vedle každé rakety. "Tvůj model je odvozený od nich?"
David zavrtěl hlavou. "A kde bych na to vzal čas, když mám školu a musím pořád volat nějakým lidem do New Yorku, kteří se mě ptají, jak to jde? Základní vzor jsem vypracoval podle počítačových analýz z technických specifikací seriálu. A tohle rozložení pohonného systému a tvar trupu mi vyšly jako to nejlepší, pokud se chceme zaměřit na rychlost a ovladatelnost."
Věnoval ostatním tvrdý pohled. "Není to jenom o tom, jak vymyslet spojení lodi s motorem. Je to spíš ten případ, jak zajistit, aby motory dělaly, co dělat mají, bez toho že by loď roztrhaly na kusy. Konstrukce musí být taky dost silná, aby odolala opakovaným otřesům a tlakům ze zrychlování a zpomalování, nebo náhlým změnám kurzu. Pohonný jednotky musejí být taky správně nakalibrovaný. Provedl jsem s tím nějaký zkoušky a u tohohle jsem skončil."
Ukázal na síťovou strukturu lodi a řekl: "Tohle je nejlepší konfigurace pro snadno ovladatelnou loď s malou posádkou. Podle tvaru vám to může připadat těsný, ale vejdou se tam nezbytně nutný systémy pro životní funkce a stabilizaci trupu. Protože je to malý, málo to váží, a tak budeme rychlejší. A já na životních funkcích ani stabilizaci trupu nešetřím," usmál se na ně. Jinak bysme nežili dost dlouho na to, abysme vyhráli."
Pak ukázal na uložení hřbetního motoru. "Jsou tu některý místa, kde jsem obětoval hmotu ve prospěch rychlosti. Například, když na moc dlouho vyhulíme všechny tři motory, možná to pnutí loď roztrhne. Na druhou stranu se mi ale líbí, že to má vlastně motory navíc - stejně vypadaly lodě v seriálu, než se

začaly víc podobat lítajícím městům. Nebo smetištím."
David pohlédl na Andyho. "Díky, že jsi vyhrabal tyhle dva. Pomůže nám to zjistit, jak všechny ty stroje dostat na palubu Onrustu."
"Onrustu!" ozval se Matt. "To mi nezní jako angličtina Federace." Střelil tázavým pohledem po Leifovi. "Zní mi to tak nějak švédsky, německy..."
Je to holandsky," řekl David. "A překládá se to jako neklidný. Ale taky je to jméno jedný zajímavý průzkumný lodi. Onrust postavil Adrian Block, když před několika stoletíma zimoval na ostrově Manhattan. A pak se svou posádkou na té lodi prozkoumali Longislandský průliv -ta cesta měřila víc než tisíc mil -, a potom se spojil s jedinou holandskou záoceánskou lodí v oblasti."
Našpulil rty v hořkém šklebu. "Víte, Blockova původní loď, Tiger, shořela a potopila se. A kdyby on a jeho lidi tu druhou loď nestihli, ztratili by jediné spojení s domovem."
"To mi připomíná nás na Marsu," řekl Andy, kterému to najednou došlo. "My jsme spadli a shořeli. Ale když si postavíme toho prcka, tak si to vynahradíme, že?"
"To doufám," řekl Matt. "Ty a David toho o těchhle věcech víte víc než já. Ale kdybyste potřebovali nasimulovat auto nebo letadlo, tak..."
"Nerozptyluj naše technický génie," varoval ho Leif. "Chceme, aby ta věc byla připravená před posledním termínem Pinnacle Productions."
"Budeme hotoví," ujišťoval David. "Od teďka už je to jenom otázka kalibrace." Rozesmál se. "Ale řeknu vám jednu věc - tahle simulovaná technologie je na ovládání
mnohem jednodušší než to opravdový, co jsme zkoušeli. Podle specifikací Ultimate Frontier budou počítače stanovovat kurzy, vyrovnávat systém, a dokonce i zprostredkujou interakci mezi lidma a řízením. A taky už jsem si prošel technický výtah, který mi dodala výrobní společnost." Obrátil oči v sloup. Je to mnohem jednodušší než to, čím jsme prošli při cestě na Mars!"

*****

"Něco tě trápí, synu?" zeptal se Magnus Anderson o týden nebo tak nějak později, když ho u snídaně pozoroval přes stůl. "Připadáš mi, jako bys byl kdesi milion mil daleko."
Já bych spíš řekl několik milionů světelných let," připustil Leif a stočil pohled z otce na matku. Natálie Andersonová byla štíhlá a vypadala elegantně, dokonce i když pojídala jakousi směs jogurtu a ječmene. To Magnus si po ránu naopak dopřával to, čemu říkal "opravdové jídlo" -v tomto případě slaninu s vejci. Leif, protože sám snídaním moc nehověl, si dával anglický vdoleček.
"Právě jsem se ponořil do technického výtahu své funkce v posádce při Velkém závodě," vysvětloval Leif.
"Tak to je dobře," pravil otec. "První zahřívačky nebo prověřovací zkoušky, nevím, jak jim říkáte, musí začít už brzy."
Leif přikývl. "A my budeme všichni připravení jet -anebo aspoň já budu, hned jak se mi ty věci, co jsem si nalil do hlavy, usadí v lebce."
Jsi si jistý?" ptala se matka starostlivě.
Magnus Anderson potřásl hlavou. "Natálie, hluboký ponor není totéž co vymývání mozků, ať už si o tom tví kamarádi tanečníci myslí, co chtějí. Je to spíš jako učit se ve spánku."
Jenomže my jsme se každičký krok učili, když jsme byli úplně vzhůru," řekla bývalá balerína. Opakovala to,
co Leif s otcem slyšeli mnohokrát, kdykoli přišla řeč na výuku přenosem informací do implantátů. "A nacvičovali jsme je tak dlouho, až se staly naší součástí, až se nám usadily ve svalové paměti."
"Ale to my na naší lodi budeme nacvičovat taky," řekl Leif rychle. "To, co jsem si dal včera v noci, to byly jenom teoretické znalosti, jak taková kosmická loď funguje -anebo jak to funguje v Ultimate Frontier."

Zašklebil se. "Ještě ale musím zjistit, jak se to shoduje s praktickou zkušeností s řízením našeho malýho závoďáku."
Otec znovu potřásl hlavou. "Tenhle virtuální byznys se dostal do sfér, jaké jsem si nedokázal ani představit, když ta technologie vznikala." Na sekundu zaváhal. "Ale kdybyste s kamarády potřebovali nějakou technickou pomoc, tak mi klidně zavolejte do práce."
"Děkuji, tati." Leif byl otcovou nabídkou dojat.
To matka se jenom zasmála. "No, samozřejmě," řekla. "A pamatuj si, že od Andersonu se očekává, že jsou vždycky ve všem první."

*****

Členové posádky Onrustu se na konci závodu v pochmurném mlčení odpojili od virtuální linky. Leif okamžitě vstoupil do systému firmy Anderson Investments Multinational a zařídil konferenční hovor. O několik sekund později se nad počítačem jeho rodičů objevily holoobrazy Davida, Matta a Andyho.
"Druzí!" funěl Andy. "Mohli jsme být první, kdybys nenechal toho kluka, aby se před nás protlačil jako prase!"
"Jenomže ten kluk dal úplně nový význam pojmu 'kolizní kurz'," prohlásil Matt kysele. "On by klidně riskoval i kolizi, která by nás oba vyřadila ze soutěže."
"Mohli jsme s ním ještě chvilku závodit, kdybysme museli." Davidův obličej byl klidný a očima se díval někam do strany. "Právě zveřejnili oficiální výsledky. Podle času jsme se i tak kvalifikovali do čtvrtfinále."
"Jako náhradníci," odsekl Andy.
"Spíš jako černí koně," opravil jej Leif. "Ti ostatní závodníci ještě neznají všechny triky, který máme v rukávech. Ale my jsme se toho naučili hodně. Tak třeba to, jak nás ti hošani předjeli - to nebyl senzační kousek kamikadze, to jenom s tou lodí neumí lítat. Já jsem si kontroloval údaje z jejich motorů. Jejich strojní důstojník nad nima ztratil kontrolu - měl je oba vyhulit naplno, ale naskočil mu jenom jeden, takže proto letěli tak cik cak. Takže teď už víme, že se od nich musíme držet dál."
Jo, ať si to příště napálej do někoho jinýho," souhlasil rychle Andy.
"Musíme se prostě jenom držet před nima - a všema ostatníma." Davidův hlas zněl vyrovnaně, ale byl v něm trochu slyšet i ocelově chladný podtón.
Leif se pousmál. Mě tou chladnokrevností neošidíš, myslel si. To že jsme byli až druzí, té vytočilo úplné stejně jako Andyho. Sám filozoficky pokrčil rameny. Jestli se to stát muselo, pak se to stalo v nejlepší dobu - kdy na tom ještě tak moc nezáleželo.
Jenomže ještě museli projít třemi vyřazovacími koly. Čili od nynějška už musejí být vždycky první...

*****

"Pořád jsme před nima, nepokazte to!", velel Matt ze svého místa pozorovacího důstojníka.
Hlavní obrazovku měli rozdělenou na dvě části, aby mohli sledovat trasu před sebou i ostatní závodníky za sebou. Ale Leif neměl v úmyslu přesouvat pozornost jinam, aby věděl, jak si vedou ostatní. Měl plné ruce (i mozek) práce, protože sledoval ovládání strojovny na můstku.
Ono to bylo snadnější než přistávat na Marsu. Hodně práce odvedly počítače; například udržovaly umělou gravitaci. Ale hodně prvků závodu bylo tak chaotických a nepředvídatelných, že stále bylo potřeba lidské ruky na vyváženou akceleraci všech tří motorů, udržení stability konstrukce lodi nebo provádění vteřinových změn kurzu pro dosažení maximální rychlosti. David při posledních úpravách svého modelu proteiny rozhodně nešetřil. Letěli v komářím kosmickém člunu s motory, jaké jinak pohánějí hlídkové fregaty s posádkou

padesáti mužů.
Můstek Onrustu byl rozhodně větší než marťanský přistávací modul, i když i ten by se krásně vešel do mýty opředené kapitánovy koupelny na palubě Constellation, kterou ale nikdy nikdo neviděl.
Matt a Andy seděli u počítačů vedle sebe, čely k hlavní obrazovce. Davidovo velitelské sedadlo se skoro dotýkalo Leifova řídicího terminálu.
Alespoň pro plavbu v tomto trpaslíkovi nepotřebovali kosmické skafandry.
"Leife!" volal Andy. "Blížíme se k poslední metě. Teď všechno záleží na tom, jak rychle zvládneme tuhle poslední obrátku. Nemůžeš mi přidat trochu výkonu?"
Leif se starostlivě zadíval na displeje. "Stabilizace trupu je na maximu. Nemůžu..."
"Tradiční odpověď má znít: 'Vybouchne to'," přerušil ho Andy.
"Zkus vytáhnout nějakou šťávu z podpory životních funkcí," radil David.
"Ale to pojedeme už v červené - jako v nebezpečné zóně," upozorňoval Leif.
David se zahleděl před loď. "Hned za bójkou je nějaká planeta. Myslíte, že bysme mohli její gravitaci využít pro prakový efekt?"
Andy znovu spočítal kurz. "Mohlo by to vyjít, ale otřeme se při tom o atmosféru té planety."
David se v sedadle pohodlně opřel - ale Leif si všiml, jak má zaťaté prsty do předloktí. "Mohlo by to vyjít."
No to doufám, že by mohlo, pomyslel si Leif.
Kosmická bóje, označující v tomto vyřazovacím závodě kurz, se blížila až děsivou rychlostí. Pak kolem ní proletěli a přešli do divoké obrátky. Manévr byl prudší, než jaký by umělá gravitace zvládla. Všichni se přimkli ke svým konzolám, protože obrátka jejich loď naklonila natolik, až to vypadalo, že se v nebezpečném úhlu převrátí hlavou dolů.
Planeta na obrazovce se nafukovala jako velký a hladový obličej.
Leif od ní násilím odtrhl oči, aby mohl sledovat údaje na displejích. Teplota trupu rychle stoupala. Stabilizační štíty hrozily selháním. Jestli to vzdají, tak horní vrstva atmosféry roztrhá loď na cucky.
A bude z nás plná prdel meteoritů, myslel si. Jenom by mě zajímalo, jestli tohle místo má být neobydlené. Jestli totiž je obydlené, může posádka Onrustu za tenhle bravurní kousek čekat důtku.
Tyhle myšlenky si ale nechával pro sebe a nahlas jen suše hlásil narůstající síly, působící na trup.
A pak, jako zázrakem, to bylo za nimi a oni letěli ve volném vesmíru. Nebezpečná pnutí se vytrácela.
Leif dlouze vydechl; ani si neuvědomil, kolik dechu zadržoval.
"Hej, Davide?" řekl. "To jsem byl já, nebo je to tu tak nevětraný?"
"Pusť znovu energii do podpory životních funkcí," řekl David, jehož pozornost byla plně upřena na obrazovku, kde sledoval jejich pronásledovatele - ostatní závodníky - blížící se k boji. Jestli se jim podaří lepší otočka než nám," zamumlal, "prohráli jsme."
Vedoucí stroj skupiny spíš připomínal charakteristicky brutální rysy thurienského mečového člunu než pěkné tvary plavidel Federace.
Raději bych tomu řikal nožový člun, opravil se Leif v duchu. Většinu délky lodi zabírala "rukojeť" - jediný a mohutně přeplněný hypermotor, díky němuž loď dosahovala závratných rychlostí na rovných úsecích. Naštěstí se s ní ale tak snadno nezatáčelo.
Kapitán mečového člunu nyní zkusil prudkou obrátku smykem hned poté, kdy prolétli kolem mety.
Tento manévr by mu umožnil závod vyhrát - pokud by mu přitom ale nevybouchl motor.
Obrazovka naráz potemněla, aby uchránila oči posádky Onrustu před náhlým zábleskem energie. Z lodi se teď stal jen mrak žhavého bílého plazmatu, takové miniaturní slunce, jehož paprsky šlehaly do cesty jiným člunům. Ty se musely rozprchnout, aby se nečekaným překážkám vyhnuly.

Leif přesunul pozornost k obrazovce snímající dění za lodí. Bóje už byla za nimi a právě mizela v menším oblaku plazmatu, který jim zahalil výhled. Zdálo se že několik dalších lodí letících pohromadě, se tomu oblaku nedokáže vyhnout...
Objevily se další záblesky, jak další závodníci utrpěli katastrofální prohru. Ti, jimž se katastrofě podařilo vyhnout, zase nemohli provést obrátku poté, kdy zamířili nouzovými kurzy pryč.
V době, kdy se zbylí soutěžící reorganizovali, byl Onrust už na půl cestě k cílové rovince.
David Leifa překvapil tím, že mu nařídil snížit výkon hypermotorů.
"Nemusíme přece nikomu prozrazovat z našich schopností víc než to, co musíme," vysvětloval jejich kapitán. "Podle toho co víme, nás budou soutěžící, zastupující jiné rasy, kontrolovat ve vé-erku." Podle záblesku bílých zubů bylo poznat, že se usmál. "Tak já bych je nechal si myslet, že nám ten poslední manévr ublížil. Možná je pak v opravdovém závodě překvapíme."
V opravdovém závodě. Zatímco vykonával Davidovy rozkazy, trvalo mu přinejmenším sekundu, než mu došel smysl jeho prohlášení. A okamžik nato už byli obklopeni laskavou září milion mil dlouhého ionizačního pole.
Cílová rovinka! Vyhráli!
Andy triumfálně zavýskal. "No jo!" křičel Matt.
David ale jen velice tiše seděl na velitelském sedadle lodi, již sám navrhl a zkonstruoval.
Zastavili se a obraz na hlavním displeji se změnil. Usmíval se na ně Lon Corben, zástupce firmy Pinnacle Productions pro styk s veřejností, pověřený výběrem soutěžících. Během brífinku před tímto rádoby závodem před nimi vystupoval v uniformě flotilního admirála Federace. Nyní ale, protože byl ve své kanceláři, měl na sobě "prostý kalifornský" pracovní oděv zaměstnance zábavního průmyslu.
Corben měl zářivě bílou rozhalenku - Leifa napadlo, že podle toho, jak vypadá, musí být z pravého plátna. Muselo ho to stát celé jmění. Krásná brokátová vesta také vypadala jako pravé hedvábí. Ve světě, kde zemědělství čím dál víc přecházelo na potravinovou produkci, byla organická vlákna rozhodně symbolem jistého postavení.
"Gratuluji posádce..." Corben uhnul očima k nějakému displeji mimo obrazovku. "Onrustu. Je mi potěšením oznámit vám, že jste vyhráli finální vyřazovací kolo pro soutěžící Galaktické federace a budete Federaci reprezentovat v nadcházejícím Velkém závodě."
Vzápětí věnoval Slídilům Net Force široký, i když syntetický úsměv. Ten chlap je ale slizký, napadlo Leifa. Ale co, taková bývá většina podobných ředitelských týpků.
"Můj asistent s vámi zůstane v kontaktu ohledně dopravy a ubytování před tím opravdovým závodem. A ještě jednou vám gratuluji k velice dobře zvládnuté práci."
Hned potom Corben spojení přerušil a po něm i Slídilové Net Force. Vyskočili z vé-er přímo do počítačové pracovny ve Washingtonském apartmá Andersonových.
Leif kvůli vyřazovacím závodům přijel do Washingtonu. Otec jim nabídl využití své špičkové technologie jako velitelského stanoviště. Leif mohl sice stejně snadno teledojíždět ve vé-er, ale myslel si, že když budou všichni ve fyzickém kontaktu, budou mít jistou morální výhodu.
Tehdy se mu to možná jenom zdálo, ale přece jen se to asi vyplatilo.
Andy vyskočil ze svého počítačového křesla. "Dokázali jsme to! Jedeme do Kalifornie! Země slunce, plážovejch koček..."
"Kouře a zemětřesení," dokončil za něj David. "Ty simulátory Pacifického pobřeží bohužel nejsou věrnou kopií skutečného života."
"No, to mi povídej," říkal Matt se smíchem. "V simulaci se Andy vždycky i opálí."
Po Andyho pihovatých lících přelétl ruměnec. "Ale no tak, kluci. Vé-erkem jsem

se zatím Kalifornii přiblížil nejvíc! Teda my všichni - kromě Leifa."
Teď byla řada na Leifovi, aby se zastyděl. No jo, zase jsem bohatej chlapeček, myslel si.
"Kalifornie? No to je snadný," řekl. "Stačí na ni myslet jako na divný cizí svět... a hlavní město všech podivností je v Hollywoodu."
Chlapci se smáli.
"Mám pocit, že taťka objednal nějaký zásoby do lednice," pokračoval Leif. Jenom pro případ, že bysme měli důvod k oslavám."
"To je přesně to, co bysme udělat měli," poznamenal David.
"Máš recht!" souhlasil David. Rozhodil paže a objal Matta s Davidem kolem ramen. "Dyť my letíme přímo na planetu Kalifornie!"

04 KAPITOLA

Tahle limuzína je něco mezi, říkal si Leif. Na služebních cestách s otcem už viděl lepší, ale i horší. Věděl však, že jeho přátelé něco takového nezažili nikdy, leda snad v simulaci.
David, Matt a Andy seděli s nosy přilepenými k tónovaným sklům a sledovali skutečnou krajinu jižní Kalifornie. V létě bylo obzvláště dobře vidět, jak nekonečnou bitvu s přírodou tu člověk svádí. Kde byly peníze, tam byla i voda, zeleň... a zahradníci, kteří se o to starali. Ale bez zásahů lidských rukou a vodovodů se zem rychle navracela do původního stavu - do stavu suché polopouště.
Ale na tohle ostatní neupozorňoval - proč jim také kazit výlet snů, že?
Leif ani kamarádi nijak zvlášť netrpěli potížemi z přeletu do jiného časového pásma, ale určitou cestovní únavu pociťovali. Letěli totiž v nacpaném oddělení normálního proudového letadla, namísto letadla kosmického. Jak se možnosti vé-er rozrůstaly, začali si lidé
v poslední době kupovat virtuální prázdniny - se všemi legracemi opravdového cestování ale bez štěnic, spálenin, těsných sedadel v letadlech, zpožděných letů, zrušených letenek a dalších nešťastných drobností, které mohou z opravdové cesty kolem světa udělat noční můru. Turistika a cestování v turistické třídě naopak skomíraly - stejně tak úplně zmizelo hodně zažitých pozlátek pro masy, jak lidé opouštěli svět opravdového cestování a přecházeli do světa virtuálního. Cestování první třídou bylo jiné - nadstandard dostanete vždycky, pokud jste za něj připraveni zaplatit. Jim cestu platilo studio, takže museli turistickou třídou. Leif byl unavený a celý bolavý z nepohodlného sedadla, v němž letěl. Těšil se na horkou sprchu a na to, až se bude moci okamžitě po vstupu do hotelového pokoje natáhnout.
Bohužel, kvůli publicitě jeli přímo do sídla Pinnacle Productions. Limuzína zastavila před jednou kancelářskou budovou, kde čekal hlouček novinářů na tiskovou konferenci.
"Je to úplně jako na nějakém udílení cen za starých časů," mumlal si Leif, když vystupoval z auta.
Nikdo si jich moc nevšímal, kromě několika novinářů, kteří se chlapců ptali na jejich šance v nadcházejícím závodě.
David krčil rameny. "Nemůžu říkat nic o šancích, dokud se nepodívám, s čím přijela konkurence." Pak nějaký patolízal z oddělení práce s veřejností mlel něco o tom, jak jsou všichni vzrušení, že přijeli do Kalifornie. Leif byl rád, že si nezapomněl vzít tmavé brýle.
Když přijela další limuzína, byli hoši okamžitě zapomenuti, protože se před reportéry objevila mnohem tučnější kořist. Nils Olsen, herec představující kapitána Venna, stál tváří v tvář fotografům a jejich kolegům
s magnetofony, a přes pravidelné rysy v obličeji, které byly jako vyryté dlátem, se mu mihl rychlý, skoro stydlivý úsměv. V džínách a svetru se zdál

úplně jiný než ten přísný velící důstojník v dokonale padnoucí uniformě kapitána Federační flotily.
"Kapitáne! Fandíte nějakému konkrétnímu týmu?"
Další letmý úsměv mu přelétl po tváři. "Fandit? Vždyť jsem se s nimi ještě ani nesetkal." Jeho angličtina byla podle amerických standardů dokonalá, jen se slaboučkým švédským přízvukem.
To tam mají fakt dobrý školy, co se týká cizích jazyků, pomyslel si Leif.
Olsen pokračoval: "Ale protože jste se ptali na reakci kapitána, tak ten bude samozřejmě fandit týmu Galaktické federace!"
Hmm, vydechl Leif. Když neříkal nic ze scénáře, znělo to skoro i nervózně.
"Je pravda, že máte strach, že vás nadosmrti zařadí do škatulky kapitána Venna? Že váš agent odmítá nabídky jiných produkcí na natočení dlouhometrážních holofilmů?" ptal se jiný reportér.
Leif byl sám napnutý, jak na to slavný kapitán Venn hřímavě odpoví. Namísto toho ale Nils Olsen jen obrátil oči v sloup a pokrčil rameny: "Tohle asi bude jedna z těch ‚no comment' otázek. Kdybych řekl něco jiného, asi bych si to u někoho pěkně zavařil."
Pak se zprudka vydal úzkou uličkou mezi novináři a chlapce nahnali za ním. Vešli do budovy a zamířili spletí chodeb k velkému sálu, jemuž se pořád ještě říkalo "promítací sál", i když technologie promítání na plátno už byla více než dvacet let mrtvá.
Nad pódiem se třepotalo holografické logo Ultimate Frontier a na pódiu se už shromáždilo pozoruhodné množství lidí.
Nils Olsen se protáhl a potřásl rukou nějakému malému robustnímu muži s dlouhými vlasy a plnovousem. Vedle něj stál někdo s povědomým obličejem.
"Lance Snowdon," zamumlal Matt, když přišli blíž. "Doufám, že se s ním budu moct vyfotit. Catie snad zdechne, když si jenom pomyslí, že jsme se tu flákali s komandérem Dominikem!"
Catie Murrayová byla další Slídilkou Net Force; byla to ta dívka, která odmítla Davidovo pozvání k expedici na Mars - a tak se nedostala ani do soutěže Ultimate Frontier. Po jejím odmítnutí se k posádce připojil Leif.
Ten člověk od styku s veřejností, který je vyzvedl na letišti, chlapce přivedl k onomu robustnímu muži. "Pane Wallensteine, toto je skupinka z Washingtonu - zástupci Galaktické federace ve Velkém závodě!"
Leif poznal jméno, které se objevovalo v titulcích po každém dílu. Milos Wallenstein byl vedoucím výroby a vedoucím scénáristou Ultimate Frontier, který den ze dne rozhodoval, co a jak se bude točit. Měl neonově zelené sako a černou hedvábnou košili, takže vypadal, jako kdyby se vrátil ke stylu dřívějších hollywoodských bossů.
"Vítejte na palubě," řekl chraplavým hlasem. "Anebo možná jsem tuhle větu měl nechat na kapitánovi. Můžu vám slíbit pár velice zajímavých týdnů a dost možná i trochu srandy mezi natáčením záběrů ze závodu. A vím, že vás mám přivítat jménem všech herců i technických pracovníků z týmu Ultimate Frontier"
Producent se zadíval na Lance Snowdona. "Ale jsem si jistý, že byste byli šťast-nější, kdybyste se setkali s nějakými slavnějšími obličeji."
Snowdon k nim přistoupil, a když si třásli rukama, pohrával mu ve tváři veselý úsměv. Chyběla už jenom zlatá kruhová náušnice, aby s čupřinou kudrnatých vlasů a pěstěným plnovousem vypadal jako starodávný pirát.
Matt nedočkavě postoupil vpřed, aby mu podal ruku jako první, ale vzápětí zamrkal úžasem. Seriálový akční hrdina byl jen o něco málo vyšší než on sám!
"Jsem si jistý, že vy kluci dáte do závodu všechno, co ve vás je," prohlásil Snowdon srdečně. "Protože když už pro nic jiného, tak proto, že se na vás bude dívat celý svět. Možná jsem měl vlastně říct celý vesmír."
"Díky," řekl David, když si s hercem třásli rukama. "Hned se cítíme líp."
Rychle se zase vrátil na místo, ale stejně se zdálo, že ve Snowdonově přítomnosti ztratil něco ze své osobnosti.
Jak to, že existují lidé, divil se Leif, kteří i když vedle nich jenom

stojíte, způsobí, že vypadáte jako pako?
Třeba teď David, ve svých nejlepších šatech s drahocenným laptopem, zavěšeným v brašně přes rameno -a Snowdon stejně způsobil, že vypadal, jako by vypadl z náklaďáku s turínem ze Zlámané Lhoty.
Leif si byl jistý, že sám nevypadá o mnoho lépe.
Ach, to kouzlo Hollywoodu, povzdechl si.
Když si s Lance Snowdonem potřásl rukou poslední z chlapců, přivedl k nim Wallenstein Nilse Olsena. Kapitánova slova byla stručná a k věci. "Hodně štěstí!" Přinejmenším jeho tak teď to vidíte a nesmějete se se zdálo být opravdové.
Zatímco si s nimi Olsen třásl rukama, přistoupila k němu drobná Asiatka a vášnivě jej políbila. "Myslela jsem si, že se ani neukážeš, kapčo!" řekla rozverně.
"Já jsem přijel až tady po těch posledních závodnících," odpověděl Olsen a ukazoval na Leifa s kamarády.
"Ju-Jing Čengová," představila se jim ta žena s úsměvem.
David z ní začal koktat. "K-komandérka Konnová?" vyrazil ze sebe.
Žena ukázala zuby v širokém a divokém úsměvu a hrdelním hlasem řekla: "Už mě poznáváš, měkkýši?"
Ano, tohle byl hlas komandérky Konnové, ale Leif ji stejně měl v duchu zafixovanou jako ženu o hlavu vyšší -a celou obloženou šupinatým pancířem.
Naštěstí paní Čengová jejich reakci asi předpokládala. "Vidíš, Nilsi? A ty si děláš hlavu s tím, aby tě nezaškatulkovali jako kapitána kosmického korábu. Ale co já? Nikdo ani neví, jak vypadám pod vším tím makeupem a umělýma končetinama."
Olsen se na svou hvězdnou kolegyni usmál. "Ju-Jing je šampiónka bojových umění, která si všechny kaskadérské scény hraje sama."
"Už ne," přerušila jej Ju-Jing. "Asi před měsícem jsem špatně spadla a zlomila si ocas."
Andy, který odjakživa sledoval všechno, co se v Hollywoodu děje, se zatvářil zmateně. "Ale vypadáte..." začal s pohledem upřeným někam za herečku.
Ju-Jing se chraplavě zasmála. "Ocas komandérky Konnové!" Dračí bojovnice totiž měla kostnatý chápavý ocas, který byl stejně nebezpečný jako třeba normální ruka v boji muže proti muži.
"Zlomila jsem si ten umělý ocas, který mi při bojových scénách lepí na kostým," vysvětlovala. "A ten mi teď nefunguje, což je důvod, proč do děje vstoupil hezoun Dominic, aby to v té diplomatické epizodě ze zoo pořádně rozhýbal."
Oči mladé ženy rozpustile zářily, když ještě dodala: "Ale v osobním životě bych z místa, kam normálně na
veřejnosti nechodím, odešla maximálně s několika modřinama."
Olsen se zachichotal, když viděl, jak jsou z toho Slídilové Net Force na větvi. "No, ale doufám, že vás to nějak neleká, když jste objevili, že vaši hrdinové Federační flotily stojí na hliněných nohou," řekl.
"Anebo že mají tak pestrou minulost," dodala jakási bělovlasá dáma, která k nim přistoupila. "Taková Ju-Jing se na obrazovce aspoň objeví, i když má ocas a tunu masek. To já tam hraju jenom jako hlas."
"No, samozřejmě," vydechl Leif. "Vy jste Rebeka Lorneová, hlas Somy." Fanoušci milovali tu nimboidskou energetickou bytost, která na palubě Constellation sloužila jako rezidentní styčný důstojník a velvyslankyně, i když její postava byla ve skutečnosti jen hologramem. A zde před nimi stála žena, jejíž hlas dával obrazu osobnost a šarm. Rebeka Lorneová byla milou postarší ženou v klasickém bílém plátěném obleku.
"A je to problém, hrát hologram?" zeptal se Matt.
Olsen se usmál. "Je to spíš otázka správného načasování. Obraz je totiž už naprogramovaný, takže člověk musí být připravený reagovat na jeho pohyby."
"A neprocházet jím - jak to někteří kapitáni s oblibou dělají," zažertovala

Ju-Jing.
"Ale vy mladí to máte jednoduchý," ušklíbla se Rebeka. "Když jsem hrála Marian v Kongovi 2001, tak se zvláštní efekty dělaly až potom, co se scéna natočila. Jediný, čeho jsem se mohla chytit, byla velká papírová kulisa, kde bylo akorát nalepený X v místě, kde měla mít ta bestie hlavu."
Leif se snažil netvářit ohromeně. V onom jmenovaném starém celuloidovém filmu byla slavná scéna, kdy překrásná blondýna v roztrhané průsvitné noční košilce uhýbá před útočícím prstem gigantické opice.
"No jo, to jsem byla já," řekla mu Rebeka se vzezřením, které se změnilo ve výraz: jo, to bylo tehdy... "Tehdy jsem byla docela kočka, jestli to teda můžu říct sama za sebe. Před dvaceti lety jsem byla ta nejhorší ze špatných holek v ucajdaných seriálech."
"Před holografy," zlobila ji Ju-Jing.
"Jo, před holografy," souhlasila Rebeka. "A před všema těma zvláštníma efektama ,to, co vidíte, je to, co dostáváte'."
Wallenstein se mezitím radil se svými lidmi z propagace a teď se vrátil. "Za chvilku se k nám připojí novináři, takže bychom se asi měli raději nachystat."
"Jasný," řekla Rebeka Lorneová. "Odveďte je od nás, než jim zkazíme iluze!"
Na Slídily Net Force už mával někdo z propagace, a tak k němu Leif s ostatními vykročili. Najednou se kolem pódia začali hemžit technici, kteří směrovali skupinky lidí - asi ostatních týmů, domyslel si Leif- na předem určená místa. Zrovna uváděli na místo skupinku slavnostně oblečených mladých lidí - stejně tmavých, jako byl David - v dlouhých vyšívaných hábitech, oblíbených v Afrických republikách, a vedle jejich stolku se rozzářil obrázek setangského válečníka.
Vedle obrázku laragantského kadeta zase pózovaly dva páry chlapců a dívek, blonďatých a s tvářičkami jako jablíčka. Všichni si vzrušeně povídali nějakým jazykem, který sice zněl povědomě, ale Leif nedokázal rozeznat víc než jen pár slov. Byla to norština? Ne, dánština, rozhodl se nakonec. To je dobře. Jeho dánština už ztrácela glanc, takže bude hezké si ji na někom procvičit.
Vlevo od pódia se objevil mladý kadet Federační flotily v khaki.
"Tam bysme asi měli jít my," řekl Matt.
Ale David se najednou zastavil na místě. "Kruci!" Vykřikl to skoro jako nadávku. Ja to vidím, ale nevěřím tomu!"
"Čemu?" zeptal se Leif.
"Tys tam nebyl, když jsme o tom mluvili, ale vsadím se, že víš o tom spojení mezi rasama z Ultimate Frontier a mezinárodním odbytištěm pro seriál."
Leif kývl hlavou. "Jako myslíš to, že zvyšují sledovanost, když nechávají různé národnosti a tak dále, aby se ztotožňovaly s rasama z Ultimate Frontier?" Zamračil se. "A co s tím?"
David ztišil hlas. "Pinnacle Productions museli nějak upravit výsledky závodů. Jen se podívej! Jako Setangové jsou tu samí černí Afričani. Evropský tým je tu za Laraganty. A kdo reprezentuje Galaktickou federaci? No, kdo jiný než my, typičtí američtí kluci? To je jako na objednávku!"
"Ani náhodou!" nesouhlasil Andy. "My jsme v závodě všem nakopali prdel!"
"Aspoň to tak vypadalo," pronesl pomalu Matt.
"A hele, překvapení - vyhrál ten správný tým pro americký trh!" V Davidově hlase se podezření mísilo se znechucením. Jenom nás využívají pro publicitu - aby viděli, jestli nemůžou získat ještě pár bodíků za rejtink."
"Ale no tak, kluci," řekl Leif. "Stejně jsme všichni celkem jasně věděli, že celý nápad té soutěže vznikl proto, aby Ultimate Frontier dostala trochu pořádné reklamy. Proto jsou venku všichni ti reportéři, kteří se nemůžou dočkat, až sem vlítnou."
"No jo, pravda," namítal Matt. "Ale když jsme do toho šli, mysleli jsme si, že to bude férový závod."
"A zatím nevíme, jestli náhodou není, že?" kontroval Leif. "Možná producenti zamíchali s výsledkama, aby

dostali takové soutěžící, jaké chtěli. Ale ať dělají, co chtějí, stejně to dělají úplně veřejně a s velkou publicitou."
"A?" ptal se David.
"A tak my tu hru budeme hrát s nima - a budeme mít oči otevřený," odpověděl Leif. "Nemyslím si, že by nás Pinnacle Productions dali dohromady s týmy podvodníků. Podívejte, většina z těch děcek je úplně hotová jenom z toho, že tu vůbec jsou."
"Ne!" ozval se přes vzrušené brebentění velice ostrý hlas.
Leif se rozhlédl. Nějaký ohromný muž s dozadu ulízanými černými vlasy a hustým knírem se skláněl nad jedním nepříliš šťastně se tvářícím technikem.
"Určitě se neposadíme tam, kam jste nás strčili," pokračoval pan Knírat ý zvýšeným hlasem. Rozčileně ukazoval prstem na kadeta Federační flotily a překvapeně se tvářící dánské děti. "Je to moc blízko těm americkým válečným štváčům a hned vedle těch utiskovatelů z takzvané Evropské unie!"
Wallenstein došel ke zdroji toho hlasitého hulákání. "Podívejte se, pane..."
"Četnik," vyhrkl muž s knírem. Leif kývl hlavou. Angličtina toho muže byla velmi silně poznamenána střední Evropou.
"Pane Četniku. Když jste souhlasili s účastí..."
"Tak to jsme nesouhlasili s tím, že tu budeme uráženi!" přerušil ho Četnik. Já jsem za tyhle mladé lidi odpovědný jejich rodičům - a své vládě."
Leif sledoval, kam mužova dramaticky vytrčená paže ukazuje. Kousek stranou stály čtyři děti. Měly na sobě šedozelené úbory, které mnohem víc připomínaly uniformy vojenské než jakékoli školní uniformy, které Leif kdy viděl. Tři z nich byli chlapci s černými vlasy a zasmušilými výrazy. Poslední byla úchvatně vyhlížející blondýnka s takovým obličejem a postavou, že by zaujala i v Hollywoodu. Vedle celé skupinky svítil holoobraz humanoidního vetřelce se stříbrnou kůží a obličejem bez rysů -Thuriena.
Četnik pokračoval: "Karpatská aliance očekává, že ji budeme reprezentovat ve světě - a my musíme požadovat úctu, jakou si náš národ zaslouží!"

05 KAPITOLA

Wallenstein se nerozhodně podíval ke dveřím, jimiž měli za okamžik vejít reportéři. Chvilku nevěděl kudy kam, pak si povzdechl a začal něco říkat technikům.
Ti začali týmy přesazovat.
Leif nevěřícně kroutil hlavou. Proč muž, který vede jeden z nejlukrativnějších holo-podniků na světě, ustupuje nějakému hlasitému chuligánovi z cizí země, kde vládnou pošuci?
Zamračeně otočil hlavu a vrhl na pana Četnika dlouhý a milý pohled. Leifuv otec jednal s mnoha diplomaty, a tak Leif vlastně také. Diplomaty jako zástupce svých vlád a zemí je možno popsat jako uhlazené. Četnik naopak ukázal, že má ještě hodně neotesaných hran. Nijak zvlášť diplomaticky ani nevypadal, ani nemluvil.
To já bych spíš řekl, že na mě udělal dojem nějakého chlapíka z ochranky, myslel si. A to v Karpatské alianci nejspíš znamená tajnou policii.
Technici se urychleně snažili přeostřit holografické obrazy tak, aby Četnika a jeho tým uspokojili. Ne příliš
blízko evropského, amerického nebo afrického týmu, podle těch divných rasových teorií Karpatské aliance.
Nakonec se jim povedlo to nějak přijatelně zařídit a novináři byli vpuštěni.
Leif rovnou vypnul mozek, když celý ten rambajz kvůli publicitě začal. Po dlouhém letu byl hodně unavený. Nejvíc se musel soustředit na to, aby nezíval na veřejnosti.
Z letargie jej vytrhla malá ceremonie. Kapitán každého týmu měl předstoupit před Milose Wallensteina. Tam měli předat softwarovou verzi lodě, jíž si postavili. Závodní lodě budou nahrány do počítačového systému Pinnacle

Productions, kde bude probíhat závod, a tam zkontrolují návrhy, zda odpovídají strojům z předchozích kol a zda vyhovují podmínkám, které pro závod Pinnacle Productions vydala.
Jestli je to teda fér, všichni závodníci mají stejné podmínky, myslel si Leif. Jestliže si všechno nahrávají proto, aby mohli měnit výsledky, tak to dělají docela dobře. Pokud studio nehodlá vést závod férově, tak to stejně nemůžeme nic moc dělat, leda kdyby to začalo být nějak moc nápadné. No, a kromě toho také bude moci studio lépe řídit skutečné zvláštní efekty v epizodě. Pak budeme v našem slavném okamžiku vypadat líp.
Malinko se napjal, když jej napadla nová myšlenka. Někteří soutěžící pojedou na svých výtvorech v mnohem lepším systému, než jaký mají ve své vlasti. Například Karpatská aliance byla od minulé války zatížena přísným technologickým embargem.
Možná proto se budou snažit vyhrát, myslel si dále. Kromě toho, že vítězové získají svůj okamžik slávy v jedné epizodě Ultimate Frontier, Pinnacle Productions přislíbila ještě všechny možné techno-hračičky; věci, které jinak nebudou ani ve Státech dostupné ještě alespoň rok.
A podle toho, co se o počítačové sestavě psalo v nabídce cen, bude to vážně bomba.
Leif se přemýšlivě zadíval směrem k Četnikovi. Ti měli rozhodně důvod, aby na soutěž poslali tajného policistu... nebo dokonce přímo špióna.
Jako by mu četl myšlenky, vystoupil zástupce Karpatů, aby pronesl další prohlášení. "Naši přátelé ze svobodného tisku jsou asi seznámeni s tím, že agresoři ze Spojených států neustále vedou s Karpatskou aliancí válku. Kvůli neoprávněným obchodním omezením si náš tým nebude moci v případě vítězství odvézt ceny domů."
Zní mi to tak trochu jako předčasné závěry, pomyslel si Leif.
"Naše odpověď je prostá - a pro všechny. Pokud vyhraje Aliance, rozdělí se o technologii s různými skupinami po celém světě, které si ji zaslouží."
Čili, jak si Leif uvědomil, klíčovým slovem zde je sdílení. Četnik a jeho mladiství bouchací možná nebudou smět odejít s žádným hardwarem, ale jakýkoli hacker, hodný svého jména, dokáže počítače rozebrat a vrátit se domů s příslušenstvím a softwarem o dvě generace lepším, než je cokoli, co zrovna mají doma.
Navíc jim pořád zůstane všechna ta propagandistická hodnota, že odjeli bez cen.
Navzdory tomu, jak jej znechutili, jim musel Leif něco přiznat. Tihle lidé byli nebezpeční - a možná mnohem nebezpečnější, než jak vypadali.

*****

Pohár publicity konečně přetekl, chlapci byli propuštěni a mohli vyrazit do hotelu. Ven je vyvedli jinými dveřmi, bludištěm kanceláří Pinnacle Productions a pak zadním východem z budovy, kde už na ně čekala limuzína.
"Člověk by si na to dokázal zvyknout," řekl David, když vyjížděli do hustého provozu v Los Angeles.
"Je to lepší než autobus," souhlasil Matt. Velkou většinu washingtonské hromadné dopravy zvládaly počítačem řízené autobusy bez živých řidičů.
"No, já nevím," zatvářil se Andy pochybovačně. ‚Já myslím, že je to asi tak stejně velký jako autobus ve Washingtonu."
"Tady uvidíš spoustu autobusů," pravila mladá pracovnice propagace, která se chovala jako jejich průvodce. "V L. A. vynaložili hodně práce na to, aby zlepšili podmínky městské hromadné dopravy. Ale studio stejně vám všem, jako každému týmu, zařídilo pronájem limuzíny. Až dojedeme do hotelu, vyplníte k tomu papíry."
"A kde budeme bydlet?" zeptal se mladé ženy Leif.
"Casa Beverly Hills," odpověděla. "Hnedka na Rodeo Drive."

"Žjůva!" užasl Andy.
Leif nechal jazyk za zuby. Věděl, že Beverly Hills i Rodeo Drive prožívaly po zemětřesení v roce 2019 velký úpadek. Malé množství obyvatel, kteří si tiše hledali nové domovy v sídlech Connecticutu nebo kondominiích v New Yorku, se náhle změnilo v obrovskou vlnu stěhování. Bohatí a slavní zjistili, že je mnohem příjemnější bydlet v místech, která se nepokouší otřásat a propadat a zaplavovat nebo vypalovat jim domy. Brzy je následovaly i drahé obchody, v nichž dosud nakupovali.
K úpadku přispěl také stále vzrůstající význam Sítě. Lidé museli v Beverly Hills žít proto, aby byli blízko "byznysu" - ať už tím mysleli hudbu, televizi nebo film. Ale mnohostranné využití Sítě umožnilo, aby lidé pořádali "vytáčecí" představení na telefonické zavolání. Nějaká velká hvězda mohla být po dobu zkoušek kdekoli na světě - nebo klidně i v nějaké lokalitě na oběžné dráze -,
ale díky zázraku vé-er a holografické projekci byla pořád "v televizi". Existovaly dokonce i pověsti, že někteří velice vyhledávaní herci nebyli při natáčení posledních vystoupení íyzicky přítomni vůbec. Byli tam jen v holoformě - buďto proto, že ztloustli, anebo kvůli nějakým paranoidním mániím... Někteří možná kvůli obojímu.
Leif doufal, že jeho přátelé během pobytu v Beverly Hills nečekají, že uvidí nějaké megahvězdy. S největší pravděpodobností uvidí jedině turisty.
Ak stejně, myslel si, jméno Casa Beverly Hills zní pro člověka, který není odsud, jako dost dobrá adresa,
V Pinnacle Productions sice s výdaji za zábavu svých hostí nijak nehýřili, ale štědří byli docela dost. Chlapci vystoupili z výtahu a došli k propracovaným dvojitým dveřím z opravdového dřeva, které po otevření nabídly vstup do pohodlného apartmá. V obývacím pokoji bylo velké okno s krásným výhledem na druhdy nejdražší par-cely ve Spojených státech. Po obou stranách okna byly otevřeny dveře do velkých ložnic. Chlapci budou spát v ložnicích po dvou, ale jak řekl David, když pokládal kufr: "Jenom obývák je větší než celej barák u nás doma."
Mladá žena to vyřídila s pikolíkem a chlapci začali apartmá zkoumat. V koutě obývacího pokoje měli malou, ale funkční kuchyni - asi na vaření pro zábavu, říkal si Leif. Někdo z Pinnacle Productions ale odvedl svou práci dobře. Malá lednička byla plná limonád a džusů nakoupených studiem a ve skříňkách našli širokou škálu přesní-dávkových jídel.
"Chlapi, já si rozhodně něco k pití dám," prohlásil Andy. "Nevím, jestli to bylo letadlem nebo počasím tady, ale mám pocit, jako by mi někdo pověsil krk na slunce, aby se usušil."
Každý si nalil nějakou limonádu a pak se uvelebili v bohatě čalouněných pohovkách a křeslech stojících naproti panoramatickému oknu.
"No jo, rozhodně jsme si užili zajímavý den," řekl David. "Cítím se, jako bych se procházel nějakou divnou vé-er - anebo svým vlastním, osobním holofilmem."
Matt se rozesmál. "Vím přesně, co myslíš. Všechno to vypadá moc zinscenované, až na ty nejpodivnější záblesky opravdovýho života." Zahleděl se na své ruce. "Nemůžu uvěřit, že jsem si třásl rukou s Lance Snowdonem."
"A já zase nemůžu uvěřit, jakej prcek se z něj vyklubal," skočil mu do řeči Andy.
Matt kývl hlavou. "Nebo že jsme mu přes vlasy viděli i kůži na hlavě."
"Nojo, já ti nevím," pronesl přemýšlivě Leif. "Fanoušci seriálu se vždycky hádali o to, kteří byli lepší - jestli kapitáni s vlasama nebo kapitáni bez vlasů."
"Ani nemluvím o kapitánech s lacinejma tupé," zaburácel Andy.
"Tak to mi dáváš důvod, abych doufal, že komandéra Dominika povýšej," hihňal se David. "A pak uvidíme, jak si vedou kapitáni, co vlasy ztrácej v přímým přenosu."
"No, za dnešek jsem rozhodně viděl víc zákulisních věcí, než bych na Síti

vyšťoural za měsíc." Matt najednou potlačil zívnutí. "Ale stejně, jediný co se mi teď chce, je jít spát."
"No, to mi povídej!" hlaholil Andy a vyskočil z pohovky. "Pojďte na kutě. Zjistíme, jestli jsou postele v týhle díře stejně pohodlný jako tadle pohovka!"
Obývací pokoj ztichl, když oba hoši odešli zabrat jednu z ložnic. David se pohodlně opřel na pohovce a dopíjel sklenici limonády. Pak otevřel tašku, která mu pořád visela přes rameno a vytáhl z ní laptop.
Po technické stránce byl tento přenosný systém zastaralý - v obchodním světě ho nahradili digitální asistenti velikosti lidské dlaně, kteří ale reagovali na mluvené příkazy, místo na povely z klávesnice nebo nějakého jiného rozhraní.
Leifuv otec investoval do jedné společnosti, která chtěla laptopy přivést zpět na výsluní popularity. Laptopy byly stejně rychlé a silné jako normální stolní počítače, s nimiž všichni na Síti pracovali. Neměly jenom ta rozhraní a systémy obsažené v počítačových křeslech, takže s nimi nebylo možno podnikat nějaké dlouhodobější vé-er akce. Investice se ukázala jako jeden z mála případů otcova špatného úsudku, protože laptopy skoro nikdo nekupoval. Leif pomáhal otci zbavit se plných skladů tím, že domlouval velice příznivé ceny pro ty členy Slídilů Net Force, kteří o ně projevili zájem.
Například David na dohodu přistoupil. Kdyby nic jiného, tak přístroj, na němž teď pracoval, měl stejnou kapacitu jako počítačový systém u nich doma - nebo snad i větší.
"Takže nelituješ, že sis koupil tenhle starej šunt?" zeptal se Leif kamaráda.
"Ono to jako starej šunt možná připadá tobě," řekl David, prohlížející si svou kosmickou loď na displeji laptopu. "Ale má to všechno, v co jsem doufal - a asi i něco navíc."
Pohlédl na Leifa. "Víš, ono je v tom ještě něco, co ty už nevidíš. Je to úplně první počítač, který je jenom můj. Náš domácí počítač je plný veškeré té domácí elektroniky. To, co se naučím ve škole, si hned po Síti posílám domů. Většina příruční elektroniky je víceúčelová, třeba jako mobilní telefon, který funguje jako počítač, když ho připojíš k Síti a on z ní může nasávat informace."
David poklepal na krabičku na klíně. "Ale tenhle malej prďola je opravdu můj počítač, dokud ho teda fyzicky nespojím se zbytkem světa a až ho pak od něj odpojím."
"Ale hotel je kompletně počítačově vybavený - a jeho systémy jsou asi větší a rychlejší," podotkl Leif. "A támhle vidím port, kde si můžeš stáhnout všechny svý soubory. A přinejmenším to budeš mít na lepším displeji a nemusíš se bát, že oslepneš."
"Ne ne, to bych se musel bát jenom toho, jestli mě někdo nezhackuje," odvětil David.
Leif se rozesmál. "Jako že by ti tam vlezl nějaký pošahaný frontier, který chce o závodních lodích vědět všechno? Nebo nějaký bookmaker, který chce znát specifikace lodí, aby mohl stanovit kurzy sázkařům?"
"Zkus myslet třeba na ostatní soutěžící - jako na tu divnou posádku z Karpatské aliance," odpověděl David.
Leif neochotně přikývl. "Tak v tom máš možná pravdu. Jestli ne celá posádka, tak aspoň pan Četnik na to vypadá
- i když čím víc jsem se na něj díval, tím mi bylo jasnější, že nejsložitější hardware, jaký ten člověk kdy držel v ruce, byl samopal."
"Zdání může klamat," řekl David. "Hlavně u lidí z K. A." Protočil panenky. "Tihle lidi jsou cvoci, Andersone. Všiml sis dneska těch děcek? Měly na sobě uniformy národních škol. Kdybys na nich vyměnil knoflíky a přidal pár insignií, dostaneš uniformy armády Aliance."
"Asi jim to šetří peníze," pokrčil rameny Leif.
David zavrtěl hlavou. "Ono je to tím, jak přemýšlejí. Karpatská aliance se

fakt považuje za národ ve válce. Všichni v zemi můžou být povolaný k odražení útočníků. Učí je to na školách. Děcka chodí oblíkaný jako vojáci, protože takhle je má vláda v úmyslu použít, až vyrostou
- k boji zblízka."
Našpulil rty, jako by ochutnal něco špatného. "Oni ty děti učí, že Spojený státy jsou v dnešním světě největší příčinou všeho zla. A pak je tam samozřejmě něco, co uráží mě osobně - ty jejich pošahaný rasový teorie. Víš třeba, jak jazykovědci studovali starobylý indoevropský jazyk?"
Leif znovu kývl hlavou. Výzkumy probíhaly někdy od roku 1700, kdy si nějaký britský důstojník v Indii všiml podobností mezi slovy ve starobylém sanskrtu a slovy se stejným významem v latině a řečtině - takové ty základní výrazy, jako byla slova voda a otec.
Těmto kořenovým jazykům, jejichž potomky se ve starých zemích hovořilo na obou kontinentech, se začalo říkat indoevropské. Pak se jimi začalo mluvit i v nových zemích a po celém světě. Ale v několika posledních desetiletích se vědci snažili zkoumat původ indoevropských jazyků, aby zjistili, kde ten kořenový jazyk vznikl.
S použitím počítačů složitě porovnávali různá slova v různých jazycích a všímali si, co se shoduje - a co ne. Například slova znamenající vodu měla stejné starodávné kořeny. Stejně tak slova znamenající řeku. Ale starobylé jazyky - a ty moderní samozřejmě také - přišly s různými výrazy pro moře. To by naznačovalo, že původní Indoevropané žili ve vnitrozemí, daleko od nějakého většího vodního útvaru. S pomocí dalších podobných vodítek se zmenšovalo možné území vzniku jazyků - podle výrazů, jako byly názvy stromů a zvířat, stejných ve sdílených slovnících.
"Nakonec zjistili, že místo, kde se takto poprvé mluvilo, bylo někde na jihu Polska, že?" ptal se Leif.
David přikývl. "A pak ještě musíš vědět, že pro lidi, co mluví indoevropsky, existuje ještě jedno pojmenování -Árijci."
Leif neřekl nic. Tohle jméno si přisvojilo až příliš mnoho lidí, kteří hlásali teorie o "vládnoucí rase", což vysvětlovalo úspěch, jaký měla Evropa v 19. století, když vyčerpala svá koloniální impéria ve jménu "Árijského dědictví", namísto dodání lepší technologie a peněz.
Jeden z teoretiků - nějaký chlapík jménem Adolf Hitler
- nejen, že árijskou nadřazenost vzýval, ale dokonce i psal o potřebě zredukování, ne-li dokonce vyhlazení toho, čemu říkal "nižší rasy".
Pak uvrhl svět do několika desetiletí hrůz, když se tyto teorie snažil proměnit ve skutečnost. A ještě hodně dlouho potom se objevovaly různé skupiny lidí, kteří slovo "árijství" využívali, aby ospravedlnili, že jsou rasisté.
David pokračoval: "No, takže naši přátelé z Karpat si vyrobili takovou hezkou teorii. Protože indoevropsky se poprvé mluvilo na polském území, znamená to, že slovanská rasa - do který náhodou patří i lidi z K. A. - jsou ti praví árijci!"
Leif zamrkal. "Počkej chvilku. Ti Árijci - Indoevropani
- říkej si jim, jak chceš, tak ti existují aspoň pět tisíc let. Slované se podle historických pramenů na scéně objevili až tak před patnácti stoletíma. A to je dost velká časová mezera - za tu dobu tím územím prošlo hezkých pár lidí."
Je to nesmyslné tvrzení," souhlasil David. "Ale Karpatská aliance to stejně tvrdě razí."
"A ti nacisti - Hitlerovi árijci - spoustu Slovanů povraždili proto, že je považovali za takzvanou podřadnou rasu."
"Podle stranický linie K. A. byl Hitler jenom špatným prorokem, který ty ideály zneužil." David si poklepal ze strany na hlavu. "Tihle lidi jsou pošahaní, Andersone. Nebezpečně pošahaní."
"Kdes vůbec na všechny ty nesmysly přišel?" ptal se Leif.
"Mluvil jsem s kapitánem Wintersem. Ten tam přece strávil nějakou dobu - a

chtěl poznat své nepřátele." David se zatvářil smutně. "A to já taky. Tihle zombíci z Aliance jsou v soutěži z propagandistických důvodů. Chtějí vyhrát Velký závod - aby ukázali, že oni jsou ta nejlepší rasa."
Leif přistoupil k oknu. "To je za těchto okolností docela dobrý motiv, řekl bych. Dokázal bych vymyslet i jiné..."
Náhle zmlkl a přimhouřil oči. Jejich pokoj byl zhruba uprostřed hotelu, s výhledem na Rodeo Drive a hory v pozadí. Ale budova ve tvaru písmene H měla dvě křídla, která na obou stranách vyčnívala. A Leif si v jednom okně naproti a nad nimi všiml něčeho divného.
Byla to anténa, taková ta stařičká věc jako satelitní talíř, již lidi dřív používali k příjmu celosvětového vysílání, ještě než se nejlepším přenašečem signálu stala Síť.
Nebylo potřeba mít takové zařízení pro přímý příjem v hotelu, který už byl napojen na všechny druhy komunikací, leda by někdo chtěl nějaké opravdu zaručené spojení. Ale ten talíř nebyl namířený vzhůru, aby chytal něco ze satelitu. Zaměřený byl dolů - přesně na jejich pokoj!

06 KAPITOLA

"Hele, Davide," řekl Leif, jenž se snažil zachovat stejný hlas a udržet si znuděný výraz v obličeji. "Nevypnul bys na chvilku tu svou hračku a nezašel sem podívat se z okna?"
"Leife, já tu projíždím simulace a snažím se podchytit všechny kličky a překvapení, na který můžeme na palubě Onrustu narazit." David ani nezvedl oči od displeje laptopu. "Už tak je dost těžký být kapitánem týhle rakety bez..."
Poslední slova sice spolkl, ale Leif si dokázal velice snadno představit, co že to chtěl říct. Něco jako: "Bez toho, že mě rušíš těma idiotskejma řečma."
Leif se od okna ohlédl. "Myslím, že bys sem měl zajít. Hned."
David v přítelově hlase zachytil náznak varování a odložil počítač. "Tak jo," řekl a vstal z křesla. "Co tu máš tak světobornýho?"
"Chci ti něco ukázat," zkusil to Leif a ukazoval někam k obzoru. "Musíš otočit hlavu tamhle, ale očima se podí-
vej doprava. O tři patra výš, sedmé okno od místa, kde začíná západní křídlo. Ne!" vykřikl najednou. "Neotáčej se tam a nedívej se přímo! Jenom pohni očima."
David znepokojeně vydechl a poslechl Leifovy instrukce. Ale ať už chtěl následně říci cokoli, změnilo se to jen v dlouhý proud vydechnutého vzduchu.
"Něco je tam na okně," zašeptal konečně.
"Anténa," souhlasil Leif stejně tiše. Nemyslel si, že by to bylo nějaké odposlouchávací zařízení, ale jistý si být nemohl. Třeba je někdo také pozoroval - a proto hrál tu šarádu s vyhlížením z okna.
"Lidi na to v dnešní době už skoro zapomněli, protože veškerá zábava a hlasové i datové komunikace procházejí přes Síť. Ale počítače - včetně tvýho laptopu - vyzařují radiofrekvenční vlny."
"Táta mi o tom říkal," souhlasil David. "Že když byl malej, tak jejich rodinná televize někdy zachytila obrázky z displeje - jako na normální obrazovce -, když byl zároveň puštěný i počítač. Stránky z textového editoru anebo obrázky z nějaký hry, co zrovna brácha hrál."
"A to byla televize připojená na kabelový rozvod nebo k anténě na střeše?" ptal se Leif.
"Nikdy jsem dost nerozuměl tomu, o čem mluví," připustil David. "Táta vždycky říkal něco o králičích uších..."
Jo, to byl takový druh antény," řekl Leif. "Ale ten talíř, co je nalepený na tom okně, je mnohem citlivější. Jsem si jistý, že dokáže zachytit dost radiace z tvýho displeje, aby si mohl přečíst, na co zrovna koukáš."

David trhl hlavou, jako by jej někdo fyzicky udeřil. "Ti zatracení hovnožrouti... Asi tam vyběhnu a nakopu někomu zadek!"
Odskočil od okna, ale Leif ho rychle zastavil.
"Ne, nedělej to," drmolil rychle. "To já bych tu měl mít vzteklou povahu." Ukázal na své zrzavé vlasy. "Nechceme přece tomu někomu ukázat, že víme, co se tady děje... Ne do tý doby, než je budeme moct chytit při činu."
Leif kýval hlavou směrem k Davidovu laptopu. "Ty uděláš jenom to, že otevřeš nějaký obrázek Onrustu, něco, co není moc podrobný, a budeš si s tím pohrávat a upravovat to, aby ti špióni nahoře začali jevit zájem, ale zůstaneš tady. Já mezitím odejdu s malou delegací dolů a pokecám si s vedením hotelu."
David se na něj zlostně zadíval - asi opravdu chtěl toho zločince za oknem chytit pod krkem.
"Hele, oni tě viděli s laptopem - a už taky viděli, že s ním pracuješ. Kdybych se je snažil mást já, možná chytí vítr a odpojí se. A kromě toho, já sám nevím, který oblázky jim můžou prozradit něco důležitýho a co jsou jenom hezký fotky."
David neochotně přikývl. "Mám v jednom adresáři ty první verze - a tam jsou úplně jiný specifikace než na tom souboru, co jsme předali. Takže to můžu začít rozebírat..."
"Dobře," řekl Leif. "Musíš je udržet v napětí." David se vrátil k počítači a Leif odešel z obýváku.
Dveře jedné z ložnic byly stále otevřeny, druhé už někdo zavřel. Leif je tiše otevřel a vstoupil do potemnělé ložnice. Matt a Andy jenom zatáhli rolety a padli plně oblečení na postele.
Už jen při pohledu na oba spáče se Leifovi zamlžily oči. Potlačil zívnutí. Přesně tohle by měl dělat i on. Ale ne, on musel jít nahoru a najít toho špióna na obloze. Nebo alespoň toho, kdo je z okna nahoře sledoval.
Leif se rozhodl, že oba kamarády budit nebude. Když za ředitelem hotelu zajde s Mattem, bude se chovat neod-
bytně a nenechá se umlčet. To Andy by asi urážel kohokoli, s kým by se dal do řeči. Tiše tedy obešel Andyho postel a sklonil se nad Mattem. Zakryl mu ústa dlaní a pak mu palcem a ukazováčkem stiskl nos.
Když neměl přísun vzduchu, Matt se okamžitě probral do stavu bdělosti. Prudce otevřel oči a zkusil vydat nějaký zvuk, který ale dlaň na ústech ztlumila. Pak na Leifa jenom polekaně hleděl.
"Máme trochu problém," zašeptal mu Leif do ucha. "Prober se. Jdeme dolů a promluvíme si s ředitelem."
Vydal se ke dveřím a Matt tiše vstal z postele a kráčel za ním.
V koupelně ho Leif informoval o tom, co se děje, zatímco si Matt omýval obličej chladnou vodou a česal si vlasy. Pak se trochu upravil i Leif a oba sjeli dolů k recepci.
Recepční byl hodně překvapený, když po něm chtěli schůzku s ředitelem - a ještě navíc mu odmítali sdělit, kvůli čemu. Vytrvalost se jim nakonec vyplatila. Skončili alespoň u zástupkyně ředitele. Jmenovala se Ramirezová a byla to seriózně vyhlížející mladá žena s olivovou pletí, tmavými vlasy a ve zdrženlivém obleku, namísto modrého saka a šedých plátěných kalhot, jaké obyčejně hotelový personál nosívá.
Mračila se, když jí Leif vysvětloval, co viděli na okně, shlížejícím na jejich okno - a na co se to používá. "My ale nechceme mít problémy jenom kvůli vašim domněnkám," řekla.
Leif neřekl nic. Možná že dřív, když tu pobývalo víc lidí ze zábavního průmyslu, by se tu nějakou průmyslovou špionáží zabývali víc. Ale když už tu bydlí jenom turisté, zajímají se spíš o krádeže a zloděje.
Paní Ramirezová se podívala na Matta. "A ty jsi tu anténu, nebo co to bylo, viděl taky?"
Leif byl najednou rád, že s sebou svého typicky americky a zodpovědně vypadajícího kamaráda vzal.

Matt kývl hlavou. "Podíval jsem se jenom rychle přes záclony - nechtěli jsme ty lidi, co jsou nahoře, vyplašit. Ale viděl jsem, že něco je namířený na naše okno v obýváku."
"A kdeže jste říkali, že to bylo?" obrátila se zástupkyně ředitele zase k Leifovi.
"Tři patra nad námi - páté patro," odpověděl Leif. "Sedmé okno od kraje západního křídla."
"My máme tady v hotelu pět set pokojů, a to nemluvím o devadesátí apartmá," řekla paní Ramirezová. "Počítači," nařídila systému ve stole, "najdi plán pátého podlaží v západním křídle. Zvýrazni pokoj se sedmým oknem a výhledem na jih."
"Zpracovávám," ohlásil nějaký jemný hlas zdánlivě odnikud, snad ze vzduchu. "Lokace zjištěna."
"Zobraz," nařídila mladá žena.
Nad stolem se objevil hologram. Zobrazil architektonický plán západního křídla hotelu. Neměli to tam tak, že by měl každý pokoj jedno okno. Některá okna byla párová, tak jak to měli v apartmá i chlapci. Jedna místnost byla vysvícena zářivě rudou barvou.
"Co je to za pokoj?" ptala se paní Ramirezová.
"Pokoj 568," odpověděl počítač.
"A kdo se tam ubytoval?" pokračovala zástupkyně ředitele.
"Zpracovávám." Počítač potřeboval jen chviličku, než zkontroloval registrační záznamy z recepce.
Když hlásil výsledek, zdálo se, že snad i trochu váhá. "Pokoj 568 je poslední dva dny volný."
To si získalo pozornost paní Ramirezové. "Asi si tam nějaký předchozí host něco nechal, zrovna na okně,"
nadhodila. Ale tón jejího hlasu naznačoval, že svému vysvětlení sama nevěří. "Takže si půjdeme popovídat s hotelovou ochrankou a zkontrolujeme to tam."

*****

V holografických filmových dramatech jsou detektivové většinou otylí a špatně oblečení kazisvěti, které vyhodili od policie, a oni pořád někde slídí a žvýkají u toho rozkouřené doutníky.
Během svých cest s otcem už ale Leif bydlel v hodně lepších hotelích - kde se starali o ochranu svých bohatých a mocných hostů. Setkal se už s mnoha zaměstnanci hotelové ochranky a ten muž, který je spolu se zástupkyni ředitele doprovázel, přesně odpovídal novodobým obecným představám. Měl pěkně zastřižené vlasy, které nosil podle současné módy, a stejně jako každý zaměstnanec hotelu Casa Beverly Hills měl modré sako - a nepáchl po doutnících.
Pod sakem se mu dmula silná hruď a rukávy se nadouvaly pažními svaly.
Výtah je vyvezl do pátého patra a bezpečák v modrém saku je vedl chodbou.
Bezpečák, říkal si Leif a v hlavě mu vyskočila nesouvisející myšlenka. No, aspoň že nemá červenou blůzu.
Hned zavrtěl hlavou. Už mu to Ultimate Frontier lezlo na mozek.
Došli k pokoji 568. "Prosím, ustupte," pravil ten muž svým společníkům.
Sáhl do kapsy saka. Matt nedočkavě zíral, jako by si myslel, že ochranka vytáhne pistoli a dveře vykopne.
Ubohého Matta čekalo zklamání. Muž vytáhl univerzální compu-klíč a vtiskl jej do zámku. Dveře se ihned otevřely.
Pokoj 568 byl určen pro osamělé cestovatele. Byl mnohem menší než samotná ložnice v apartmá Slídilů Net Force. I postel byla užší. Dveře do koupelny byly otevřeny, stejně jako šatní skříň.
Trvalo necelé tři sekundy, než se ujistili, že jsou v pokoji sami.
Zástupkyně ředitele se k chlapcům otočila s přísným výrazem v obličeji. Jestli

jsme sem šli zbytečně..." pohrozila.
Její zaměstnanec mezitím pokoj prohlížel a díval se do koše na papír, do výlevky v koupelně a do toalety. "Ne, někdo tu byl, ma'am," prohlásil rezolutně.
"Jak tohle víte, Harrisi?" dožadovala se vysvětlení paní Ramirezová.
"Tohle je nekuřácký křídlo," vysvětloval bezpečák. "Nikdo by sem neměl chodit s ničím, co se dá kouřit." Začichal ve vzduchu. "Ale určitě cítíte, že tu nedávno někdo něco kouřil." Nakrčil nos. "Anebo tu někdo něco pálil."
Leif se zhluboka nadechl a souhlasil. "Někdo tu kouřil," upřesnil. "A nebyl to americký tabák." Jeho pach byl ostřejší, než bývá u amerických cigaret, takový kořeněný -a jakoby trochu exotický. Leif se s tím už setkal, když cestoval s otcem. "Je to turecký tabák."
Nemohl si nevšimnout, jak se na něj ostatní překvapeně dívají, a po rtech mu přelétl slabý úsměv. "Ne, nemyslete si, že jsem nějaký Sherlock Holmes nebo tak něco. Nemám databázi stovek vzorků cigaretového popela. Ale s tátou jsme projeli skoro celou Evropu a Střední východ, kde se tohle kouří. Tady u nás se to většinou najde ve směsích dýmkového tabáku."
Ten hrubý pach ve vzduchu mu ale dýmkový tabák nepřipomínal. Vzpomněl si spíš na vestibuly kancelář-
ských budov některých evropských měst - kde se kouření na veřejnosti ještě pořád tolerovalo. Jednou byli s otcem v Maďarsku, v nějaké firmě v Budapešti. Otec tam vyřizoval obchodní transakci.
Tehdy prošli kolem vrátného, který kouřil odporně vypadající levnou cigaretu. Leif si z jejího smradu mohl vykašlat plíce a kouřem se skoro zadusil. To pan Anderson jenom potřásl hlavou. "Deset procent z Turecka, devadesát procent hadry na podlahu."
Levná cigareta s trochou tureckého tabáku a spoustou dalších přísad - takové se prodávají ve východní Evropě a na Balkáně, kde se nachází Maďarsko...
Ale také Karpatská aliance.
Paní Ramirezová se tureckému tabáku nedivila. Zástupkyně ředitele měla spíš starost o to, co bude neznámý vetřelec znamenat pro pověst hotelu.
"Harrisi, to mi říkáte, že se sem někdo vloupal...," začala.
Bezpečák vrtěl hlavou ve skoro smutném gestu. "Nemyslím si, že by to bylo takhle, paní Ramirezová. Kdokoli se sem dostal, asi na to použil náš compu-
klíč. Zdá se, že bychom si měli promluvit s lidma z denní služby. S uklízečkama, poslíčkama..."

*****

Protože věděli, kde začít, nemuseli hledat příliš daleko. Lidé z ochranky a manažeři začali vyslýchat zaměstnance. Jeden pikolík se začal chovat divně, hned jak uslyšel slova: "Pokoj 568."
"Oswalde!" mračila se na něj paní Ramirezová zuřivě. "Nechal jste do některého našeho pokoje vstoupit někoho nepovolaného?"
Pikolík nebyl o mnoho starší než Leif nebo Matt. Obličej měl nyní Zbrocený potem. "Já... totiž..." koktal.
Harris, ten bezpečák, si povzdechl. "Jakou pohádku ti to navykládal?" zeptal se.
Oswald se díval na špičky bot. "Říkal, že je detektiv. Chtěl nějaký pokoj, odkud by si mohl něco vyfotit, aby měl proti někomu důkazy."
"A neřekl ti jméno? Jak vypadal?" snažil se Harris. Mohlo to vypadat, že si hraje na generála po bitvě, ale jako bezpečnostní pracovník se chtěl ujistit, že se ten špión už do jejich hotelu nevrátí.
Mladý pikolík ale jen krčil rameny. Já jsem se mu do obličeje skoro ani nedíval," řekl, "jenom na ty peníze, co mi dával. V hotovosti."
No jisté, myslel si Leif. Když někdo pracuje v upadajícím turistickém hotelu, může si takto pomoci ke spoustě hotovosti. Dnes už hosté i spropitné pro

personál odečítají z kreditních karet.
"No tak, Oswalde," tlačil na něj Harris. "Něčeho sis všimnout museli"
Oswald vrtěl hlavou, ale najednou přestal. "On mluvil... legračně. Toho jediného jsem si všiml. Jako nějakej cizinec. To je všechno, co vím."
Takže, myslel si Leif, jsem měl pravdu! Vážně se nás někdo snažil špiclovati

07 KAPITOLA

Když se s chlapci usadili k večeři, cítil se Leif unavený a mrzutý. Po drobné epizodě se hrou na detektivy zkusil na chvilku zalehnout, ale i když se mu podařilo zavřít oči, usnout nedokázal. V hlavě se mu rojilo příliš mnoho myšlenek.
Kdo je mohl špiclovat? Četnik? Někdo jiný? Ať to byl kdokoli, musel proniknout do hotelového počítačového systému. Leif si byl jistý, že ani on, ani jeho kamarádi si nevšimli žádného elektronického odposlouchávacího zařízení. Ale i tak ten člověk předem věděl, že jsou na cestě - a z pokoje 568 odešel.
Výstrahu pravděpodobně dostal, když si paní Ramirezová vyvolala pokoj nebo kontrolovala záznamy. Jediné, co vetřelec musel udělat, bylo umístit do systému hlídací a samolikvidační program, který jej varoval a pak se sám vymazal.
Něco takového by dokázal každý dobrý programátor. I David by to uměl. Možná i Matt a Andy. Což znamenalo, že to sledování nebylo nijak oficiální - kterýkoli člen týmu mohl protivníka odhalit.
Ani samotné použití satelitního talíře nebylo nijak velkým výkřikem technologie. Vlastně se jednalo o technologii velice podivnou, když někdo použil to, co většině lidí připadalo zastaralé.
Na druhou stranu v Karpatské alianci lidé zcela běžně pracovali se spoustou hodně zastaralé technologie. Kvůli mezinárodnímu embargu se do země nové systémy nedostávaly - a lidé v K. A. museli používat počítače, které ve vyspělé části světa už dávno vyhodili do šrotu.
Problémem bylo, že Leifovi sice zůstalo až mučivě mnoho vodítek, ale stejně neměl žádný přímý důkaz, kdo se snažil o špionáž.
Když vstali a šli do hotelové restaurace na večeři, pokračovali hoši v diskusi na téma, kdo to udělal.
"Musel to být ten chlap Četnik," prohlásil Matt hned poté, co si objednali. "Už jsme přece viděli, že mu nevadí oháněť se silnýma slovama. A když budou u nás špiclovat, mohlo by to jejich týmu hodně pomoct... a mohli by ten závod pro Karpatskou alianci vyhrát."
"A způsobit mezinárodní incident v případě, že by ho někdo chytil?" nesouhlasil David. "Čím víc na to myslím, tím víc se mi to jeví jako nějaká blbá sranda. Je to taková věc, která může napadnout puberťáka, a ne někoho dospělého, kdo už má co ztratit."
"A tak jestli si myslíš, že to bylo nějaký děcko, tak co ten cigaretový kouř?" ptal se Andy.
David se na něj podíval. Tys nikdy nepotkal žádný dítě, který zkoušelo kouřit mizerný doutníky? Jestli jsou ten kluk - nebo holka - tak hnusní, že šmírujou své soupeře, proč by u toho nemohli ještě hulit?"
"A zakrnět z toho," řekl Matt s úšklebkem, protože parodoval varování, které tou dobou muselo být staré alespoň sto let.
"No ale zase, ať tam byl na číhaný kdokoli, dostal hlášku a zmizel. Amatér by na to asi nemyslel, i kdyby uměl programovat. To dodává celý operaci tak nějak profesionální podtón," řekl Leif. "A zase se vracíme k panu Četnikovi - nebo jinému agentovi z K A. Aliance považuje Spojené státy za hlavního nepřítele. Musejí tu mít svý špi-óny."
Andy zaburácel smíchem. "Soudruchu, musí za'tavit ty ameriská válešná štváš,

aby nevihrály den záfod na cholonétu!" vyrazil ze sebe se silným středoevropským akcentem. Jawohl!" Rozhlédl se kolem stolu. "Nebo jak se to říká v Cosi-Slávii. Je to jenom stupidní hološou, Leife. Nevím, proč bys do toho měl tahat ty věci se špiónama a technikou."
"A pokud nemluvím o propagandistický hodnotě toho, když někdo vyhraje závod, který se bude vysílat ve stupidní hološou' v celým světě, máme tu ještě otázku cen," odpověděl Leif. "Pinnacle Productions nabízejí všechny možný počítačový věci..."
"O kterých ten ošetřovatel v zoo z K. A. prohlásil, že se jich v případě výhry vzdají," upozornil jej David.
"Správně," odpověděl Leif. "Ale jsem si jistý, že je pořádně ‚prozkoumají,' než ty věci předají těm, kdo si je prý zaslouží. Kdyby to bylo na tobě, kolik embargované technologie by sis dokázal odnést v hlavě?"
David prudce zavřel ústa, až to zaznělo.
"A taky jsem slyšel něco o tom, že vítězové vyhrají i nějaký čas na simulátoru LM-2025," pokračoval Leif. "To je momentálně ve světě nejžhavější novinka. Dostat se takový mašině do střev, dobrej technik by mohl o nejnovějších modelech počítačů zjistit hodně, že?"
Matt souhlasil. "A tak, nepřestaneme si radši pohrávat se všema našima modelama ve vé-er? I to, co my považujeme za beznadějně staromódní, jim může pomoct poskočit v technologii o několik desetiletí."
David se zamračil. "Oni si kvůli embargu musejí dělat vlastní počítačový čipy," řekl. "Kdyby se jenom podívali na to, jak vypadají čipy nejmodernější, i to by jim hodně pomohlo."
"Okay, takže už máme dalších několik motivů, proč nás někdo sleduje," prohlásil Andy.
"A pak tu máme taky ten fakt, že někdo pronikl do systému hotelu a nastavil ho tak, aby dostal upozornění, že je jeho odposlouchávací stanoviště v ohrožení," přisadil si Leif.
"Tohle nevíme jistě," namítl David. "Lidi z hotelu o narušení bezpečnosti nic neříkali."
Jako by ti to nějaký jiný hotel přiznal, že?" To byl samozřejmě Andy.
Matt potřásl hlavou. "Podle toho, co víme od paní Ramirezové, oni by to celý radši zametli pod koberec."
"A my pořád ještě nevíme, jestli jsme neudělali něco, čím jsme je vyplašili." Andy si přitiskl ruku k hrudi a s velice cudným výrazem ve tváři řekl: "No, já vím, že já jsem nic takovýho neudělal. Já jsem spal. Ale vy ostatní, kluci - možná mají náš pokoj napíchnutej nebo mají na okenní sklo namířený laserový odposlech, aby slyšeli, o čem si povídáme." Křivě se na ně usmál. Jinak nevím. Možná tam měli někoho, kdo umí odezírat."
Leif dlouze vydechl. Možné bylo cokoli. Možná bylo celé jejich úsilí chytit špióna už od začátku odsouzeno k nezdaru. A nezdálo se, že by k něčemu bylo, když o tom budou mluvit dál. Pohybovali se v kruhu a jenom kolem sebe rozhazovali další a další divoké teorie.
"Myslíte si, že bysme o tom měli říct kapitánu Wintersovi?" mračil se Matt. "Přinejmenším může jít o komplot za účelem ukradení zakázané technologie."
Po tomto návrhu Leif znovu hlasitě vydechl, protože myslel na totéž, když nemohl odpoledne usnout. "Nemyslím, že bysme toho měli dost, abysme ho přiměli k nějaké akci," řekl. "To po něm opravdu chcete, aby zalarmoval nějaký tým Net Force jenom proto, že jsme objevili něco, co nakonec fakt může být špatnej vtip nějakého puberťáka?"
Kolem stolu okamžitě zavládlo ticho, které ale bylo stejně významné jako odpověď, již nedostal.
"My možná nevíme, kdo nás tady sleduje," promluvil konečně David. Tvářil se velice zasmušile. "Ale určitě s jistotou víme, že se to stalo. Zítra ráno

zajdu za panem nejvyšším - Wallensteinem - a všechno mu to řeknu. To nejmenší, co můžeme udělat, je způsobit trochu povyku."
Jo," souhlasil nadšeně Andy. "Můžeme to tu trochu rozvířit. Jestli to necháme v klidu, tak by to mohl ten špión zkoušet znovu, jako by se nic nestalo. Ale když to rozvíříme, budou muset nějak reagovat." Zašklebil se. "A možná, ale jenom možná, někde udělají chybu a my jim na ni přijdeme."
Přišel číšník s velkým podnosem. Leif spokojeně začichal. Opravdové jídlo, ne to masově vyráběné sójové jakoby maso, po němž člověku bůhvíproč v ústech vždycky zůstane pachuť rybího oleje.
Když jim byl takto přerušen hovor, chopili se hoši příborů a vrhli se na něco, s čím se poprat dokázali.

*****

Propagační pracovnice z Pinnacle Productions, Jane Givensová, si přišla Slídily Net Force vyzvednout hned brzy ráno.
"Máme docela nadupaný rozvrh," oznámila. "Prohlídku studia s návštěvou stálé scény, kde se každý den natáčí Ultimate Frontier." Mladá žena to řekla, jako by to bylo privilegium, jež není dopřáno každému návštěvníku. "A po obědě musíme pro váš tým zařídit pronájem auta a pak se podíváme, jak dopadla vaše loď na počítačích..."
Já jsem to nechtěl říkat včera," ozval se David, "ale ani jednomu z nás ještě nebylo osmnáct. A tak si nemyslím, že by to bylo pro někoho z nás legální..."
Ve Washingtonu nesměl nikdo požádat o řidičský průkaz bez zvláštního povolení a těch, kteří povolení dostali, bylo velice málo.
"Takže nikdo z vás nemá řidičák?" ptala se propagační.
"Já mám," přihlásil se Leif. Ten si řidičské zkoušky udělal v šestnácti letech, což bylo legální ve státě New York, ale pořád ještě nesměl jezdit v New York City.
"A je ti aspoň šestnáct?"
Leif kývl hlavou.
"Tak by to neměl být problém. Tady v Kalifornii jsme vloni dostali celostátní výjimku, že můžou řídit i šestnáctiletí." Zakroutila hlavou. "No, mně neděkuj, poděkuj těm anarcho-liberálům."
"Komuže?" ptal se Andy.
"Chcete snad říct, že jste celý den v Kalifornii a ještě jste neslyšeli evangelium podle Derla?" Mladá propagační pracovnice vypadala skoro překvapeně. "Má přece reklamu na každé holosíti a v každém rádiu!"
"Nemyslím, že by nás jedno nebo druhé zajímalo," opáčil David.
"My jsme doteď hlavně spali a pak jedli a potom jsme se ještě trochu vyspali," upřesnil Andy.
"No, ale s jeho propagandistickou mašinérií se stejně dřív nebo později setkáte," pravila mladá žena. "Elrod
Derle je milionář toho typu, co se jim tady v Kalifornii zvlášť dobře daří - je excentrický. Nadělal si jmění na počítačích a vrhl se do politiky. Založil vlastní stranu a bojuje za svobodu jednotlivce namísto toho, jak říká, ‚aby vláda řídila monopoly'."
Leif zamrkal. "No ale není to to samý, co říkají všechny politický strany?"
Žena se zasmála a znovu potřásla hlavou. "Ale Derle a ti jeho anarcho-liberálové s tím zkoušejí něco dělat. 'Osvoboďte inteligentní lidi od roboty mikro-managementu.' Takhle to hlásá. Věří tomu, že pokud jsi natolik schopný, že můžeš řídit auto, mělo by ti být umožněno to dělat - v jakémkoli provozu. Na druhou stranu, pokud způsobíš nehodu, odsoudí tě k obrovské pokutě a náhradě škody poškozenému."
"To je síla!" nemohl si pomoci Leif.
"A policie je z toho na nervy - ani nemluvím o pojišťovacích společnostech a právnících, kteří se zabývají zraněními soukromých osob," povídala mladá žena.

"Ale Derle má peníze na to, aby za reklamy vyhodil mnohacifernou částku - a sdružuje strašně moc lidí, kteří s ním souhlasí. Momentálně své úsilí soustřeďuje na domovský stát, aby si vybudoval silnou členskou základnu z obyčejných lidí."
Propagační pracovnice protočila panenky. "Ale víte přece, jak se to říká. Jak bude volit Kalifornie, bude volit i zbytek země - dřív nebo později."
Leif se zamračil. Od svých bohatých kamarádů už kdysi slyšel něco o tom, že existuje jakási linie proti "příliš mnoha zákonům". Tehdy to prostě pustil z hlavy jako všední projev arogance zazobaných dětí. Ale možná už tehdy slyšel o evangeliu podle Derla.
"No jo, ono je fajn slyšet, že tu můžeme během pobytu jezdit autem," řekl. "Ale obávám se, že musíme do našeho programu vnést trochu zmatku. Musíme se setkat s panem Wallensteinem."
Jane na ně překvapeně vytřeštila oči. "S panem Wallensteinem? Jsem si jistá, že byste si s ním mohli promluvit během oběda..."
Nyní byla řada na Leifovi, aby vrtěl hlavou. "Nemyslím, že by chtěl, aby náš rozhovor slyšeli i jiní soutěžící. Ne, potřebujeme soukromou schůzku, za zavřenými dveřmi jeho kanceláře. Máme důkazy, že jeden z týmů se snaží podvádět. A on by to možná chtěl vyřešit diskrétně."

*****

Světově proslulá klenutá brána Pinnacle Studios vypadala jako ze starých filmů - buďto jako z filmu o gladiátorech nebo ze Tří mušketýru; Leif se pořád nemohl pro jeden z nich rozhodnout. Propagační si promluvila se strážným u brány a o sekundu později nařídila svému telefonu, aby ji spojil s kanceláří pana Wallensteina. Když pozoruhodnou branou projeli, nevystoupili, aby se s ostatními zapojili do prohlídky studia. Namísto toho se proplétali mezi tím, co vypadalo jako soukromé bungalovy a scény pro natáčení pod širým nebem, k jedné kancelářské budově, která se na sedmnáctiakrovém pozemku továrny na sny vypínala.
Zajeli na parkoviště, stíněné překrásnými palmami. Když na jednom místě zastavili, přečetl si Leif tabulku přímo před nimi. Vyhrazeno pro D. Z. Antonova, výkonného producenta.
"Náhodou je dnes mimo město," vysvětlovala propagační pracovnice předtím, než se stihl zeptat. "A já chci, abyste se s panem Wallensteinem viděli co nejdřív."
Vešli do kancelářské budovy a nastoupili do výtahu. Jane stiskla tlačítko jednoho z vyšších pater. Když se dveře výtahu otevřely, provedla je recepcí a chodbami plnými kanceláří.
No, tak to je ten kouzelný Hollywood, pomyslel si Leif, když se rozhlížel kolem sebe. Sice nevím, co jsem od nervového centra holodramatického šoubyznysu čekal, ale tohle to není.
Kromě plakátů z dávných filmů to tam totiž nevypadalo jinak než v účtárně otcovy firmy.
Otevřenými dveřmi viděl lidi, shrbené za stoly, čtoucí scénáře a sem tam něco diktující do magnetofonů. Několik lidí zkoumalo sady holoskic.
Jejich skupinka zabočila do nové chodby a najednou jim koberec pod nohama nějak ztloustl.
Došli k další recepci, menší než byla u výtahu, ale také o poznání elegantnější. Za nejmodernějším počítačovým stolem seděl mladý muž; ten stůl by se velice dobře vyjímal na můstku kosmického křižníku Constellation.
Když recepční spatřil propagační pracovnici a chlapce, zvedl ruku. "Má teď mezinárodní konferenční hovor, ale zavolá si vás hned, jak skončí."
Slídilové Net Force strávili čas v čekárně prohlížením exponátů, vystavených ve skleněných skříňkách podél dřevem vykládaných zdí. V nepřímém světle se tam koupaly relikvie z Ultimate Frontier, jako například model první verze

Constellation z původních dílů pro televizní obrazovky, různé technické serepetičky a zbraně podle toho, jak se seriál vyvíjel, a také různé uniformy. Leif se usmál, když spatřil první "komunikátor", jaký používali členové první posádky. Tehdy se návrháři domnívali, že za tři století bude výkřikem technologie
cosi, co bylo větší a nemotornější než telefon, který měl Leif v zadní kapse kalhot.
Wallensteinův asistent si za stolem odkašlal. "Už můžete dovnitř."
Přistoupil k těžkým dveřím a otevřel je. Leif s přáteli vešli do vnitřní svatyně.
Ultimate Frontier zřejmě Milosi Wallensteinovi vydělal hodně, hodně peněz. Producent seděl za dřevěným stolem jen o něco menším, než byla limuzína, s níž chlapci do studia přijeli. Podle barvy dřeva a jeho neporušeného fládru by se dalo říci, že se jedná o starožitnost. Na těžbu sekvojí takové velikosti totiž vláda vyhlásila moratorium už před dvaceti lety.
"Prý mi chcete přednést nějakou stížnost," prohlásil Wallenstein bez obalu.
"Říkejme tomu hlášení," odpověděl Leif. "Jeden z týmů, které se účastní vašeho Velkého závodu - anebo někdo, kdo je na něj napojený - se vloudil do hotelového pokoje naproti našemu a sledoval nás. Jediné vysvětlení je, že se snaží ukrást informace o návrhu naší lodi, které by proti nám mohl zneužít."
Ten mohutný muž s postavou medvěda se zamračil. "Tohle je docela velké - a docela divoké - obvinění!"
"Ne, to je fakt. Můžete se zeptat paní Ramirezové, zástupkyně ředitele hotelu Casa Beverly Hills. Ona nebo jeden člověk z hotelové ochranky, jmenuje se Harris, vám můžou říct o nepovolané osobě, která byla v pokoji s oknem naproti našemu apartmá. Ta osoba se tam dostala tak, že podplatila nějakého pikolíka - ten se jmenuje Oswald. Tři z nás viděli talíř satelitní antény, který používali k zachytávání krátkovlnných emisí z přenosného počítače pana Graye."
Wallenstein zazvonil na svého asistenta a řekl mu, aby
zavolal do hotelu. Když pak hovořil s paní Ramirezovou, mračil se čím dál víc.
"Chcete přímo obvinit někoho konkrétního?" zeptal se producent, když hovor dokončil.
Já jenom poukážu na to, že místnost smrděla cigaretovým kouřem - a byl to nějaký turecký tabák, jaký se kouří na Balkáně."
"Takže chcete diskvalifikovat tým Karpatské aliance ještě předtím, než vůbec dostanou příležitost soutěžit?"
"To rozhodně ne. Na to nejsou důkazy dost jasné," řekl Leif. "Jenom po vás chceme, abyste všechny týmy upozornil, že tady někdo prováděl špionáž a že mají být ve střehu, protože se to klidně může stát zase."
Wallenstein se v křesle opřel. "Nemyslím, že by se mi líbily dopady takového scénáře."
"Ony by mohly nastat ještě další a vážnější dopady, pokud si tým Karpatské aliance získá cestu k vítězství podvodem a dostane se k citlivé technologii, na kterou platí embargo," opáčil David nazlobeně.
"Ultimate Frontier se vysílá po celém světě - včetně zemí, které nejsou vůči Spojeným státům přátelské, a Karpatská aliance je jednou ze zemí tohoto typu, které se naší soutěže účastní. Máme tým z Nových arabských republik, které zanedlouho povedou několik sporů ve Washingtonu - a kde lidi kouří turecký tabák. Je tu také jeden jiho-americký tým z Corteguaje..."
"Z Corteguaje?" zeptal se nevěřícně David. "Kdo se mohl od nich přihlásit? Vláda v té zemi přece kontroluje všechny počítače!"
"Přihláška přišla z La Fortanezy, kde je corteguajská vojenská akademie," řekl Wallenstein. "Tamní vláda se mi nemusí nutně líbit, ale Ultimate Frontier je něco, co prostě překračuje hranice, takže ty jejich taky. A to, myslím si, je dobrá věc. Nechci z něčeho, co má být celosvětovým vysíláním, vytvářet mezinárodní incident. A oznámení toho druhu, jaké požadujete, by k incidentu dozajista vedlo."

"No, ale co ta špionáž?" nedal se odbýt Leif. Jestli ostatním týmům neřeknete, že tu ta možnost je, nebude nikdo připravený se s tím nějak vyrovnat!"
"Chci vám připomenout jednu francouzskou právní sentenci," řekl Wallenstein. "Tout ce que le loi ne defend pas, est pertnis. 'Zákon dovoluje všechno, co není zakázáno.' Pravidla účasti rozhodně nevylučují, aby někdo nezkusil něco zjistit o konkurenčních lodích. Já do tohoto závodu odmítám vnést prvky mikro-managementu."
"To mi zní velice anarcho-liberálně," řekl Leif.
Wallenstein se něj zpříma zahleděl. "Čirou náhodou podporuji to, co se pan Derle snaží dělat. Neznamená to snad pro vás nějaký problém, pane..."
"Anderson," představil se Leif. "Ne, není to problém -dokud budeme vědět, na čem jsme."
A v duchu si pomyslel: Takže tak je to. Díky anarcho-liberálům si užijeme auta zadarmo. Ale nijak nám nepomůžou v závodě, který už může být jenom horší a horší.
Povzdechl si.
Vypadá to jako: Co Derle dal, to Derle zase vzal.

08 KAPITOLA

"No, rozhodně se cítím mnohem líp, když jsme si ty věci ujasnili," řekl Andy trochu hořce, když Wallensteinovu kancelář opouštěli.
"Co budeme dělat teď?" ptal se Matt.
"Prohlídka teprve začala," řekla Jane Givensová, která jeho otázku vzala doslova. "Nebude problém se přidat k ostatním."
Matt na ni zklamaně pohlédl. "Já jsem spíš myslel, co budeme dělat s tou špionáží - a podváděním?"
"Jí si zase myslím, že Jane má dobrý nápad," řekl Leif. "Měli bychom se zapojit do prohlídky. Jane, mohla byste všem říct, že jsme se zdrželi kvůli pravděpodobnému narušení bezpečnosti našeho pokoje? Podle toho nedostatku podpory, který jsme právě zažili, si nemyslím, že by bylo moudré naše setkání s Wallensteinem zveřejňovat. Možná ale můžeme aspoň trochu zatřepat se stromem a uvidíme, co z něj spadne."
Na Davidově snědém a vážném obličeji se objevil pochybovačný výraz. "No já nevím, Leife..."
"Ale já vím, v jaký blázinec se může celej závod zvrtnout, když začneme někoho hned obviňovat... a studio nás odmítne podpořit," přerušil ho Leif. "Slyšel's přece toho velkýho chlapa. Všechno, co není přímo zakázáno, je dovoleno. Anebo chceš, aby na nás všichni vytáhli kydy o nesportovním chování? Musíme být velice opatrní."
"Strašně nerada to říkám, ale myslím si, že Leif má pravdu." Podle toho, jak Jane Givensová špulila rty, se asi necítila nejlépe. "Měli bychom tu válku, a ne závod. A moje práce je dohlídnout, aby závod proběhl hladce." Střelila po Leifovi nepříliš veselým pohledem. "I když moje práce není říkat lži - nehledě na to, co si o tom lidi myslí."
Leif jen pozvedl obočí. "A já jsem si myslel, že to patří k základním předpokladům, když chce někdo pracovat v propagaci a public relations."
Tomu se Jane zasmála. "Já tomu spíš říkám nemoc z povolání. Budu vás krýt."
David ještě pořád nebyl s vývojem situace spokojený, proto si Leif musel vzít kapitána týmu stranou. "Už víme, že ti mocní, co tomu tady vládnou, nám nijak nepomůžou. A jestli do toho budeme rýpat, budeme za výtržníky my - a ze strany studia i ostatních závodníků si slízneme jenom nepřátelství."
"Takže?" zeptal se David.
"Budeme hrát s nima, takže nebudeme mít studio za zády, když se budeme věnovat té věci s podváděním - ale soukromě."

David se stále netvářil přesvědčeně.
"Hele, Davide, já vím, že chceš udělat to, co je správný. Ale v týhle situaci, do který jsme se dostali, se znalosti rovnají síle. Když spustíme křik a paniku, stane se ze závodu boj všech proti všem - každičkej tým se bude snažit na něčem nachytat konkurenci. A ti chlapi, kvůli kterým to všechno začalo, se nenápadně ztratí v davu. Ale jestli se budeme držet při zemi - a budeme ve střehu kvůli nějakým dalším sviňárnám -, možná dostaneme šanci ty šašky chytit."
Nyní se Davidův výraz změnil v něco podobného, jako když Leifův táta kousl do nahnilé broskve. "Takže tahle možnost je ze dvou zel to menší, nebo jak?" řekl nakonec. "Dobře teda, budeme to hrát po tvým. Ale budeme fakt pozorně sledovat, co se děje kolem. A jestli uvidíme, že se kdokoli připravuje na nějakou levárnu, skočíme po nich -oběma nohama."
Leif kývl hlavou. "Proti tomu nic nemám. A teď pojď, musíme se před Jane tvářit jako hodní kluci. A musíme dohnat naši skupinu podezřelých."
"Veď mě, šerloku," řekl David.

*****

Zbytek skupiny dostihli v jednom kašírovaném studiu ve chvíli, když ostatní usedali do diváckých sedadel, aby sledovali natáčení nějaké situační komedie. Jane všem podala ono podezřívavé vysvětlení a Slídilové Net Force se připojili ke skupině.
Leif poznal, co se tu natáčí, hned když si všiml kulis. Byli to Staří přátelé, remake jednoho ještě televizního sitkomu, navazujícího na životy původních postav před několika desetiletími. Ve štábu postarších herců dokonce bylo i několik původních postav, které si diváci oblíbili ještě v devadesátých letech.
"Máma se zblázní, až se doví, že jsem tu byl," zašeptal David, když se posadili. "Tohle je jeden z jejích nejoblíbenějších sitkomů."
"Dneska to ale bude docela o ničem," šeptala Jane. "Herečka, co hraje Moniku, si totiž zlomila kyčel."
Scéna, již právě natáčeli, trvala mnohem déle, než by měla, protože herci zapomínali nové texty, poněvadž scénáristé neustále zasahovali do napsaného scénáře ve snaze zamaskovat neúčast nemocné herečky.
"My normálně tak špatní nejsme," ujišťovala publikum bělovlasá hvězda během jednoho takového přerušení. "Opravdu jsme profesionální herci!"
Jak si Leif najednou uvědomil, až na to, že celou show natáčejí holoobjektivy ze všech stran a úhlů, to asi nebylo v ničem odlišné od způsobu natáčení v dobách původního seriálu na televizních obrazovkách. Na jejich lavicích tehdy také seděli nějací diváci a smáli se stejně hloupým vtipům.
Ak proč my se díváme na tolik holodramat, která jsou jenom opakováním nějakých seriálů, co vznikly před několika měsíci, roky nebo dekádami? divil se David, když sledoval, jak herci a štáb připravují nový záběr. Moc dobrého to o Hollywoodu nevypovídá - ani o místních géniích jako je Milos Wallenstein.

*****

"Obávám se, že se musíme přesunout, jestli chceme dodržet harmonogram," ohlásil studiový průvodce, když se natáčení zase přerušilo.
Jak pěkné je slyšet, že ne všichni Američané se zpožďují," zazněl ze skupiny něčí hluboký hlas, poznamenaný silným přízvukem.
Leif toho mluvku zahlédl - byl to ten největší ze tří chlapců z týmu Karpatské aliance. Hodně ostatních dětí se rozesmálo. Leif zachytil opovržlivý pohled, který po nich vrhl jeden chlapec s pletí barvy kávy a vlasy zastřiženými tak nakrátko, že to skoro vypadalo, jako by si hlavu holil.
No to je přece docela jako vojenský zástřih, pomyslel si. Nemohl by to být

kadet z Corteguaje?
Vzápětí na něj káravým hlasem promluvil jeden z horlivě se tvářících asijských chlapců, stojící vedle nich. "Vy jste museli přeletět jenom tři časová pásma, abyste se sem dostali. Můj tým se musí vyrovnat se sedmihodinovým rozdílem. Pro nás jsou teď tři hodiny ráno - a přišli jsme včas."
Leif pokrčil rameny. "My jsme museli promluvit s personálem hotelu. Někdo se totiž snažil vloupat do pokoje poblíž našeho."
"No, to se teda vsadím, že to bylo proto," ušklíbl se Japonec.
"Ale hele, idiomy a to všechno! No ty vážně mluvíš anglicky velice dobře," polichotit mu Leif.
Na oplátku se mu dostalo povýšeného pohledu. "No rozhodně líp, než ty mluvíš japonsky."
Leif vyrostl v rodině, kde se mluvilo anglicky i švédsky, což byl mateřský jazyk jeho otce. Plynně hovořil i norsky, dánsky, německy a holandsky. A díky obchodním cestám, na něž s otcem jezdil, měl i povšechné znalosti několika dalších jazyků - východo- i západoevropských, plus ještě třeba malajštiny, čínštiny a japonštiny. Rozhodně měl dost velkou slovní zásobu na to, aby tomu Japonci řekl, ať si trhne nohou - anebo aby pronesl několik sprostých slov - v jeho vlastním jazyce a s přijatelným přízvukem.
Namísto toho ale jen znovu pokrčil rameny. "Tak asi proto jsme vymysleli ten překladatelský software, že?" odpověděl.
Skupina pak prošla několik filmových exteriérů - několik bloků staromódního New York City stálo hned vedle kašírovaných fasád dřevěných budov z Divokého západu.
Pak došlo na zlatý hřeb prohlídky, slíbená návštěva zákulisí studia Ultimate Frontier. Protože ve skupině bylo
opravdu hodně dětí, přerušilo se během návštěvy natáčení. Ale fanouškové stejně stáli v němém úžasu na místech, zatímco herci na kulise můstku Constellation opakovali jednu scénu.
Přestože byl na place přítomen, Lance Snowdon se natáčení této scény neúčastnil. Bavil se tim, že procházel mezi dětmi a přehnaně srdečně je vítal.
"Doufám, že vám nevadí, že jsme to sem přišli okouknout," oslovil David herce.
Snowdon se tvářil, jako by se snažil nesmát nahlas. "Děláš si legraci?" zeptal se. "My bysme vám za tu pauzu měli poděkovat. Milos nás většinou nutí kvůli scénáři proskakovat obručema." Prostopášně vyhlížející herec potřásl hlavou. "Když mluví s lidma, může se těma anarcho-liberálníma řečma udávit, ale tady na place je spíš jako diktátor. Jak to řekne, tak to bude."
"A vážně dělá do politiky?" ptal se Leif. "To jsem nevěděl."
"Hodně lidí z tohodle průmyslu jede v evangeliu podle Derla," odpověděl Snowdon. "Mají pocit, že jsou z tradičních politických stran už unavení, ale nevím, jestli jsou Wallenstein nebo ti ostatní opravdu připraveni změnit svět. Možná se nakonec ukáže, že to byla taková jednoměsíční móda - něco nového a žhavého, co ale odumře ještě před volbama."
"A vy?" zeptal se Leif.
"Já jsem ekonomický determinista," prohlásil Snowdon.
Leif zakroutil hlavou. "To je pro mě taky nové."
"Ale ne, to je velice stará filozofie," usmíval se herec. Jenom to znamená, že jsem smířený s tím, že si na své výplatní šeky musím vydělat."
Pak šel zase dál a vzápětí byli vyhnáni i návštěvníci, aby důležitý proces natáčení mohl pokračovat. Prohnali je po
zbytku ateliérů a nakonec se dostali do studiové kantýny na oběd. Lidé od propagace se rozhodli, že zkusí týmy rozdělit, a rozsadili různorodé skupiny soutěžících k velkým stolům.
Leif seděl s někým z afrického týmu, jedním dánským chlapcem, čínskou dívenkou, svým už starým známým anglicky mluvícím Japoncem, hlasitým corteguajským kadetem a velice nevrle se tvářícím soutěžícím z K. A. Tentokrát alespoň, protože tam nebyl pan Četnik, nevykřikoval nic o tom, že jíst vedle

Američana je pro něj pohana.
Nechal ostatní se usadit a pak zaujal jediné volné místo, zrovna vedle toho japonského kluka.
"Co jsi to říkal o vedení hotelu?" chtěl najednou vědět. "Vy jste se vloupali do něčího pokoje?"
Leif mu odpověděl tím nejunylejším z amerických pokrčeních ramen. "Ne my, ale někdo se snažil vloupat do pokoje, který měl být prázdný. A zástupkyně ředitele to nazvala... narušením bezpečnosti."
Takže oukej, pomyslel si, míč je ve hře. A teď uvidíme, jak ostatní odpoví.
Dán a čínská slečna se tvářili nesouhlasně. S narušením bezpečnosti evidentně neměli žádnou zkušenost.
Leifovo prohlášení ale vyvolalo velkou bouři smíchu od Afričana - Daren a-něco-k-tomu, jak se představil.
"Narušení bezpečnosti!" zavýskl. "Zní to jako velice dospělácký způsob jak říct, že tam byl zloděj!"
"Zbabělí Amerikáni," odfrkl si velký kluk z Karpatské aliance. "Asi se každou noc dívají pod postel a bojí se, co tam najdou!"
"Samá kriminalita," souhlasil nakrátko ostříhaný Corteguajec. "U nás takové problémy nemáme."
Správně, myslel si Leif. U vás totiž všichni darebáci nosí uniformy. Znovu pokrčil rameny a věnoval se jídlu. Se
stromem už zatřepal, ale jediné, co zatím spadlo, byly ořechy. Alespoň si ale nikdo nebude moci stěžovat, že nedostali varování, jestli budou následovat nějaké další trable.
Hned se opravil - až budou následovat nějaké další trable.

*****

Po obědě nahnali soutěžící k nejlepší atrakci dne - první návštěvě studií zvláštních efektů. Počítačové efekty byly důležitou součástí všech dobrodružství Ultimate Frontier - kosmické lodě, planety, oběžné stanice, makety měst... A samozřejmě, občas se tam vyráběly trikové postavy, jako třeba Soma. Díky uloženým podobám hlavních postav mohli trikaři dělat to, co by ve skutečném životě bylo příliš nebezpečné - nebo možná příliš drahé.
Místo, kde se všechna ta kouzla tvořila, však vypadalo skoro depresivně nudně. Byla to stará kancelářská budova s popraskanou omítkou a střechou, která se uprostřed jakoby propadala.
"Vypadá to, jako by ten barák zasáhlo poslední zemětřesení," zamumlal Andy. "Myslel jsem, že budou svý počítače chovat ve větší úctě..."
"Ale ne, počítače jsou ve stejné budově, jako má pan Wallenstein kancelář," vysvětlovala Jane. "Tohle je jenom dočasné umístění, aby se tam vešly všechny terminály pro tuhle epizodu."
Leif se na starou a zchátralou budovu pochybovačně zahleděl. "A kdo tam teda bývá jinak?" zeptal se.
Jane pokrčila rameny. "Autoři," odpověděla.
Většina soutěžících se dychtivě hrnula ke dveřím, kde na ně čekal plešatý muž v bílé košili s vyhrnutými rukávy. Jsem Hall Fosdyke, koordinátor triků pro Ultimate
Frontier," představil se. "A během pár příštích dní se se mnou - i s celou Casa Ruina za mnou - seznámíte mnohem lépe."
Leif se rozhlížel. To, jak Fosdyke budovu překřtil, bylo až bolestně trefné. A i když se to zdálo nemožné, uvnitř to bylo ještě horší než zvenku. Ze zdí se Olupovala barva a několik dveří do kanceláří bylo beznadějně zkroucených. K tomu všemu se ještě chodbami, vchody do kanceláří, a dokonce i po schodech táhly svazky kabelů, při-pomínající mnohobarevné hady.
"Bohužel, tato budova nikdy neměla pevné připojení, a to ani do studiového místního kabelového systému," vysvětloval Fosdyke. "Takže dejte pozor, kam

šlapete -nikdy nevíte, na čí připojení šlápnete."
Opatrně se mezi nataženými kabely přemístil k jedněm polootevřeným dveřím a zatlačil na ně. "Každý tým dostane podobnou sestavu."
Malou kancelář teď zcela zaplňovala čtveřice počítačových křesel. "Odtud budete, ehm, řídit své kosmické lodě." Trikař se rychle usmál, protože si všiml polekaných pohledů soutěžících. "Vaše virtuální služby budou mnohem lepší, to vás ujišťuji, ale to uvidíte později. Vlastně už vím, co vám chci ukázat hned teď."
Vedl je chodbou a soutěžící museli chodit po špičkách a překračovat a obcházet kabely nejrůznějších tloušťek, až doklopýtali do jedné velké místnosti, jíž dominovala hodně používaná holo-souprava.
"Naši jednu takovou vyhodili - asi před pěti rokama," zamumlal Matt.
Fosdyke cvaknul vypínačem. Obraz byl trochu neostrý, ale dost jasný. V hlubinách vesmíru se vznášela řada lodí. Každá loď v dlouhé řadě kosmických plavidel byla jiná. Leif se zašklebil, když uviděl Onrust - pátý zprava. Mnohé lodě byly snadno rozeznatelné - byly okopírovány podle různých kosmických plavidel, která se objevila v seriálu Ultimate Frontier. Byl tam thurienský mečový člun - lépe vyvážený než model, který explodoval během předkol závodu. Leif zahlédl i přeslenovitou elegantní arcturanskou průzkumnou loď a proudnicovou loď Laragantů.
"Tohle je startovní čára," oznámil Fosdyke s neskrývanou pýchou. "Zapracovali jsme všechny vaše stroje do scenérie hlubokého vesmíru. Z tohoto úhlu můžete vidět pozorovací lodě - nebo Constellation, kterou jsme samozřejmě vybrali jako startéra."
Pak se obraz náhle zaostřil na jednu ze dvou malých věcí, lemující obě strany startovní čáry. "Toto jsou kosmické bóje, které budou označovat trasu. Jsou ukotveny osmi různými systémy, dost hluboko v gravitačním poli každé planety, abyste museli vyskočit z hyperprostoru a přejít na podsvětelný pohon. Pokud nebude stanove-no jinak, musí každý závodník přiletět k bóji na vzdálenost tří tisíc kilometrů, aby ho zaregistrovala - ale to už asi víte."
No, to asi ano, myslel si Leif. Hned jak se z nás oficiálně stali soutěžící, naládovalo do nás studio tuny dat - pravidla, tabulky, dodatečné technické informace a spoustu dalšího. David trávil každičký volný moment počítáním kurzů k optimálnímu přechodu do hyperprostoru z každého hvězdného systému. Povzdechl si. Ostatní soutěžící nepochybně dělali totéž.
"Kromě toho, že budeme zaznamenávat průběh závodu, budeme sledovat i akce na můstku každé lodi," pokračoval Fosdyke. "Tady máme návrhy postav, které naši kresliči pro týmy vyrobili." Obraz startovní čáry se zase změnil a místo lodí se objevily obrázky posádek.
"Aha, tak proto od nás chtěli naše holofotky," řekl Matt.
Leif musel připustit, že animátoři postav se překonali. On i ostatní Slídilové Net Force vypadali věrohodně až na to, že byli v uniformách flotilní akademie. Poznal i ty Dány, které předtím viděl; teď byli trochu protažení, aby vypadali jako zidealizovaní Laraganti. Protože Thurieni neměli obličeje, nebylo snadné kromě blonďaté dívenky a největšího z chlapců tým Karpatské aliance rozlišit. Ale u každé rasy, která měla mít lidské rysy, vynaložili lidé od zvláštních efektů velké úsilí, aby byl každý člen týmu snadno rozeznatelný.
A samozřejmé, Arcturané jsou brouci v lidské velikosti. Takže z toho japonského kluka toho moc neuvidíme - kromě jeho osobnosti, myslel si Leif.
Soutěžící popošli blíž, achali a ochali nad tím, jak se jejich holografické protějšky povedly. Fosdyke je chvilku nechal, ať se obdivují, a pak znovu promluvil: "Takže nám zbývá jenom jedna praktická věc, kterou musíme prodiskutovat. Výroba holografických projekcí závodu a všech lodí bude probíhat v čase, který se ušetří při natáčení normálních epizod Ultimate Frontier. Proto budeme pracovat ve volných hodinách - hlavně večer. A abysme si udrželi Společnost od těla, budeme se snažit o krásné záběry napoprvé."
Zdálo se, že se obličej toho plešouna náhle zcela zaplnil autoritou, a Leif si

všiml, jak najednou vyrostl, když popisoval, jak přesné a technicky náročné efekty seriál vyžaduje. "Kapitáni, musíte své lodi pilotovat opatrně," upozorňoval Fosdyke. Jestli uděláte chybu, závod pro vás končí. Nebude žádný nový pokus, leda byste všichni havarovali a shořeli."

*****

Studio jim připravilo příjemnou párty s večeří, kde byli i herci, ale soutěžící byli stejně většinou úplně zticha -možná přemýšleli, možná se jenom tak obyčejně báli.
Kapitán týmu Slídilů Net Force se tváří pozoruhodně klidně, myslel si Leif.
"Máme svůj kurz," oslovil David své nervózní týmové kolegy. "A jako samozřejmost beru to, že to dá děsně kličkování, dostat se dost daleko od gravitace každý hvězdy, abysme mohli skočit do hyperprostoru. Ale ty místa, co jsem vypočítal pro naši loď já, jsou kalibrovaný podle našich motorů. Ostatní lodě mají jiný výkony, takže nepoletíme všichni na stejný místo pro přechod."
"No, to doufám," řekl Andy.
Leif jen kývl hlavou. Bude to tam hrozně zmatené a hrozně rychlé.
Prošel mezi stoly a sem tam odpovídal na nějaké vtipné popichování na téma, že přišli včas k večeři.
Jestli si David tak věří, asi bych si mohl dát voraz a trochu se pobavit, myslel si. A hned potom zahlédl jednu z mladších hereček z Ultimate Frontier, Kyru Matthiasovou. Ta hrála dceru hlavního lékaře na Constellation a byla napůl člověkem a napůl Laragantkou. S makeupem vypadala až neskutečně exoticky. Ve skutečnosti byl Leif trochu šokován, když zjistil, že je mnohem vyšší než on - a také kost-natější, než jakou ji znal z holopodoby.
"Co kdybysme vynechali všechny ty kecy typu jaký je tam nahoře počasí?" zeptala se hned, když se Leif představil.
"Přísahám, že nic takovýho mě nikdy nenapadlo."
Měla alespoň tolik cti v těle, že se na to zatvářila poněkud nervózně.
"Omlouvám se, na studiových večírcích dostanu vždycky špatnou náladu. Lidi od cateringu se můžou zbláznit, aby nám udělali dobrý jídlo, ale herci se ho nemůžou ani dotknout. Musíme být fit, abysme se vešli do kostýmů."
"Nechce se mi věřit, že by sis s tímhle musela dělat starosti," řekl Leif. "I když jsem slyšel, že někteří herci, kteří ztloustli, se musejí natáčet v holopodobě do doby, než zase zhubnou."
"Možná," řekla Kyra. "Ale co se týče holoprogramů -na rozdíl od vé-er - natáčení s živým hercem je rychlejší a taky levnější než programování. Je to v pohodě na trikové scény, kdy se podoba herce ukáže jenom na jednu nebo dvě sekundy. Ale programování je strašně drahé, když potřebuješ vynikající kvalitu na dlouhou dobu. A pokud je studio ochotný utrácet peníze za to, že dostane až neuvěřitelnou úroveň detailů, tak... no, obrázek může být perfektní, ale..."
Na okamžik zaváhala a hledala způsob, jak to vysvětlit. "Viděl jsi někdy sochu od nějakýho dobrýho, ale ne úplně nejlepšího sochaře? Svaly jsou tam, kde by měly být, na obličeji je správný počet očí a uší... ale nevypadá to moc živě. Špatné holografické projekty tak nakonec můžou vypadat, jako bys ty lidi přefiltroval přes počítač."
"Hal Fosdyke říkal, že možná pro vysílání využijí naše obrázky jako závodníků," namítl Leif.
Kyra se rozesmála. "A cokoli použijí, tak to lidi od zvláštních efektů asi předělají a vylepší tak, že bys tomu nevěřil. Budeš koukat, jak budeš vypadat, až s tebou v počítači skončí."
"No bezva," řekl. "Ale to pořád ještě nevysvětluje, proč by sis nemohla dát něco z těch nádherných jídel."
"Změníme téma, co ty na to?" smála se Kyra. "Prostě se musím vejít do kostýmu. Ten se nikdy neupravuje. A taky se už v dobách filmových kamer říkalo, že

kamera hercům přidává tak pět až deset kilo."
"Ale taky se říkalo, že některé obličeje kamery milovaly," řekl Leif. "Když ale dostaneš přesnou 3-D repliku..."
"Tu ale nedostaneš!" skočila mu do řeči Kyra. "Ve standardním holostudiu je všechno trochu větší než ve skutečnosti. Vidíš velký záběry krajin, mimozemský města s obrovským měsícem v pozadí, horský průsmyky se hemží vojákama, nebo kosmická loď prolítá kolem planety větší než je tvá hlava. A když se objektiv zaostří na detail, tak jsou lidi vždycky větší než ty. Je to nějaká psychologická záležitost, myslím. Hrají na vzpomínky diváků z dětských dob, aby si udrželi jejich pozornost."
Smutně se usmála. "A já vím jedině tohle. Když budeš natáčet něco, co je větší než skutečnost, tak je lepší začít s tím, co je menší než ve skutečnosti." Poplácala se po skoro anorektickém žaludku. "Aspoň v některých případech."
Kolem prošla ta blondýna z Karpatské aliance a držela tác plný dobrot.
Je mi jí líto, jestli budou točit jejich tým," řekla Kyra. "Osobně je možná nádherná, ale jako holopostava bude asi nakonec připomínat vzducholoď."

09 KAPITOLA

Milos Wallenstein přijel na večerní párty také, aby pronesl krátký projev. "Ne že se tu nacpete tak, že si budete chtít hodit šlofíka!" upozorňoval je. "Dneska večer budeme natáčet první závodní scénu."
Leif už tušil, že tento závod nebude jako Kentucké derby, které končí po dvou minutách, ani 500 mil Indianapolis, které trvá celý víkend. Pokud mají s technologií Ultimate Frontier cestovat do jiného hvězdného systému -i toho nejbližšího - znamená to cestu na několik dní.
Procestovat závodiště, které pro ně Wallenstein a scénáristé Ultimate Frontier vymysleli, by normálně trvalo několik týdnů, kdyby cestovali v reálném čase, ale pro seriál stačilo natočit jen několik hodin "vzrušujících okamžiků". V Hollywoodu se málokdy ohlíželi na skutečné zákony fyziky - takže mezihvězdné koráby využívají dva druhy pohonu. Prvním je podsvětelný pohon. S tím je možno poháněť loď jen rychlostí nižší nebo se těsně blížící rychlosti světla. Takový pohon naruší strukturu vesmíru a zkroutí jej před lodí tak, že po křivce doslova
"padá" s kopce. Zvýšením výkonu motoru se strmost křivky zvyšuje a loď pluje rychleji. Když se výkon motoru sníží, křivka se narovnává a loď zpomaluje.
Jakmile se loď blíží rychlosti světla, zažehnou se hypermotory. Sotvaže loď dosáhne rychlosti dostatečně blízké rychlosti světla, dokážou tyto motory natáhnout hranice času a prostoru, které jsou při té rychlosti už tak dost pružné, a vyšlou loď do alternativní dimenze - říká se tomu hyperprostor. V tom podivném, fiktivním vesmíru hyperprostoru - beztvaré zemi nikoho, kde neplatí žádné zákony relativity ani žádné jiné zákony kromě těch, které zavedou scénáristé -mohou kosmické lodi mnohonásobně překračovat rychlost světla tak, že se zachytí v proudění časoprostoru, kterému se říká hyperprostorové toky.
Hyperprostorové segmenty, použité v seriálu, byly docela půvabné, na což byl nepochybně brán zřetel, když se pro Ultimate Frontier vyrábělo vesmírné pozadí. Hvězdný křižník Constellation roztahoval deštníková silová pole, aby toky zachytával. Pole sice vypadala stejně křehce jako mýdlové bubliny, ale byla neuvěřitelně pevná. Bylo možno je natáčet jako plachty na starodávné plachetnici, a tak i hvězdný křižník mohl cestovat několikanásobnou rychlostí světla.
David měl navigační mapy, zakreslující toky v přilehlém hyperprostoru všech hvězdných systémů, které budou muset navštívit. Nejsložitější pro každého kapitána bude vypočítat, kde přesně mají do hyperprostoru vletět a kde chytit

tok, který je odnese k další hvězdě. Když tohle uděláte příliš brzy, možná svůj tok přeletíte a zůstanete bez hnutí viset v hyperprostoru; pak musíte vypadnout a zkusit to od začátku. Ale čekejte příliš dlouho a ostatní závodníci vás předeženou.
Jakmile se ocitnou v hyperprostorovém toku, podle zvyklostí ze seriálu poplují všichni v toku stejnou rychlostí. Pak vyvstane už jen otázka, kde mají vletět zase do normálního vesmíru, aby se otočili kolem bójí.
A znovu, i tady je klíčovým slovem načasování. Předčasný odchod z hyperprostoru znamená nutnost několika menších mikro-hyperprostorových skoků, aby se loď dostala blíž k zamýšlenému cíli. Ale pokud loď svůj cíl přeletí, musí její kapitán hledat nový hyperprostorový tok, který by loď donesl zase zpátky tam, kam měla letět, anebo se k cíli může blížit pomaleji, s využitím podsvětelného pohonu. A protože hyperprostorové toky proudí jen jedním směrem, bylo nemožné plout v toku, v němž loď připlula, zase zpátky k zamýšlenému cíli.
Z největší části přijdou vzrušující okamžiky závodu v okamžicích, kdy posádky připravují výskok z hyperprostoru, registrují se u vesmírných bójí a zase skáčou zpět do toku. Posádky nemusejí prožívat - a Ultimate Frontier nemusí zaznamenávat - každou minutu cesty.
No, myslel si Leif, takže asi budeme mít plné ruce práce tehdy, když budou natáčet. Chvilku mezi koncem exkurze a večeří strávili prohlídkou počítačového systému Pinnacle Studios. Každý tým dostal podnikovou adresu. Leif se usmíval. Jako by čekali, že budeme dostávat metna a maily v rámci firmy.
Neočekával, že by si různí soutěžící vzájemně vyměňovali elektronické poznámky.
Anebo se možná pletu, opravil se, když sledoval párek u jednoho jinak prázdného stolu. Byla to ta pěkná blondýna z Karpatské aliance, která seděla velice blízko onomu snědému chlapci s krátkým sestřihem, jenž se tehdy zapojil do posměšků na pozdě chodící, dekadentní a strachem ze zločinu ovládaný americký tým.
Chlapec vypadal na to, že když s ním dívka mluví, hned má lepší náladu.
"Ludmila," řekl svou pečlivou angličtinou. "To je ale hezké jméno!"
Asi by řekl to samý, kdyby se mu představila jako Griddalafunkadenka, pomyslel si Leif opovržlivě.
"Děkuji ti, Jorge." Ať už bylo jméno hezké nebo ne, Ludmila rozhodně měla okouzlující úsměv - a také párek dolíčků, které se objevily vždy, jakmile úsměv nasadila.
Sotva se Leif zvedl a šel se připojit k týmu, už se dotýkali rameny. Ludmila sice vzhlédla, ale zdálo se, že když kolem nich prochází, hledí přímo skrze něj.
Co ten lišák Jorge má, že to nemám já, divil se Leif, zatímco si klestil cestu davem. Anebo jsem si zase zapomněl vypnout ten kapesní neviditelný štít.
"Připraven?" zeptal se David, když se připojil k ostatním.
"Jako vždycky," ujistil jej Leif.
Vyšli z kantýny a dali se po stezce, která je zavedla ke Casa Ruina. Ještě pořád měli hodně času předtím, než se budou muset připravit k závodu. Ale stejně jako ostatní týmy, i Slídilové Net Force si chtěli zvyknout na počítačová křesla a všechny zvláštnosti, které by se v systému Pinnacle mohly vyskytnout.
Leifovo křeslo mělo odřené čalounění - a elektronika se ani náhodou neblížila standardu, na jaký byl zvyklý z vlastního křesla doma. Musel zatnout zuby kvůli bzučení, které mu jakoby explodovalo v pozadí za očima, jak se jeho implantované okruhy snažily synchronizovat se vstupy z křesla.
Konečně se to povedlo a jediným mrknutím oka se Leif ocitnul v systému, kde se posadil za stůl své virtuální kanceláře. Byla to docela suchá simulace hodně podobná tomu, co spousta firem nabízí novým zaměstnancům.
"Místnost", v níž se Leif ocitl, vypadala jako uklizená verze té scénáristovy

minikanceláře, kde křeslo stálo. Stůl byl z černě nalakované oceli s deskou z nějakého recyklovaného plastu. Leif cítil, jak mu to nasimulované dřevo pod prsty mastně klouže.
Vždycky se divil, proč by firmy nemohly nasimulovat nějaký pěkný stůl z teakového dřeva v pěkné virtuální kanceláři. Možná šéfové nechtějí, aby si zaměstnanci dělali nějaké iluze, myslel si. Nebo si možná myslí, že by pracující třída strávila celý den ve vé-er. Musím se na to zeptat táty.
Leif pohlédl dolů na desku stolu, jíž zůstalo pojmenování "pracovní plocha" ještě z dob osobních počítačů. V osobních systémech si někteří lidé dali pořádně záležet na tom, jak si pracovní plochu vyšperkovat. Třeba Matt Hunter měl doma mramorovou desku, vznášející se v prostoru. Leifova vlastní vé-er byla replikou opravdového skandinávského hrázděného domku.
Ale v této virtuální kanceláři musel Leif pracovat jen se stolní deskou z imitace dřeva, se třemi malými vysvícenými předměty - ikonami -, které trpělivě čekaly, až je vyvolá. Nejbližší ikona znázorňovala repliku mezihvězdného křižníku Constellation uvězněnou v něčem, co vypadalo jako křišťál až na slabé záblesky modré energie pulsující uvnitř. Tuto ikonu zvolí, až se bude chtít přenést do závodního scénáře. Pak tam byla ještě malá černá ikona, stylizovaná do podoby starodávného telefonu. To byla přímá komunikace v rámci firmy. Stačilo si ikonu zvolit, říci jméno někoho ze společnosti, a už jste s ním byli v holografickém kontaktu - nebo asi spíše v kontaktu s jeho zástupcem. Dost možná i zástupcem zástupce.
A konečně, poslední byla ikona, vypadající jako dopisní obálka, která jeho pozornost hned upoutala tím, že
rudě poblikávala. Byla to jeho mailová složka - to, o čem si Leif nemyslel, že by zde využil.
Tak to nám možná vážně rozesílají mema, napadlo ho, když po ikoně natahoval ruku.
"Seřadit a kategorizovat," nařídil.
Na příkaz odpověděl svůdný ženský hlas - ochranná známka jedné hvězdy Pinnacle Productions z doby asi před pěti lety.
Jedna zpráva, kategorie osobní."
Skoro čekal, že poslední slovo bude bejby.
Schválně jestli ke Kyře a Ludmile z pracovní plochy hovoří stejný hlas nějaké sexy herečky?
Hned ale tu myšlenku zahnal. "Zobraz zprávu."
Okamžitě poznal záhlaví zprávy, která se mu zmaterializovala ve výši očí - byla z otcovy firmy.
Ve zprávě stálo:

*****
Leife,
když jsem dostal Tvou zprávu, samozřejmě jsem trčel na mítinku, ale nechtěl jsem jít domů, aniž bych Ti odpověděl. Zdá se, že Ti Hollywood připadá jako přinejmenším zajímavé místo. Nejsem si jistý, jak Ti mám popřát hodně štěstí. Herci říkávají: "Zlom vaz," což mi ale pro závod nepřipadá dost vhodné. Tvá matka a její kamarádi od baletu zase před představením používají docela sprosté francouzské slovo, což mi taky nepřipadá nejlepší.
Ale možná můžu předělat přání, které pochází od jednoho mého nápaditého řidiče. Smitty v mládí začínal jako závodník na okruhu stock-cars. A vždycky říkal, že soupeřům "ustřelil dveře".
Zkusím to tedy přizpůsobit. Odstřel jim vzduchové uzávěry, synu.
Tvůj milující táta
*****
Leif se smál, ještě když nařizoval soubor smazat. Zprávu otci napsal jenom proto, aby vyzkoušel systém. Poslední, co očekával, byla mailová odpověď na tuto adresu. Musel ale uznat, že podpora přišla v pravou chvíli.

Dobrá tedy, řekl si v duchu. Už jsi sesynchronizovaný, už sis pohrál se stolem a dokonce sis i přečetl mail. Je čas to přestat odkládat a vrhnout se do toho. Dotkl se křišťálového křižníku a blikající energie se rázem změnila ve světelný záblesk tak silný, že všechno ostatní zmizelo.
Když Leif otevřel oči, stál na můstku mezihvězdné lodi Federace Onrust. Měl na sobě jasně zelenou blůzu strojního důstojníka-kadeta a stál na svém místě u terminálu. Automaticky přelétl všechny displeje a viděl, že závodní stroj se zrovna nepohybuje, všechny systémy jsou zapojeny a pracují dobře, a motory jsou připraveny ke spuštění.
Ve svém velitelském křesle se k němu otočil David. Ten měl blůzu šedou s rudými prýmky, které označovaly velitele-kadeta. "Myslel jsem si, že asi narazíš na nějaké technické potíže," řekl jen.
Leif zavrtěl hlavou. Jenom jsem zůstal u desktopu, abych si přečetl mail od táty. Doufá, že těm druhým odstřelíme vzduchové uzávěry."
To, že David ukázal zuby, znamenalo, že se dokázal usmát. "Poněkud extrémní, sice, ale myslím, že jsem to pochopil."
Pak se Leif otočil k obrazovce, nastavil si výhled dopředu a uviděl před lodí širý vesmír, jen s Constellation na jedné straně.
Matt a Andy se už hrbili nad svými terminály, jako by věřili, že dokážou přinutit čas plynout rychleji, když budou upřeně hledět na startérovu loď.
Ještě jednou si prošli diagnostiku lodních systémů a tentokrát se zvlášť soustředili na motory a silová pole stabilizátorů trupu.
Potom Matt začal pracovat se skenery. Zaměřil se postupně na všechny soutěžící: na hrůzu nahánějící thuríenskou mečovou loď, elegantní laragantský člun a přeslenovitou konstrukci arcturanského rychlého člunu. Arcturanská loď mu připomněla modlící se kudlanku, jen s přídavnými motory.
"No, a když je řeč o odstřelování vzduchových uzávěrů," ozval se Andy, "tak vím, že bysme měli mít dost tahu na překonání naší hmotnosti, ale co tamté věci zabrání, aby se neroztrhala na kusy?"
"Vnitřní kompenzátory a pak už skoro nic. Loď odpovídá arcturanským stavebním technologiím," odpověděl David. "Jejich hlavní koráby a třeba Královnina loď, to všechno jsou silně obrněná pořízci. Ale tyhle dálkově pilotované průzkumné čluny jsou mnohem hbitější... a taky zranitelnější."
"Kdybychom vystoupili ze Sféry společné prosperity do reálného Japonska, tak je to asi rozdíl jako mezi bitevní lodí Yamato a stíhačkou Zero ve druhé světové válce," řekl Matt, jenž se zajímal o vojenskou historii.
"No, když to říkáš..." řekl Leif. Alespoň Matt ukázal, že ví, jak se na věci dívat.
Další byl na řadě Andy. "Správný kurz jsem už zadal. A tady je." Zobrazil jejich kurz na obrazovce jako tečkovanou čáru, mizející v dáli. Je to celkem přímka. Všímejte si - letíme přímo dopředu. Tuhle dráhu udržíme, a než se ocitneme těsně za oběžnou dráhou Uranu, pokud tohle je sluneční soustava, je to pár miliard mil. A pak," ukázal na obrazovce jeden bod, znázorňující kurz, "přesně tady vstoupíme do hyperprostoru. Leif pak rozvine plachty a my se pohodlně povezeme a můžeme porovnávat, kdo má propocenější uniformu."
"Fajn," řekl David. "Leda by nás někdo zkusil předehnat."
"Všechny ty standardní únikové manévry, co jsme o nich mluvili, jsem už zadal do počítače tak, aby byly k dispozici pro okamžité použití," řekl Andy a jeho hlas zněl docela popuzeně. "A taky budu sedět hned tady, u tohoto terminálu."
"Myslím, že jsme z toho všichni trochu nervózní," řekl Leif.
"No, to mi povídej," na to Matt. "Mám pocit, že mi antiperspirant vyprchává, jenom když o tom mluvíme."
Stejně ale museli ještě dlouho čekat, než závod začne, takže všichni členové posádky měli dost času na to, aby byli podrážděni.
Pak se světla na Onrustu náhle ztlumila a řídkým vzduchem se rozlehl zvučný hlas. "Tak jo, závodníci, za dvě minuty začneme simulaci, odpočítávání začíná

hned. Odpočítejte se, prosím, a dejte nám vědět, že jste připraveni."
Intenzita osvětlení se zase vrátila do normálu. "No, to jsem nevěděl, že tohle dokážou," začal Matt, ale hned zmlkl, když ho přehlušily různé hlasy oznamující, že jsou posádky připraveny k závodu.
Pak byla řada na Davidovi. "Onrust - všechny systémy připraveny."
Leifovi se stáhl žaludek úplně stejně, jako by to byl skutečný start.
Prosím, modlil se v duchu, ať to nejsem já, kdo tentokrát něco zblbne.
David nařídil lodnímu počítači, aby zahájil odpočítávání. Ekvivalent startovní pistole znali všichni. Constellation
vypálí torpédo s nebojovou svítící hlavicí nad prostor, v němž byli závodníci shromážděni. Až uvidí rudou záři, musí vyrazit!
Ani ne za dvě sekundy Leif zkontroloval kritické systémy. Silová pole. Motory. Kompenzátory setrvačnosti. Nebylo by jim totiž moc platné, kdyby vystartovali jako netopýr však víte odkud, ale zrychlení by je všechny rozmázlo po zadní stěně kabiny jako arašídové máslo.
Byli připraveni. Čas vypršel.
Je to tam!"
"Odpojit!" nařídil David s autoritou dokonalého kapitána kosmického křižníku.
Odstartovali bez sebemenšího škubnutí. Kompenzátory setrvačnosti svou práci zvládly. Leif pořád kontroloval systémy. Všechno bylo v zeleném...
Ale na obrazovce se thurienská mečová loď náhle vyřítila do vedení a přeletěla v kolizním kurzu několika dalších závodníků. Arcturanský průzkumník zkusil uhnout do strany - ale ten manévr nevyšel tak dobře, jak byl naplánován.
Jedna motorová gondola totiž uhnula z nebezpečné zóny rychleji než zbytek lodi. Odtrhla se od přeslenovitého nosníku plavidla podobného hmyzu a vzlétla vzhůru jako signální raketa z Constellation. Arcturanská kompenzátory setrvačnosti evidentně svou práci nezvládly.
A arcturanská motorová gondola svištěla přesně napříč závodní dráhou.
Podlaha se pod nimi lehce zhoupla, jak se Andy nebezpečné překážce vyhnul.
Leif kontroloval kompenzátory.
Matt si u skenerů počínal jako profík. Monitor se rozdělil na jednotlivé výseče, které ukazovaly, co se děje před nimi, na obou stranách člunu i vzadu.
Zatímco Onrust klesl pod závodní dráhu, aby se vyhnul rotujícímu motoru, a potom zase prudce stoupal na kurz, utržená gondola zasáhla plnou silou loď po jeho boku.
Loď měla hranatou konstrukci Reorganizovaného impéria Ank'tay - to byl v Ultimate Frontier ekvivalent Číny. Byl to ale závodní stroj - v porovnání s ostatními křižníky odlehčený. Motorová gondola jej zasáhla jako torpédo, explodovala a zahalila sebe i člun do oblaku plazmatu, který na obrazovce s výhledem dozadu rostl a mohutněl.
"Všichni za nima shoří," řekl Matt šokovaným hlasem.
"Zapomeň na to, co je za náma," vyštěkl David. "Na místě přechodu do hyperprostoru jsme za čtyři sekundy... tři..."
Přidat energii, velel si Leif v duchu. Tady to je...
"Přechod!"
Obraz na monitorech se změnil z normálního vesmíru v cosi podivně šedavého - typická představa hyperprostoru.
Když to Leif sledoval v holografické podobě, vždycky mu to připomínalo velice řídkou mlhu. Ale i tak, v některých místech nezřetelného prostoru bylo možno spatřit fluoreskující body - to byl ten hyperprostorový tok.
"Skenery ukazují, že jsme se zapojili do toku, který chceme," hlásil Matt.
"Rozvinout plachty!" nařizoval David.
To byla Leifova práce. Rukama zabubnoval na terminálu a aktivoval předprogramovaná silová pole.
"Je to," hlásil.
Matt měl plné ruce práce s dolaďováním skenerů tak, aby co nejvíce pronikly ponurou tmou hyperprostoru. Vedl si dobře, protože se na displeji začaly

objevovat zářivé jiskérky.
"Detekoval jsem tři lodě před náma, už plují v toku," hlásil po chvilce. Potom se světélka objevila i na displeji se zadním výhledem. "A mraky jsou jich za náma."
Oujé, řekl si Leif tiše. Jenom je jich o něco víc, než jsme čekali.

10 KAPITOLA

Světla na Onrustu opět zeslábla a řídkým vzduchem se rozlehl hlas Hala Fosdyka. "Balíme," řekl. "Máme, co jsme chtěli. Všichni jste odvedli dobrou práci. Všechny týmy se teď odpojí."
Když se světla zase vrátila k normální intenzitě, obličej Andyho Moora vyzařoval nedůvěřivost. "Vsadím se, že toho mají mnohem víc, než chtěli," řekl a rozhlédl se po kamarádech. "Tak tenhle závod rozhodně začal velkou šlehou, že?"
Leif zavřel oči, a když je zase otevřel, seděl v lehce ošoupaném čalounění laciného počítačového křesla.
David už ze svého sedadla vstal. "To bylo hodně divoký i bez toho, že vedle nás bouchaly jiný lodě," řekl a třel si rukou obličej.
"Ale nebylo to tak zlý, jako když jsme přistávali na Marsu," odpověděl Andy, ale ten si zase rukou zajel k žaludku. Jestli nám budou pořád dávat tak těžký jídla předtím, než budeme natáčet tyhle scény, tak..."
Dveřmi z kanceláře, které zůstaly pootevřené, aby jimi prošly kabely ke křeslům, slyšeli něčí velice rozezlený hlas.
"... musíte ten start předělat!" křičel ten hlas. Je nemožné, aby Eagle Maru takto selhala!"
Je mi líto, pane Haro, ale máme několik minut holografických důkazů, že se to vaší lodi mohlo stát a také stalo přesně tímto způsobem," odpověděl Fosdyke.
Leif dveře ještě maličko pootevřel. To ten povýšenecký japonský kluk stál mezi dveřmi a tváří v tvář vedoucímu zvláštních efektů. Zdálo se že Hara, nebo jak se jmenoval, trpí něčím mnohem horším, než je bolest hlavy po havárii v počítači. Jeho jinak horlivý obličej byl teď zkroucený emocemi a celé tělo se třáslo, když se s tím mužem hádal. "Trvám na setkání s panem Wallensteinem! Takovou urážku trpět nebudeme!"
Připadá mi, že se chystá nafouknout a vybuchnout, napadlo Leifa, zatímco rozzuřeného mladíka pozoroval. Zajímalo by mě, jak starý musí člověk být, aby mohl dostat mrtvici?
"S panem Wallensteinem se uvidíte zítra ráno," řekl Fosdyke. "Ale on už ví, co stalo - sledoval pracovní záběry. A protože to byl on, kdo rozhodl, že balíme, tak si myslím, že už má něco, s čím může pracovat."
Pak se šéf techniků otočil. "A teď mě omluvte, pane Haro..."
Ještě jsem neskončil!" křičel za ním Hara a jeho přízvuk byl s každým slovem zřetelnější. "Já to tak nenechám!"
Prudce se otočil a najednou si všiml Leifa, jenž byl svědkem jeho ponížení. Pak vztekle vyrazil chodbou na druhou stranu a něco si při tom japonsky mumlal.
Leif neslyšel, co přesně Hara říkal, ale zachytil slovo gajdžin, což je nepříliš lichotivý japonský výraz pro cizince - zejména bílé rasy.
Vedle Leifa se pak objevil Matt. "Co se to tam děje?"
"Ale, jenom lekce z mezinárodních vztahů," odpověděl Leif. "Japonský trh si stěžuje na množství vysílacího času, který v tom díle dostali."
Andy se za nimi hlasitě rozesmál. "No jo! Podle jejich zástupce to bude asi tak minuta, možná ani ne, než vybuchnou."
David jen zavrtěl hlavou. "Já vím, že arcturanské průzkumné čluny nejsou zrovna nejodolnější rakety ve vesmíru Ultimate Frontier - pilotují je trubci a

společenství v úlu si o nich myslí, že jsou nahraditelné."
"Nějak cítím, že teď přijde ale," řekl Leif.
David se překvapeně zašklebil, jak se v něm vyzná. "Ale," pokračoval, "u průzkumníků se tak nějak čeká, že odstartují a zase se vrátí se zprávama o nových světech. A tenhle byl navržený tak, aby vydržel celý závod. Nedokážu si představit, proč by měl vybuchnout hned na startu."
Zamračil se. "Víš jak - člun vydržel všechny ty předkola, aby se mohl zúčastnit dnešního závodu. Ty závody jsme sledovali, když jsme se připravovali na finále. A tak vím, že člun už zažil horší situace než to, co se jim stalo dnes. Prostě to nechápu."
"Možná jejich loď převzala něco z temperamentu svý posádky. Jak se trochu vzruší, hned vybuchujou!" Andy se při představě vzteklé lodi rozesmál.
Chlapci vyšli do haly, která byla nyní již zaplněna členy ostatních týmů. Nával adrenalinu ze závodu už pomalu vyprchával. Mladí lidé byli většinou zamlklí, takoví spíše uzavření, a sunuli se k východu.
Leif za kamarády na okamžik zaostal. Stál mezi počítačovými křesly a mračil se. "Po tom, jak dnešní závod začal, si nemyslím, že by to byla bůhvíjaká legrace," mumlal si.
V duchu si poznamenal, že se na tu věc musí později ještě podívat. Pak pokrčil rameny a zapojil se do proudu odcházejících dětí.

*****

Následujícího dne měli jet na výlet do oblasti Los Angeles, což jim také zařídilo studio. Před hotelem stál autobus a všichni závodníci byli vyzváni, aby nastoupili. Ale místo toho, aby si jeli prohlédnout nejznámější místa ve městě, použil se autobus hustým provozem do areálu Pinnacle Studios.
Andy se s očima navrch hlavy rozhlížel. "Změna plánu," oznamoval. "Něco se asi děje."
Tentokrát ale neprojížděli tou krásnou branou. Autobus zajel ke vchodu, který by spíš odpovídal zásobovací rampě. Jane Givensová nastoupila a provedla kontrolu přítomných.
"Co se děje?" ptal se Leif, ale propagační jen vrtěla hlavou.
Znovu vyrazili, tentokrát k administrativní budově Ultimate Frontier. Tam vystoupili a následovali Jane chodbami. Skončili ve velké zasedací místnosti. I když byla velká, nebyla dost velká pro všechny soutěžící. Neměli dost sedadel. Většina týmů musela zůstat stát v hloučku u čela konferenčního stolu.
Vstoupil Milos Wallenstein. "Vím, že jste si nemysleli, že se dnes ráno uvidíme," začal bez oslovení. "Ale ani ta scéna, kterou jsme včera večer točili, se nepovedla, jak jsme chtěli."
Z davu se ozval Harův hlas: "Můj tým byl podveden! Čínští zástupci byli zmanipulováni! A stejně tak i ty tři další týmy, které přišly o lodě!"
Leif zamrkal. Neuvědomil si, že bylo hned při startu eliminováno tolik soupeřů.
"Pane Haro," začal Wallenstein.
"Nebudete mě tu uklidňovat!" Harovi se třásl hlas. Je v téhle místnosti nějaký holoprojektor?"
Samozřejmě že je, myslel si Leif. V dnešní době ho mají všechny konferenční místnosti.
Wallenstein zaváhal jen chviličku. "Ano," řekl nakonec.
Hara se zatím protlačil do první řady a zastavil se až těsně před produkčním. Z kapsy košile vytrhl dataskript tak prudce, až si ji málem utrhl. "Tak to dejte do systému a nařiďte, ať to přehraje!"
Wallensteinovi se nelíbilo přijímat příkazy od nějakého kluka, ale přesto si dataskript vzal a vložil jej do malé, nenápadné přihrádky v čele konferenčního stolu. "Přehrát soubor," nařídil.
Nad stolem se objevil holografický obraz. Viděli hluboký vesmír, řadu

kosmických plavidel... ale nebyl to záznam včerejšího závodu. Závodní stroje byly jako z pavučiny a přeslenovitých tvarů elegantní asi jako letící komár. Uprostřed spatřili povědomý člun - modlící se kudlanku s přídavnými motory. Jak že jej Hara pojmenoval? Eagle Maru}
Lodě vystřelily vpřed jako zátka ze šampaňského a každý kapitán zápasil o dobrou pozici.
Vypadá to jako dopravní špička v Tokiu, myslel si Leif.
"Tady!" ozval se náhle Harův hlas, když Eagle Maru prudce uhnula doprava, aby se vyhnula nějakému menšímu člunu, který jí náhle vletěl do cesty. Je to úplně stejný manévr, o jaký jsme se pokusili včera večer. Prostudujte pole se stabilizátory trupu a údaji z kompenzátorů setrvačnosti, a pak je porovnejte s těmi ze včerejška!"
"Pane Haro," Wallensteinovi asi docházela trpělivost.
Ale Hara ještě neskončil. "Tohle je kopie z kvalifikací na Velký závod, které se jely v Tokiu," vřískal. "Můžete to
zkontrolovat s vaší kopií - a pak porovnat - s tou parodií, co se stala včera večer. Máte taky výpisy z terminálů na můstku. Můj strojní důstojník tvrdí, že tažná síla byla včera večer nižší než pnutí, kterým naše loď odolala při kvalifikacích."
"A jak potom vysvětlíte to katastrofické selhání...?" začal Wallenstein.
"Žádné vysvětlení pro to neexistuje," vykřikl Hara. "Kromě jednoho - že to byla sabotáž!"
A tak už jsme vypustili obušek z pytle ven, napadlo Leifa v okamžiku, kdy po Japoncově obvinění zavládlo v místnosti ohromené ticho.
A pak to znělo, jako by křičeli všichni přítomní.
Japonský tým nebyl jediný, který chtěl dát najevo svou nespokojenost. K protestu se připojily ještě i čtyři ostatní týmy, které po havárii Eagle Maru ztratily šanci.
Wallenstein chviličku naslouchal a pak zavelel: "Poslouchejte!"
Bylo to sice jedno jediné slovo proti zvukové vlně, ale stejně vyhrál. Všichni rozezlení členové týmů sklapli.
"Chyba, sabotáž, zlý šprým osudu - ať to bylo, co chtělo, stalo se to. Můžu toho litovat, ale stejně musíme jet dál. Celou hodinu jsem se teď radil se scénáristy. Ten výbuch nám způsobil pěknou změnu zápletky. Zapracovali jsme to do scénáře."
Jeho prohlášení se setkalo s další bouří protestů a nevole, ale na Wallensteina to mělo asi stejný účinek, jako kdyby nadávali jeho stolu. Už rozhodně nebyl tím laxním producentem, který vyhověl stížnosti hromotluckého průvodce týmu Karpatské aliance. Dnes to byl muž řídící natáčení, který každému říkal, jak a co bude.
Jak že to Wallensteina nazval Lance Snowdon? Ach ano, vzpomněl si nakonec Leif. Diktátor na place. Ano,
takový popis přesně seděl na muže, stojícího tváří v tvář velice soutěživým a velice rozzlobeným závodníkům. Nebylo to příliš anarcho-liberální. Anebo možná bylo. Zdálo se, že tihle se nějakými pravidly moc neřídí.
A celý ten zmatek vyvolal Wallenstein, jak si právě uvědomil jeden ze soutěžících.
"Proč nepotrestáte toho, kdo tu nehodu způsobil?" zeptal se dánský chlapec s nepříliš buclatými tvářičkami.
Wallenstein se mu podíval přímo do očí. "Základem této epizody je závod mezi různými mimozemskými bytostmi, které spolu nemusejí ve všech případech vycházet v dobrém. Když si představíte rozdíly v jejich kulturách - a prestiž, spojenou s vítězstvím -, nemusí být zase tak překvapující, že někteří soutěžící klidně zajdou do extrémů."
"Takže říkáte, že švindlovat se může?" Tato slova vylétla od někoho vzadu.
Leif se trošku skrčil. Ten dospělý pán právě chtěl říci, že se může lhát, krást a podvádět - pokud to bude odpovídat charakteru té mimozemské rasy, jíž

každý zastupuje.
No, tak to nám to moc nepomůže - Galaktická federace má být vysoce uvědomělá a idealistická, pomyslel si Leif.
Ale pro kultury typu přepadnout a obchodovat, jakou měli Setangové - nebo Thurieni -, to bylo, jako by vyhlásil začátek lovné sezóny.
Ale v tu chvíli se Wallenstein asi rozhodl, že je konec diskuse. Otočil se a zamířil ke dveřím.
"Něco mi říká, že jsme se dnešního výletu asi neměli účastnit," řekl Andy.
Leif zavrtěl hlavou. Jeho přítel dokázal udělat vtip i v té nejméně legrační situaci.
David se nesmál. "Právě ze závodu udělal demoliční derby a my jsme cíle s nejvyšší prioritou."
Matt se tvářil zhnuseně. Jó, jenom si vzpomeňte, kolik epizod už bylo natočenejch o tom, jak Constellation vyšetřovala nebo mstila nepříjemný konce klaďasů z Federační flotily, kteří zakalili, když dělali dobro."
"Ale to, že my máme být ti hodní, neznamená, že bysme nemohli být i trochu záludní," vypíchl Andy. "Spousta kapitánů už přelstila silnější - a hnusné - protivníky."
Jo," řekl Leif. "Ale mnohem líp se to dělá, když to máš napsaný ve scénáři. Tady bude zápletka kopírovat to, co dělají závodníci. Jestli scénáristi přijdou na to, jak by mohl kapitán Venn odhalit někoho, kdo nám ublížil, tak nám to se závoděním fakt moc nepomůže."
"Omezíme se jenom na obranu," řekl David. "Musíme prostě dávat pozor na všechny a na všechno."
"A co jsme asi dělali doteď?" ptal se Andy.
Leif jej ignoroval a obrátil se k Davidovi. "Nakolik je pravděpodobné to Harovo tvrzení, že je někdo sabotoval? Všechny modely lodí byly v systému Pinnacle."
"Kde si s nima může kdekdo pohrávat," řekl David ponurým hlasem. "Pamatujete si, jak ty světla trochu pohasly, když k nám Hal Fosdyke mluvil?"
"To bylo jenom proto, aby si získali pozornost, ne?" namítl Matt.
David přikývl. "Ale mě doopravdy trklo, že něco ovlivnilo, jak se Onrust choval - něco, co nepřišlo z můstku."
"Ale nabořit se do studiových počítačů - myslím tím v takový velký firmě..." začal Matt.
"Casa Beverly Hills taky patří k velký firmě a někdo se nabořil do jejich počítače," připomněl David.
S největší pravděpodobností jeden a ten samý nikdo, myslel si Leif. Ak ne, tady fakt ještě bude srandy kopec!

*****

I když s nimi Wallenstein domluvil, poslal místo sebe několik lidí z propagace, kteří zase mluvili o překot. Rychle provedli odhad škod, zlehčili, co zlehčit šlo, snesli urážky od těch, kteří nepřijali omluvu a obecně prosazovali politiku své firmy.
Všichni dostali nové mailové adresy v místní síti, což rozhodně byl velký pokrok v bezpečnostních opatřeních, plus ještě nabídku oběda v kantýně zdarma.
Perfektní, protáčel Leif panenky. Takže mi už táta nebude moct napsat. Jsem si jistý, že jiná mailová adresa rozhodni zastaví toho někoho, kdo zřejmě v pohodě naboural celý systém. A ze stresu a slavného jídla z bufetu asi dostanu pálení žáhy.
Ostatní členové týmu už zhltali obědy a pospíchali do Casa Ruina, aby znovu zkontrolovali Onrust a vymysleli cokoli, by mohlo jejich závodní stroj ochránit. Leif cítil, že by jim v tom nijak zvlášť nepomohl, a tak alespoň slíbil, že je brzy dostihne.
Jedl pomalu a celkem bez zájmu, protože sledoval lidi v kantýně. Za celou dobu za ním nepřišla žádná mladá hvězdička, aby jej požádala o roli v nějakém

projektu, na kterém zrovna pracuje.
Kdykoli uviděl nějakého člena konkurenčního týmu, většinou se od nich dočkal jen zamračených pohledů.
Napřed veřejně prohlásili, že s pomocí Ultimate Frontier chtějí rozšířit světové porozumění, ale zatím dokázali jenom vytvořit tlupu nových nepřátel, myslel si Leif. A my už jsme podezřívaví. Ale myslím si, že po tom, co dnes dopoledne slyšeli i všichni ostatní, se tady mezitýmové přátelství moc nechytí.
Zaslechl za sebou tiché chichotání a otočil se na židli.
No, pardon, pomyslel si, možná jsem se spletl.
Ludmila, ta blondýnka z Karpatské aliance, seděla těsně u Jorgeho, kadeta z Corteguaje. "Ale ono nezáleží na tom, že jste teď před náma, my se k boji prostě dostaneme jako
první," chvástal se Jorge. "Můj kamarád Miguelito vypiloval pilotní software tak, že si můžeme skok do hyperprostoru načasovat na nanosekundy. A můžeme v toku plout až k hranici gravitace."
"Ale nebude to v tomhle hvězdném systému nebezpečné?" vyptávala se Ludmila. "Hned za naší cílovou hvězdou je přece ta černá díra! Jestli včas nepřejdete do normálního vesmíru, přeletíte - a ona vás vcucne."
Jorge ji majetnicky objal kolem ramen. "Ani náhodou!" ujišťoval ji a předvedl přitom, jak silné a zdravé zuby má. "Náš software je fakt velice dobrý."
Těm, které mají slabost pro velké siláky, asi připadá jako krasavec, myslel si Leif. Ale stejné jsem si myslel, že Ludmila má lepší vkus.
Pak se jejich hovor musel stočit k mnohem osobnějšímu tématu. Ludmila na oplátku předvedla dolíčky a naklonila se ke kadetovi, aby mu něco tiše řekla. Leif nechtěl poslouchat, ale zachytil slovo "fotografie". Ludmila to řekla se sexy přízvukem.
Jorge se najednou prudce narovnal a oči mu zářily, když na ni upřeně hleděl. "Tvoje?" řekl nevěřícně. "Ty bys mi je fakt poslala?"
Leif neslyšel, co odpovídá. A pak si řekl, že je to tak asi lepší.
"Ano, pošlu!" řekla nahlas. Znovu se k němu naklonila a když něco šeptala, její smích zněl jako rozpustilé bublání.
"Tak to rozhodně chci vidět," řekl Jorge. Začal se přehrabovat v kapsách, než našel kus papíru a tužku. Něco tam načmáral, papírek jí podal a s očekáváním se jí zahleděl do očí. "Takže mi je pošleš?" ptal se.
Upejpavě kývla hlavou. "Dneska večer," slíbila. "Před dalším závodem."
Leif už to déle nemohl vydržet. Prudce vstal od stolu a židle pod ním při tom hlasitě zavrzala.
Z místa, kde se s Jorgem pohihňávala, teď Ludmila vzhlédla. Obličej měla trošku růžovější než obyčejně - ale Leif nepoznal, jestli to je tím, co Jorgeovi šeptala nebo jen pomyšlením, že je mohl slyšet.
Ani nevím, proč mi na tom záleží, pomyslel si Leif, zatímco pár obcházel velkým obloukem. Přece na ní nemám žádný zájem nebo tak něco.
Vyšel z kantýny a vydal se po cestě vedoucí ke Casa Ruina.

11 KAPITOLA

Když do Casa Ruina dorazil, leželi jeho týmoví kolegové bez hnutí v počítačových křeslech. Bylo trochu strašidelné je takhle vidět.
Leif se posadil do svého křesla a zamrkal, když uslyšel ten bolestivý identifikační signál. O sekundu později už seděl za svým virtuálním stolem. Žádné zprávy - no, to je překvapení!
Natáhl ruku a dotkl se ikony Constellation. Ihned se přenesl na palubu Onrustu - ale můstek byl prázdný.
Kromě toho, že by se oblékli do skafandrů a zvenku opravovali virtuální pláty

na trupu, neexistovalo v této simulaci jiné místo, kde by mohli být.
Ale samozřejmě mohli jít navštívit simulaci někoho jiného. Leif se snažil nemyslet na to, kam by tohle vedlo... Anebo co by se stalo, kdyby je chytili.
Leif se od simulace odpojil a v křesle otevřel oči. Začala jej sice bolet hlava, ale to nebylo ze špatně nastavené elektroniky. Tohle byl stres, pouhopouhý čistý stres.
Vyskočil z křesla a vrazil si ruku do zadní kapsy kalhot, odkud vytáhl peněženku. Zalistoval mezi doklady a kreditními kartami, až našel vloženou fóliovou klávesnici. Na rozdíl od mnoha jiných peněženek té doby, ta jeho byla vyrobena z pravé živé (nebo předtím živé) kůže. Alespoň zvenku. Uvnitř se skrýval tenký polymer, napěchovaný mikroobvody. Špičkou ukazováčku přepnul obvody na funkci TELEFON.
Leif v něm nemusel hledat Davidovo číslo - osobní číslo jeho telefonu v peněžence. Pamatoval si je nazpaměť a ani si je nemusel zadávat pod tlačítko rychlé volby. Pokojem se rozlehlo tlumené vrnění - jak se spojil s fyzickým telefonem v Davidově peněžence. Otázkou jen bylo, zda se podaří navázat spojení i s jeho virtuálním protějškem.
Ano, byl to risk - anebo lépe řečeno cvičení v aplikované pravděpodobnosti. David byl velice dobrý programátor - který si třeba i ke každodenně používaným systémům přidělával různé legrácky na zpříjemnění práce. Takže jestli to bylo možné, určitě to půjde.
Leif si přitiskl telefon k uchu. Vyzváněcí tón najednou umlkl a ozval se Davidův hlas. "Ahoj?"
"No kde seš?" ptal se Leif.
"Já?" Tón Davidova hlasu se plynule změnil z překvapení v rozpaky. Jsme v mé virtuální kanceláři. Chtěli jsme ti nechat vzkaz, ale nemohli jsme si vzpomenout na tvoji novou systémovou adresu."
Leif si podrážděně odfrkl. "A co tak mi nechat normální vzkaz ve skutečným světě?"
"Hmmm!" vyrazil ze sebe David. "Tohle nás fakt nenapadlo."
O sekundu později se Andy ve svém křesle zavrtěl. "Půjdeme zpátky spolu," řekl. "Dovedu tě do Davidovy pracovny."
"No, už se nemůžu dočkat, až ji uvidím," zamumlal Leif. Znovu se posadil do křesla a znovu prožil ten zuby obrušující proces synchronizace.
Když oči otevřel, byl pořád v té samé staré kanceláři -jenom tam s ním byl i Andy.
"Proč jsme v mý kanceláři?" ptal se.
"Ona to ve skutečnosti je moje kancelář," prozradil mu Andy. "Hned když jsem sem přišel, nakreslil jsem si na zeď X." Ukázal na velké a nepravidelné X na zdi nad stolem.
"Tak když je o tom řeč," povídal Leif, "chceš říct, že všichni lidi od Pinnacle mají stejně ohavné virtuální kotce?"
"Ale ne, myslím si, že třeba lidi, jako je Milos Wallenstein, mají něco lepšího," odvětil Andy. "A jestli má člověk trochu programovací schopnosti, může si to upravit."
Vytáhl z kapsy programovou ikonu. "Však počkej, až uvidíš, jak si to vylepšil David."
Andy chytil Leifa za ruku a aktivoval program. Prázdnou temnotou proletěli ani ne během jednoho mrknutí oka. O sekundu později už stáli někde, kde to vypadalo jako sen hollywoodského návrháře dekorací o tom, jak má vypadat chýše se střechou z trávy někde v jižním Pacifiku. Splétanou střechou a stěnami dovnitř pronikalo jasné sluneční světlo. Zřetelně slyšel příjemné burácení příboje někde poblíž a skřeky exotického ptactva.
"To je nádhera, co sis z toho udělal," prohlásil Leif s úsměvem. "Táta nás jednou vzal na opravdový prázdniny někam, kde to bylo hodně podobný. Ale málem jsme tam zešíleli ze všech těch hmyzáků."
"Tak tady žádnej hmyz není," řekl David. "Zvlášť jsem ho odsud vyprogramoval."

Se zkříženýma nohama seděl na stole, který mu sloužil jako desktop. Na rozdíl od Lei-
fovy pracovní plochy, on tam měl ikon habaděj. Některé z nich Leif poznával; jiné mu nedávaly vůbec žádný smysl.
"Vidím, že jste měli plno práce," usoudil, když před Davidem uviděl sbírku různých věcí. Ty byly spíš podivnější než obyčejné - malá cívka s nití, malička lahvička a něco, co vypadalo jako stará dřevěná zápalka - slušně řečeno podivné věci, jinak řečeno smetí. Až na to, že mu ležely na ploše a lehce zářily. Zastupovaly tedy nějaké programy, které David s ostatními vyrobil. "Co to dělá?" ptal se Leif. "Vaporizuje to vetřelce?"
"My jsme si říkali, že ten, kdo se nabořil do systému, je moc dobrý na to, aby ho chytil nějaký virtuální alarm," vysvětloval Matt.
"Musí totiž být dost dobří, když se můžou dostat dovnitř, oslabit strukturu arcturanské lodi a ještě to zařídit tak, aby strojní důstojník u terminálu nic nepoznal," pokračoval David. "Asi dokážou vyřadit jakýkoli přímý a aktivní bezpečnostní prostředky, který můžeme na ochranu naší lodi naprogramovat - ale spustili jsme je stejně, že." Ukázal na hromádku nejmodernější techniky ležící stranou. "Tohle je to nejlepší a nejchytřejší ve světě virtuální bezpečnosti. Když si někdo začne pohrávat s Onrustem, začnou křičet, jako by je na nože brali. Zatím se zdá, že fungujou. Porovnal jsem loď s původníma parametrama, který jsme předali do Pinnacle. A zdá se, že na Onrust si zatím nikdo netroufl."
"Mysleli jsme, že naši přátelští hackeři od sousedů čekají, že uvidí nejlepší letové zabezpečovací systémy - a asi taky vědí, jak na ně," dodal Matt.
Andy se zakřenil. "Takže jsme se rozhodli vybrat si ochranu nepřímou - a pasivní."
"Než vyrábět poplašný hlásič, aby nás kontaktoval, kdyby se něco dělo - ale který vytvoří spojení, které ti virtuální lupiči dokážou vystopovat -, radši zkoušíme jednoduchý triky." David ukázal na cívku. "Tohle je jako kousek nitě, co natáhneš přes dveře - a ten, kdo se dovnitř vloupá, to ani nebude cítit. Ale my budeme vědět, že tu někdo byl."
"Ten program se zápalkou je skoro to samý - určitě jsi to viděl ve starejch filmech. Soukromý vočko tu sirku strčil mezi futra a zavřený dveře. Když ji pak ráno našel na zemi - nebo byla pryč -, tak věděl, že od tý doby, kdy tam byl naposledy, někdo dveře otevřel."
"A v podstatě je to ten samý programovací systém. Jenom pár řádků kódů, který se vymažou, když nám někdo vleze do programu, a pak zase pár řádků, který se vymažou, když někdo změní nastavení lodi. Změny jsou malý - a skoro nepostřehnutelný."
"Ale my je uvidíme," kýval hlavou Leif. "Pěkný." Pak ukázal na lahvičku. "A tohle?"
Andy se zašklebil ještě víc. "To jsme vymysleli podle dalšího domovního alarmu pro chudý. Ve skutečným životě bys na rohožku nasypal nějakej prášek. A když na ni někdo šlápne, zůstane mu prášek na botě a buďto zůstane na rohožce tmavá stopa, anebo on nechá práškovej otisk někde jinde."
"Nemyslím si, že by tohle opravdu k něčemu bylo," řekl David s pohledem na svého neodbytného přítele. "Ale jestli se fakt někdo objeví na palubě Onrustu, nechá tu virtuální otisky podrážek. Nám se někde na ovládacím panelu přepnou jeden nebo dva nové přepínače. Nikdo si ničeho nevšimne, ale my o tom budeme vědět."
"Takže co zbývá?" ptal se Leif.
"Nainstalovat je," řekl David. "Dejte mi pár minutek." Do jedné ruky posbíral bezpečnostní ikony, ty nejmodernější i ty druhé. Druhou rukou se dotkl křišťálové ikony Constellation. Ve stejném okamžiku zmizel.
Zatímco na něj čekali, vyšel Leif na verandu drnové chajdy a užíval si virtuálního sluníčka. To svítilo pěkně zešikma, což znamenalo, že už je pozdní odpoledne. Leif byl poněkud překvapený. Schválně, jestli Davidova simulace

dodržuje časové pásmo tady na Západním pobřeží, nebo je tu vždycky pozdní odpoledne?
Podíval se na hodinky. Bylo mnohem později, než čekal.
Celou minutu přemýšlel, než se vrátil k chlapcům. "Na minutku si odskočím do světa," řekl. "Musím někomu zavolat."
"A proč si nezavoláš od Davida?" vyzvídal Andy.
Jako že bych nechal docela zřetelnou stopu do naší nový a přísně tajný netový skrýše? Hned se vrátím!" Zamrkal a vrátil se do té ohavné kanceláře v Casa Ruina. Hmátl po telefonu a kontaktoval hlavní recepci, aby zjistil, jakou taxislužbu používají Pinnacle Studios. Hned nato si objednal taxi. Pak se zase vrátil do Davidova tropického ráje a řekl ostatním, co dělal.
"Já nevím, jestli na nás ten bus ještě čeká, ale rád bych se na chvíli ještě vrátil do hotelu - chci sníst něco, co není z kantýny." Zamrkal na ostatní. "A protože je to můj problém, platím to já."
Vtom přišel David a všichni se odpojili, aby se vzápětí zase sešli ve skutečném světě.
"Řekli ti, kdy taxi přistaví?" ptal se Matt, zatímco vstával z počítačového křesla.
"Za pár minut." Leif odešel z přecpané malé kanceláře jako poslední. Když odcházel, přitáhl dveře, co nejsilněji
mohl a překonával při tom odpor na zemi ležících svazků kabelů k virtuálním křeslům. Pak do mezery mezi dveřmi a zárubněmi vsunul maličký a pečlivě složený kousek papíru.
"Co to děláš?" ptal se Andy.
"To samý, co jste dělali ve vé-er - jenom to dělám i tady, ve fyzickým světě," odpověděl Leif. Jestli tam někdo zkusí vlízt, budeme o tom vědět."
Když z Casa Ruina odcházeli, byli všichni jeho kolegové zamlklí. Všichni mysleli na to obrovské množství špinavých kousků, které by mohla nějaká technicky zdatná osoba provést v prostředí počítačových sítí.
Myslím, že teď jsem jim to pořádně přitvrdil, myslel si Leif. Ale pořád ještě nevíme, jak tvrdě cha druhá strana hrát...

*****

Když se vrátili do hotelu, měli pro něj v recepci vzkaz. Recepční jej vyvolal na displeji. "Nějaký pan Courcy vás tu hledal."
Leif se zašklebil. Alexis de Courcy byl jedním z mála bohatých dítek, která se snažila udržet při životě vzpomínky na společenskou smetánku a její kluby ze starých časů. Leif si někdy hrával na to, že je playboy. Alex playboyem byl. A překvapivě to byl i velice milý kluk. Potkali se spolu ve Washingtonu, Paříži, Tokiu a desítkách dalších světových velkoměst a zábavních středisek.
Jako že je Alex někde tady? Přemýšlel Leif, zatímco se ptal, jestli pro něj nemají číslo.
Měli, ale volačka, kterou Leif dostal, patřila Washingtonu.
Chlapci šli nahoru do pokoje a Leif se vydal přímo k počítačovému křeslu v apartmá. Vybavení hotelu bylo mnohem lepší než to, s čím se museli potýkat ve studiu. Přechod do vé-er proběhl hladce - ocitl se ve virtuální
replice obývacího pokoje apartmá - Leif hned přešel k řadě ikon na stole s lampou. Mezi nimi byla jedna se stylizovaným bleskem. Leif ji zvolil, odříkal číslo, které dostal na recepci, a vzápětí už letěl noční oblohou nad neuvěřitelně hezkým neonovým panoramatem města. Vzhledem k tomu, že měl čas a pohled se mu líbil, zvolil si tuhle výletní trasu.
Ve skutečném světě už několikrát Las Vegas, město jasných světel a nevkusných holo-poutačů, navštívil. Ale ohromná rozloha, struktura a naparáděnost Sítě učinila ze skutečného Las Vegas něco tak tichého a ponurého, jako jsou pohřební ústavy. Virtuální budovy na Síti byly celé postaveny ze světla; byly to jasnější a mnohem složitější verze planoucích silových polí z Ultimate

Frontier. Leif prolétal kolem obrovských zářících mrakodrapů a tyčících se hradů, které by se okamžitě zhroutily, kdyby byly postaveny z kamene a malty. Do očí jej pálila olbřímí loga mamutích korporací. Občas zahlédl o něco skromnější domény menších společností, u nichž si oči zase trochu odpočinuly. A velkými černými kaňony mezi těmito blýskajícími věžemi poletovaly jako světlušky po vlastních trasách malinké zářící jiskérky. To byly programové příkazy, pakety dat a ostatní virtuální cestovatelé, mířící odněkud někam. Leif prolétal Sítí, než k cíli své cesty dorazil i on. Byla to virtuální replika moderního washingtonského hotelu -větší a oslnivější, než jeho protějšek v opravdovém životě. Schválně, jestli ho to odkloní k nějaké virtuální recepci, nebo proletí skrz jako přímý hovor?
Odneslo jej to k jednomu oknu v horním patře, a pak se ocitl ve skoro stejném apartmá, z jakého odlétl - jenom bylo naparáděnější.
Pokoj byl prázdný, ale Leif stejně nečekal, že by jej kamarád přišel pozdravit osobně - leda by už sám byl ve vé-er. Uběhlo jen tolik času, aby se ve skutečném pokoji mohl ozvat zvuk příchozího hovoru. Pak se v jeho virtuální kopii rozezněl Alexův hlas. "Ano?"
"Alexi, tady je Anderson," odpověděl Leif. "Odpovídám na tvůj telefon."
O chviličku později se v pokoji objevil Alex a potřásl mu rukou.
"Rád tě vidím, mon ami, aspoň ve virtuální podobě." Alex se na Leifa pobaveně zadíval. "Letěl jsem z Levého břehu a zjistil, že ty ses zatím vydal na Levé pobřeží. Tvoje máma mi řekla o tom virtuálním závodě v Hollywoodu. To jako budeš v seriálu? Co jsou lidi ochotní udělat, aby dostali jenom malou roličku! Pamatuju si na jistou Sylvii Lachanceovou..."
"Ono to začalo hodně nevinně, ale teď už to je víc vzrušující, než jsem doufal," řekl Leif. Rychle se totiž naučil, že pokud Alexe včas nepřeruší, bude povídat navěky - sice to bude zábavné, ale trvalo by to hodiny a hodiny. Místo toho mu tedy Leif vysvětlil, jak se dostali k účasti v závodě, a přidal i komplikace, jež nastaly.
"No úžasný," řekl Alex. "Jenom nechápu, jak se do takových situací dostáváš, kamaráde. Ti vaši protihráči mi připadají docela profesionální. Potřebují - jak jenom je ta kouzelná americká fráze? Aha, potřebují víc života."
"No jo, nemůžou být všichni tak roztomile k ničemu jako my dva," odpověděl Leif.
Alex se rozesmál. "Někteří z nich jsou asi velice vynalézaví. Používat starobylý satelitní talíř na zachycení emisí z počítače - no to je fakt chytré." Vzápětí se na Leifa se zájmem zahleděl. "Poslouchej, prodává tvůj táta ještě pořád ty věci? Jeden laptop jsem si koupil, když jsi mi to nabízel, a celkem jsem ho měl i rád, ale před pár měsíci jsem o něj přišel. To se ti bude líbit, to je zajímavá historka."
Jo, on poslouchal moji historku, tak já si ze zdvořilosti musím poslechnout jeho, pomyslel si Leif.
"Letěli jsme z Mnichova na řecké ostrovy, když nás chytila bouřka. Nad těmi horami je počasí fakt hnusné. Letadlo se nějak poškodilo a pilot musel rychle přistát. Nejbližší letiště bylo v jednom ohavném a špinavém městě. ‚No, to bude ale nudná zastávka,' říkal jsem si. Ale potkal jsem se tam s jednou fakt pěknou slečnou, víš, s blondýnou, která měla dolíčky, když se usmívala." Alex ukázal na dvě místa na tvářích.
"No, samozřejmě," obrátil David oči v sloup.
Alex se uchechtl. "Ne, to není pointa. Tahle belle femme mi ukázala to málo zábavy, jaké v tom zaostalém městě mají - no, nebylo to úplně nepříjemné. Druhý den jsem nastoupil do letadla a zjistil jsem, že mám v tašce místo počítače cihlu. Ano, ta krásná Ludmila byla zatím mé nejdražší rande v životě."
Leif se přestal smát. "Jak se jmenovalo to město, kde jste zastavili?"
Alex výrazně, po francouzsku, pokrčil rameny. "Takové to hnusné balkánské město. Někde uprostřed Alliance des Carpathes."

To bylo francouzské pojmenování Karpatské aliance. No, to musí být shoda jmen, myslel si Leifa nahlas se zeptal: "Asi ti nedala holofotku, že ne?"
"Ne," odpověděl Alex, "ale mám mnohem legračnější -nebo spíš to je starobylý suvenýr. Počkej chviličku, prosím tě."
Zmizel a hned se zase objevil. "Musím si to naskenovat. Jeden ten klub, kam mě vzala, měl un photographe - jako fotografa - s foťákem na instantní fotky."
Alex mu podal tenoučký list plastu - obrázek z polaroidu. Byl na něm zachycen malý stolek, jaké se používají v drahých klubech po celém světě, aby majitelé dovnitř nacpali co nejvíce lidí. Alex seděl vlevo, s jedním obočím pozvednutým v lehce pohrdlivém gestu pro fotografa. A napravo seděla Ludmila, ta kráska ze závodního týmu K. A., s dolíčky a vůbec se vším všudy.

12 KAPITOLA

"Co se děje?" ptal se Alex. "Vypadáš, jako bys viděl ducha!"
"No, to zrovna ne, ale myslím, že sis vyšel na rande se špiónkou," řekl svému příteli Leif. "Tahle mladá žena je členkou týmu, který tu závodí - z Karpatské aliance. Jestli vyhrajou, tak přinejmenším uvidí, ale dost možná si budou moct i rozbalit, několik nejfajnovějších kousků počítačové technologie." Podíval se na Alexe. "A mimo-chodem, hlásil jsi ten neautorizovaný transfer technologie?"
Alex vykulil oči. Jenom jsem se tě ptal, jestli máte ještě nějaký počítač místo toho, co jsem ztratil!"
"Co ti ukradli," opravil jej Leif. Viděl ale, že se svým legraci milujícím kamarádem se daleko nedostane. Takže si ještě chvilku jen tak povídali a plánovali, kdy a jak se sejdou, pokud bude mít Leif volno předtím, než Alex odletí do Paříže, a pak se odpojili.
Leif vyskočil z virtuálního křesla, proletěl apartmá a našel kamarády Slídily Net Force. "Tak tomuhle nebu-
dete věřit," halekal. "Ten kamarád, co mi volal, si nedávno udělal neplánovanou zastávku v nějakém městě Karpatské republiky. A když už tam byl, někdo mu trochu odlehčil kufry." Pokračoval a vypověděl jim Alexův příběh - hlavně nezapomněl na to, že viděl fotografii té dívky.
"Seš si jistej, že je to ta samá?" ptal se David.
"Leda by to bylo její dvojče nebo klon," odpověděl Leif.
"Ona se dá těžko splést s někým jiným," připustil Andy. "Jak jsi říkal, že se jmenuje? Ludmila?" Zašklebil se a spustil imitaci uvaděče holoprogramů. "Zůstaňte s náma! Za okamžik Ludmila Popovová, sexy špiónka!"
"Zavil hubu, Andy," řekl Leif naštvaně.
"No jo, my jsme si mysleli, že nás tým z K. A. špehuje hned od začátku," prohlásil Matt. "A teď víme, že můžou rozumět tomu, jak funguje Davidův počítač."
Leif pokrčil rameny. Jenomže tenhle důkaz přišel trochu pozdě. Možná si na ně mohl došlápnout Wallenstein hned na začátku, když jsme mu tvrdili, že jeden tým má za lubem nějakou špatnost. Ale po tom mítinku dneska ráno budou všichni tahat z rukávů jeden špinavý trik za druhým."
"Ale my aspoň víme, od koho se máme držet dál," řekl Andy.
S tím musel Leif souhlasit.
Tak nevím, jestli by mi toho hladkosrstého Jorge z Corteguaje nemělo být spíš líto, pomyslel si v duchu.

*****

Toho večera, po chvilce odpočinku a normálním jídle, nastoupili Leif a jeho přátelé do pronajatého auta a odjeli do Pinnacle Studios. Parkoviště pro návštěvníky bylo od Casa Ruina pořádný kus cesty, ale stejně přišli s velkou

časovou rezervou. Leif se spokojeně zašklebil, když viděl, že ten kousek papíru je pořád vmáčknutý mezi dveřmi do jejich kanceláře. Pak se s chlapci usadili do počítačových křesel a zapojili se.
Leif počkal ve své virtuální kanceláři, než ho David zavolal a řekl, že může vstoupit. "Nebylo tu nic znepokojivýho, čeho bych si všiml," hlásil. "Zkontroloval jsem hlásiče a prošel test lodních systémů porovnáním se zálohou. Všechno je stejný, takže jsme asi v pohodě."
Leifovi trvalo jen chviličku, než hmátl po ikoně Constellation a objevil se na můstku Onrustu. Tam už si všichni členové posádky kontrolovali displeje. Díky kouzlu počítačů bylo možno několik dní cestování hyperprostorem stlačit do ani ne hodinky strávené v simulaci; ta začínala tam, kde soutěžící čluny vstoupily do hyperprostoru a roztáhly plachty ze silových polí, aby se zachytily v hyperprostorovém toku.
Nyní stály všechny lodě na počátku průlomové obálky - cílové zóny, odkud se lodě mohou vrátit do normálního vesmíru, zaletět hlouběji do hvězdné soustavy, nechat se zkontrolovat bójí a vyrazit k další destinaci.
Všichni znali nebezpečí tohoto konkrétního místa. Tok, v němž pluli, pokračoval kolem hvězdy a nebezpečně blízko černé díry na druhé straně soustavy. Lodě, které zůstanou v hyperprostoru příliš dlouho, se ocitnou na jednosměrné cestě do zapomnění.
"Ten corteguajský kadet, kterého jsem viděl s Ludmilou, se málem zadusil, jak se chlubil, že jeho kamarád doladil program na průlom," řekl Leif. "Tvrdí, že můžou v toku vydržet až do poslední nanosekundy."
"Náš vlastní program nám dokáže zvládnout časoprostorové kontinuum celkem v pohodě," ujistil jej David.
Podíval se na hodinky. "A myslím, že už brzo zjistíme, kdo z nás má lepší systém."
Jako by se čekalo, až to David řekne, světla opět trochu pohasla a hlas Hala Fosdyka se ptal všech závodníků, zda jsou připraveni. Ihned po ohlášení posledního týmu začali technici od speciálních efektů s odpočítáváním.
Scéna na obrazovce se náhle probrala k životu. V toku před nimi pluly čtyři závodní čluny - thurienská mečová loď, vakerainský průzkumník, corteguajská loď a upravený člun Setangů. Za sebou měli ostatní lodě, které ještě v závodě zůstaly a byly po celé délce toku nataženy, až připomínaly největší zářící náhrdelník na světě.
Zatímco je Leif sledoval, některé z člunů za nimi - ty, kde nevěřili buďto svým programům nebo strojníkům -napřed přišly o tu pohádkovou záři silových plachet a hned potom zmizely celé, jak vyletěly z hyperprostoru a vrátily se do normálního, nudného vesmíru.
Kdyby si to předtím propočítali, tak by teďka letěli dál, myslel si Leif.
Pak si v duchu znovu prolétl, co se stane, až přijde správný čas. Napřed to bude několik drobných úprav silových plachet, čímž loď trochu pootočí a pak ji to vymrští z hyperprostorového toku, v němž se vezou. Potom musí plachty skrýt a minimalizovat veškeré potenciální úniky energie, aby měly motory pro výskok z hyperprostoru k dispozici celý výkon lodi.
Všechny tyto sekvence už měli naprogramovány a připraveny na okamžité vyvolání, jedna-dvě-tři, až se dostanou k místu, o němž David určil, že je pro průlom optimální. Nechali si sice možnost převzít řízení ručně pro případ, že by se stalo něco neočekávaného, ale načasování bylo natolik důležité, že bylo lepší nechat rozhodovat počítač, dokud všechno půjde hladce. Zaváhání nebo malá chyba by měly za následek katastrofu - nemohli by z hyperprostoru uniknout včas a skoro rychlostí světla by vletěli do černé díry.
Je to hodné podobné vyhlížení posledního místa před vodopádem, kde člověk může přistát s kánoí, napadlo Leifa.
Další a další lodě za nimi z hyperprostoru mizely.
Možná to není strach z lidí a jejich strojů, pomyslel si Leif. Možná jenom chtějí kolem černé díry proletět bezpečně. Možná to, že jsou tak opatrní, je

právě důvod, proč jsou za námi a ne před námi.
Pak už zbylo jen pět lodí. David Mattovi řekl, ať zruší pohled dozadu, a soustředili se jen na lodě, které byly před nimi.
Thurienská mečová loď vypadala jako překrásná, ale smrtící zbraň. Setangský závodní člun měl čisté, aerodynamické linie lodi určené pro prořezávání atmosféry. To také bylo jeho původním účelem - přistát na nějaké planetě a domluvit obchodní spojení - anebo se na planetu snést v hejnu soukmenovců a vyplenit ji.
Leif se soustředil na vakerainské závodníky. Jejich člun byl také přestavěným vojenským korábem. V seriálu byli Vakeraiňané svárlivou rasou žijící v jakési volné federaci, v níž se jednotlivé planety neměly příliš v lásce a někdy spolu dokonce i bojovaly. Jejich nejlepší zbraní byly stíhačky - malé, rychlé a smrtící lodě, které mohly operovat i týdny poté, kdy se odpojily od mateřské lodi.
Corteguajští kadeti si pro svůj model zvolili nejlepší z vakerainských stíhaček s dlouhým doletem. Leif si vždycky myslel, že vakerainské lodě jsou krásné, ale corteguajský závodní člun z té krásy něco ztratil, když odstranili všechny zbraňové gondoly. Takto odstrojený člun naznačoval jen, že bude rychlý - a plný surové brutální
síly. Ani nějako létající ryba, napadlo Davida, spíš jako létající pěst.
"Už tam skoro jsme," oznamoval David, kontrolující displeje, zabudované do lenochů jeho křesla. "Připravenej, Leife?"
Leif se probral ze zadumání a soustředil se na svůj terminál. "Připraven, kapitáne!"
Na obrazovce před nimi něco zablikalo. "Thurieni právě vyskakují," hlásil Matt. A zatímco jim to sděloval, mečová loď bledla a přestávala existovat - tedy v hyperprostoru.
"A zbyli jen tři," řekl Andy.
"Myslel jsem si, že Setangové vyskočí jako první," divil se Matt. Setangská technologie nebyla tak dokonalá, jakou měly jiné mezihvězdné rasy. Takže tento nedostatek museli vyvažovat odbornou pilotáží zkušeného kapitána.
"Buďto má jejich kapitán nervy ze železa - nebo nemá co ztratit," řekl David.
Vtom se i setangský závodník obratným pootočením plachet vymanil z toku. Pak se plachty složily a závodník zmizel.
"Kapitáne," ozval se Andy od terminálu. "Nejsme my už moc blízko?"
"Vypočítal jsem to velice přesně, takže ještě ne," odpověděl David klidným hlasem.
Uháněli hyperprostorem a s každou sekundou ujížděli pelotonu víc a víc.
Ale ještě před nimi letěla ta vakerainská loď.
Leif zjistil, že se mu dělá nevolno.
Je to jako hra "na zbabělce"- kdo první vyskočí? ptal se sám sebe.
"Davide, už jsme skoro z obálky venku," hlásil Andy, který ta slova snad vzal Leifovi přímo z úst.
David s přimhouřenýma očima sledoval druhý stroj a svou přístrojovou desku. Doletěli přesně k tomu místu, jež zvolil pro výskok z hyperprostoru. "Teď!" zavelel.
Počítač zahájil sekvence, hezky jednu po druhé.
Jestli se něco z toho jenom o maličko zpozdí, uvízneme tu, pře-myšlel Leif.
Aby se nějak přinutil na to nemyslet, zahleděl se na obrazovku. Zdálo se, že vakerainský člun vyskakuje úplně přesně ve stejném okamžiku jako Onrust. Alespoň se o to pokusil.
Pak se ale zdálo, že má něco s plachtami silového pole. Namísto aby se hladce pootočily a loď z toku vymrštily, podivně líně se točily. A loď byla pořád vlečena tokem.
"Skasat plachty a honem odsud," zamumlal David.
Jenomže plachty zůstaly ještě několik fatálních milisekund v toku.
"A jsou z obálky venku!" volal Matt. "Nemyslím si, že by se strefili!"

Vtom svůj přechod z hyperprostoru provedl Onrust. Přízračnou mlhu hyperprostoru na obrazovkách vystřídala půlnoční čerň vesmíru, posetého hvězdami. Ale po vakerainské lodi nebylo nikde ani stopy.
"Nevyskočili!" řekl Andy. "Příští zastávka, černá díra!"
David ale neměl ani chvilku času, který by mohl věnovat myšlenkám na soupeře.
"Matte, měli jsme se prolomit přesně tam, kde podle specifikací je ta bóje. Kde teda je?"
"Skenuju," řekl Matt a zadal vyhledávací sekvence.
Když hlásil výsledek, zněl jeho hlas podrážděně. "Není tam, kde by měla být, kapitáne."
"Cože?" Davidovi se podařilo do toho jediného slova vtěsnat několik protichůdných emocí.
"Ona - je někde jinde."
David udeřil dlaní do opěradla sedadla. "To je ale svinstvo! Měl jsem na to myslet! Řekli nám, kde bude bóje na začátku závodu, ale ta černá díra to celý rozhodila! Bójku to odneslo!"
Matt jeho slova potvrdil. "Je několik milionů mil za náma - přesně tam, kde se prolomili Thurieni."
David se otočil k Andymu. "Vypočítej kurz, který nás převede kolem bóje a pryč odsud. Ale vsadím se, že jsme stejně blíž než všichni ostatní."
Než skoro všichni - i když to vypadá, že kdybychom dávali pozor, měli jsme v tomto kok nečekaný bonus, myslel si Leif. Jak daleko ak za Thurieny můžeme být? A jak to, že Thurieni ten malý trik s černou dírou a bójí předpokládali?
Otočili se v maximální podsvětelné rychlosti, při níž ještě bylo možno manévrovat. Leif bójí ani neviděl, když ji míjeli. Měl plné ruce práce se zadáváním údajů, nutných pro další skok do hyperprostoru. Do příštího hyperprostorového toku totiž nevletí v tom úhlu, jaký původně plánovali, takže Leif musel nastavit plachty do nové konfigurace, aby se mohli účinně zachytit.
Pak na čelní obrazovce zahlédli něco, co kolem nich prosvištělo.
Jedna z přilétávajících bdí, myslel si Leif. Tak alespoň, že se do stejné situace dostali skoro všichni.
Minuli ještě několik dalších lodí, doletěli k přechodovému bodu a provedli skok do hyperprostoru. Pak už to byla jen otázka čekání na zaostávající lodě, až se otočí kolem bóje a vyletí z hvězdného systému.
Matt tu dobu strávil vyhledáváním na skeneru, kdy se snažil odhalit lodě před nimi. "Máme pořád stejnou pozici. Většina lodí vyskočila kvůli té černé díře brzo, takže museli po cestě k bójí přeletět ještě větší vzdálenost než my. Před náma jsou čtyři lodě," hlásil. "Thurienové, Setangové, Laragantové a Karbigové."
To poslední byla skoro urážka. Karbigové byli rasou živoucích krystalů. Jejich kosmické lodě vypadaly jako asteroidy s neštovicemi. Alespoň že ti zbylí tři před nimi měli normální koráby. Ale když člověka předhoní létající skála...!
"V příští soustavě se nám bude dařit líp," slíbil David. "Ale tentokrát si musíme dát pozor, abysme předpokládali všechny skrytý překvapení. Chci, aby byly vypočítaný všechny možný odchylky bóje, než se připravíme na proskok," dodal s významným pohledem na Matta a Andyho.
Leif se soustředil na údaje svých systémů. Jsem rád, že to není moje chyba," říkal si.
Světla zablikala a kabinou se rozlehl hlas Hala Fosdyka. "Balíme to, díky všem!"
Leif s ostatními se odpojili a zase seděli ve své malé a špinavé kancelářské kóji.
"Pořád myslím na to, co se asi stalo s tou vakerainskou lodí," divil se David. "Když my jsme začali s přechodem, oni byli pořád ještě v obálce, ale zase měli dobrou pozici, aby se skok povedl. Proč se teda hýbali tak pomalu?"
"Můžeme se jich zeptat," řekl Andy. Jsou jenom o troje dveře dál."
"Jak tohle víš?" ptal se Matt.

Andy pokrčil rameny. "Co tak můžu říct? Asi rád strkám nos do nezavřených dveří. Jsem holt všetečka."
"Pojďme odsud," řekl Leif, který pak zůstal jako poslední a znovu mezi dveře a zárubně zasunul papírovou pojistku.
Andy ukázal prstem na jedny dveře v chodbě. "Tak tam je to klučičí komando, jestli s nima teda chcete mluvit."
Zrovna když na ně ukazoval, dveře se otevřely. Jako první vyšel do chodby jeden malý a vzrušeně se tvářící chlapec, který se ještě ohlédl za sebe. Docela sprostou španělštinou někomu nadával. Hned za ním šel Jorge. Ten velký a pohledný chlapec vypadal, jako by dostal kovářským kladivem přímo mezi oči. Menší hoch - asi kapitán týmu, podle toho, jak s Jorgem mluvil - zastoupil Slídilům Net Force cestu.
"Řekněte mi!" prohlásil z ničeho nic. Je snad ve vaší zemi povolena neschválená počítačová komunikace?"
"Neschválená?" nechápal Matt.
Corteguajský kapitán odpověděl zuřivým gestem beze slov. "Reklamy. Obtěžování. Nabízení evidentně zbytečných výrobků a služeb."
"Ajo, ty myslíš spam," řekl Andy.
Spam je totiž přezdívka, kterou si asi před třiceti lety vysloužila veškerá nevyžádaná elektronická pošta. Přesně jako u katalogů, dopisů s prosbou o příspěvek a pozvánek na soutěže, které v těch dnech plnily klasické poštovní schránky, i tady existovaly společnosti, které bombardovaly potenciální zákazníky a souvěrce elektronickými dopisy. Spamy jsou hnusná věc, to rozhodně.
Ale ne, pomyslel si Leif.
"Jak si tohle můžete nechat líbit?" nechápal corteguajský kadet, jehož to, jak Američané spamy klidně snášejí, vyvádělo z míry. "Každý, kdo by v naší zemi zneužil síť k takovým svinstvům, by byl potrestaný!"
"Země bez spamů..." pronesl Andy skoro zasněně.
Nojo, myslel si Leif. Na corteguajských hranicích se spousta věci zastaví. Třeba svoboda. Vláda prosté nechce, aby její lidé věděli jak to vypadá ve zbytku světa.
"A to jste jako měli nějaké potíže s tou... ehm... nevyžádanou poštou?" zeptal se.
"Potíže?" Corteguajský kapitán se třásl vzteky. "Potíže? Možná by se to tak dalo říct. Zdá se, že tenhle idiot někomu dal svoji původně soukromou síťovou adresu." Kdyby mohly pohledy zabíjet, ubohý Jorge by se svíjel na podlaze. Jak jsme vystartovali, začaly mu chodit zprávy. Hodně, hodně, hodně zpráv. A Jorge, protože si myslel že to jsou zamilované dopisy od nějaké krasavice, je prostě všechny stáhl. Pak se něco stalo s naším procesorem a my už jsme nedokázali včas vyskočit."
"Ajvaj," řekl Andy polohlasem.
Leif pokus svého přítele o zlehčení situace ignoroval. "Nemohl bych se na tu dávku pošty podívat?" zeptal se.
Corteguajský kapitán afektovaně rozhodil paže. "No proč ne? Dej tomu pánovi svou adresu, Jorge. Stejně už není nijak tajná!"
Jorge poslušně odrecitoval svou adresu, kterou mu v Pinnacle Studios přiřídili.
Myslím si, že si tím ve vojenské kariéře nijak nepomohl, říkal si Leif.
Pak soptícímu kapitánovi i jeho nešťastnému podřízenému poděkoval. Ani mu neodpověděli. Corteguajský velitel shromáždil mužstvo a s hlasitým dupáním vykročili chodbou.
Andy je sledoval odcházet a skoro až slzel z toho, jak moc potlačoval smích.
"Voni je spamovali," vyrazil pak ze sebe. "Myslíš, že můžeš někoho uspamovat k smrti?"

13 KAPITOLA

Leif seděl v obývacím pokoji apartmá Slídilů Net Force a sledoval displej hotelového počítače. Předtím zadal elektronickou adresu chudáka Jorgeho a také přístupové kódy, jež od něj dostal, a teď kontroloval, co corteguajský kadet stahoval, když jejich loď měla přeskočit do hyperprostoru.
Jeho přátelé se pořád ještě smáli tomu, o čem si mysleli, že jsou unáhlená obvinění. "Ale no tak, Leife," říkal Andy. "Přece fakt nebudeš věřit těm corteguajským kecům, nebo jo? Ani všechny spamy na celý Zemi by nedokázaly zahltit počítač na jejich lodi. Tyhle lodě mají paměť jako slon a navíc tam jsou filtry - to si spíš myslím, že by dřív shořely komunikační linky, než by se spamy dostaly do systému nebo tak něco."
Ale i přesto se zdálo, že se Jorge stal nějak moc známý v onom krátkém časovém úseku mezi sdělením adresy Ludmile a začátkem závodu. Během těch několika minut, kdy se závodnické scény natáčely, totiž dostal stovky mailů. Tisková prohlášení, oznámení, úvodní dopisy
s přílohami, a dokonce i několik nekonvenčních náboženských kázání. To všechno přišlo po Síti na Jorgeho adresu v Pinnacle Studios, během kritických okamžiků závodu.
Leif byl přesvědčen, že někde mezi tetrabyty informací někdo schoval nějaké pěkně odporné překvapení. Když si Matt šel do miniledničky pro limonádu, zastavil se vedle Leifa a nevěřícně se mu díval přes rameno.
"Co je tohle}" chtěl vědět, když ukazoval na jeden posouvající se dokument. "Já jsem pár roků španělštinu dělal, takže vím, že ta to není. Leda by v Corteguaji měli úplně jinou abecedu."
"To s tou abecedou jsi uhodl," řekl Leif. Je to cyrilice, jaká se používá v ruštině a několika dalších slovanských jazycích."
Přišel nahlédnout i Andy, který se teď na kamaráda úkosem zadíval. "No, to mi neříkej, že to umíš přečíst!"
Leif krátce zavrtěl hlavou. "Nic moc," připustil. "Ale sem tam zachytím slovo nebo frázi. Jako tohle. Zastavit displej!"
Počítač okamžitě přestal rolovat a Leif jim na něco ukázal. "Vidíte tahle slova? Sajuz Karpaty? To je místní název Karpatské aliance. A podle toho, co vidím, jsou tohle tiskový prohlášení, kterýma chce K. A. ovlivnit vývoj světových událostí."
"Přesně tohle, co si každý mladý corteguajský kadet přeje dostávat," hihňal se Andy, prohlížející si ty zatuhlé prázdné fráze na monitoru.
"Tohle spíš mladý corteguajský kadet dostane, když dá svou adresu nějaký pěkný holce z Karpatský aliance," odpověděl Leif. "Viděl jsem ho, jak jí tu adresu dával, takže to zas tak velké kouzlo není. Co mě ale udivuje, je tohle."
Zadal počítači další příkazy a na monitoru se objevil nový dokument:

*****
Provolání ke všem svobodným mužům a ženám! Prokažte svého pravého ducha tím, že se zapojíte do boje! Chraňte svou individualitu tak, že se spojíte s těmi, kdož smýšlejí podobné jako vy! Spojte se a masovými akcemi si procvičujte sílu vůle!
Nesmíme v našem boji polevit - protože nepřítel je výjimečně vynalézavý. Ale situace se nikdy neuklidní. Odpůrci duše mohou zkoušet udržet status quo, ale vítězství vůle nemohou bránit navěky. Revoluce, stejně jako záplavy nebo zemětřesení, může nastat kdykoli! Záleží na duševní síle každého jednotlivce, jak dokáže napodobit vtělení dávných bohů a jak si troufne... něco podniknout.
Vláda se snaží monopolizovat moc prostřednictvím monopolu na zákony. Ale když se vůle popírat takové omezování lidského ducha spojí s energií duševních spřízněnců, vznikne něco, čemu nelze odolat. Jediné nebezpečí pochází od falešných proroků, rádoby vtělení bohů, kteří jenom chtějí šířit vlastní

evangelium.
*****

Tentokrát to byl David, kdo počítači nařídil zastavit posun obrazovky. "Tohle je asi anglicky," řekl a kroutil při tom hlavou. "Ale nedává mi to žádný větší smysl než to, co jsme viděli v azbuce."
Leif nařídil počítači, aby se v menu vrátil o krok zpět. "Přišlo to odněkud, co se jmenuje Moudrost AL."
"Hele, já nevím, jestli je AL moudrý, ale určitě tam někde je." Andy se podíval na Leifa se zmateným výrazem. "Co to jako je, nějaká pošahaná víra?"
"No jo, mohl by sis to podle toho jazyka myslet," uznal Leif, "ale věř tomu nebo ne, je to část politické debaty."
Andy zařval smíchy. "No tak, Andersone! Přestaň mě tahat za nohu!"
Leif ale vážně kýval hlavou. "AL není člověk. Jsou to dvě písmena, zkratka. A a L - a znamenají anarcho-liberály. A podle toho, co jsem stačil vyhrabat, patří sajt na Síti, odkud tenhle šunt přišel, nějaké malé skupince v Idahu. Odtrhli se od Elroda Derla, aby založili vlastní a lepší frakci - nebo možná kacířskou."
"A to jsem si myslel, že to 'evangelium podle Derla' jsou jenom kydy jako třeba tiskové prohlášení," řekl Matt. "Chápeš, aby si získali pozornost lidí."
"No, možná jo, ale tahleta konkrétní skupina má opravdové náboženské sklony - možná je to mesiášský syndrom." Leif vymazal tu propagandu z obrazovky a vrátil se do menu příchozí pošty. "Derle možná zasadil strom anarcho-liberalismu a zalíval ho spoustou peněz..."
"Ale on pak vypěstoval vlastní úrodu dutejch kokosů," dokončil za něj větu Andy.
Leif souhlasně kývl. "Lidi různých extremistických názorů zjistili, že se můžou schovat pod deštník anarcho-liberalismu. Sám Derle je chtěl mít jako své voliče. Proto tu taky můžou mít šestnáctiletý řidiče - a teď se snaží prosadit trest smrti pro toho, kdo způsobí nehodu. Jsou to pravičácký typy, který cítí, že se lidem nelíbí jejich zastaralý zákony, a taky staromódní levičáci, kteří věří, že lidi, kterým bylo zabráněno v jejich historickým boji, můžou spolu pochodovat - a s nima nudisti, lidi, co chtějí legalizovat jaderný zbraně, fundamentalisti ze všech směrů a lidi, kteří se bojí, že vyvolený jsou všechny rasy kromě jejich."
Rozhlédl se po kamarádech. "Nezačíná vám to znít nějak povědomě?"
"Taková ideologická všehochuť... ale jo, zní to jako něco od K. A.," šklebil se Andy. "Anebo S. K., jak si, myslím, sami říkají doma."
"Jo, můžeš to vyslovit, jak chceš, stejně je odpověď vždycky Karpatská aliance," řekl Leif mrzutě. "Někteří úplně nejzvrácenější přívrženci Derla si založili náboženství typu jdeme do toho sami'. A kde by našli lepší příklad než v Karpatské alianci?"
Matt se zamračil. "No jo, tihle lidi ale do toho musej jít sami. Je to nějaký vyděděnecký stát - plný mezinárodních kriminálníků. Žádná země, která si váží sama sebe, by s nima nemohla mít nic společnýho."
"A navíc je trestají sankcema a embargem," dodal David. "To je taky příklad toho monopolu na zákony, jak tam říkali."
"A myslíte, že to tihle lidi myslí vážně?" musel vědět Andy.
"Kdo tohle může vědět?" odpověděl Leif upřímně a dál zkoumal příchozí poštu. "Vážně nebo ne, schválně nebo nechtěně, já si myslím, že pomohli sabotovat corteguajský tým."
Náhle se zastavil. Nahoře na seznamu byla adresa z Karpatské aliance - osobní, ne nějaká vládní propaganda. A byl to pořádně velký soubor.
Tak tam musí být Ludmiliny fotky, myslel si Leif a cítil, jak mu červenají tváře.
Andy musel něco z jeho výrazu pochytit. "Co to je?" zeptal se.
"Ale nic," odpověděl Leif až trochu moc zhurta. "Něco, co Ludmila poslala

Jorgemu."
"Nééé-mravný fotky?" řekl se smíchem Andy. "Tak se kouknem!"
"Ale já ne..." Leif se na sebe zlobil, když se přistihl, že kvůli tomu koktá, a tak soubor stáhl. Rozhodně Ludmile nic nedlužil. Vlastně jej napadlo, že by si soubor pro sebe uložil. Jestliže Ludmile nedělalo problémy něco takového po Síti posílat, proč by to mělo dělat problémy jemu? Jenomže se styděl. Místo ní.
Matt zavýskl, když se na displeji začala objevovat fotografie - byla to Ludmila a hleděla na ně s rozpustilým úsměvem.
"Počítače v Karpatské alianci musejí pocházet ještě z doby kamenné," komentoval fotografii David. "No, podívejte se, jak dlouho se to načítá!"
Leif se skoro rozesmál. Člověk se může spolehnout, že i když si bude prohlížet nahaté obrázky na Síti, David si bude stejně všímat hlavně technických aspektů.
Pak se začala zobrazovat Ludmilina holá ramena.
"Teda, jestli má na sobě plavky, tak asi nebudou nic moc," ucedil Matt.
Leif už chtěl vyhrknout příkaz, rušící stahování fotografie, když se s hologramem začalo dít něco divného. Další kousky Ludmily už neukázal. Místo toho se na displeji objevila velká virtuální skvrna, takový škaredý toxicky se tvářící zelený flek, který začal obrázek požírat.
"Virus!" vyštěkl náhle David příkaz na počítač. Ten se sice snažil uposlechnout jeho povelů, ale pracoval stále pomaleji a pomaleji.
Přesné takhle se corteguajský program choval během závodu, uvědomil si Leif. Skoro si dokázal představit scénář. Těsně před závodem si Jorge stáhl to, o čem si myslel, že jsou lechtivé fotografie Ludmily. Pak otevřel soubor, kde se mu začal ukazovat její obličej, a Jorge si soubor uložil, aby se na něj podíval později; neuvědomil si, že takto do systému jejich týmu zavedl smrtící virus.
Čili o jednoho soutěžícího méně.
Pak začal počítač opět spolupracovat a nabíral na rychlosti, zatímco na něj David vykřikoval povely; David měl obličej zkřivený odporem. "Není to dobrý. Ukončilo se to a samo vymazalo."
"Nemůžeme si stáhnout další kopii?" ptal se Leif. Možná by bylo dobrý mít v ruce nějaký důkazy, až zavoláme Net Force." Rozhlédl se po společnících Slídilech. "Ohlásíme to snad, nebo ne?"

*****

Nakonec s Leifem všichni chlapci souhlasili, ale důkazy žádné neměli. Když se totiž připojili na Jorgeho adresu, aby si stáhli další kopii, v adresáři s došlou poštou nebylo nic. Nato se Leif rozhodl zatelefonovat kapitánu Jamesi Wintersovi, styčnému důstojníkovi mezi Slídily a Net Force. Když vytáčel jeho číslo, myslel si Leif, že jenom nechá vzkaz na záznamníku a zase zavěsí.
Byl proto docela překvapen, když na druhém konci někdo zvedl sluchátko.
"Winters," ozval se hrubý hlas.
James Winters nebyl nějaká vychvalovaná chůva. Byl to bývalý bojový mariňák, který velel vojákům během posledního balkánského konfliktu. A pak se jako operativec v terénu přidal k Net Force.
Když potom před svými nadřízenými obhájil nápad Slídilů Net Force, založil tuto organizaci a vedl ji svou bojovou moudrostí a laskavým přístupem. A když si potom děti myslely, že by mohly v něčem pomoci, vydaly ze sebe plných sto procent.
Winters jim to plně oplácel a stál za nimi - byli to přece jeho lidé, stejně jako námořní pěšáci v jeho předchozím bojovém týmu.
I přesto - navíc když věděl, že na Východním pobřeží mají ještě o tři hodiny později -, byl Leif hodně překvapen, že je kapitán v kanceláři.
"Tady je Leif Anderson, kapitáne. Myslel jsem, že vám jenom nechám vzkaz na

záznamníku..."
"No jo, to je to špatný na každý organizaci, že vytváří papírování," řekl mu Winters znechuceně. "A to přestože jsme si vytvořili jakoby bezpapírovou společnost. Virtuální papírování. Update počítačových souborů. Den má ale bohužel hrozně málo hodin a já se během těch několika volných přemáhám a snažím se ty věci dodělat." Hned nato se ale tón jeho hlasu změnil a Leif skoro slyšel, jak mu v hlavě přeskakují kolečka. Jak se vám, kluci, líbí v Hollywoodu?"
"Potkali jsme tu hodně lidí, o kterých byste řekl, že jsou zajímaví," odpověděl Leif. "Ti věří, že by mělo být míň zákonů a snad i menší vláda."
"Tak ale o tohle se snažíme tak posledních třicet let, ne?" zasténal Winters.
"Asi se to neděje dost rychle na to, aby to upokojilo anarcho-liberály," odpověděl Leif.
Jo, tudle partičku, jo?" Kapitánův hlas nyní zněl smutně a pobaveně zároveň.
"No jo, ti se teď v Kalifornii nějak rozmáhají. Hlavně v Hollywoodu."
"Mě spíš zajímají ti z Idaha," řekl Leif. "Ti podle mě sem tam udělají nějakou službičku pro Karpatskou alianci."
"Proč by měl někdo něco dělat pro ty psí hovínka v lidské podobě, to je mi teda záhadou," řekl Winters. "Ale existují určité anarcho-liberální frakce, které věří tomu, že K. A. ztělesňuje jejich ideál ‚mocenského boje'.
Jsou to pitomci," pokračoval zhnuseně, "ale pro naše karpatské přátele jsou užiteční. Získávají tak potenciální agenty uprostřed země, kterou považují za svého největšího nepřítele. Agenty s nějakým vlivem na média - nezapomeň, že Kalifornie je jedním z hlavních center technologické inovace. Nemyslím si, že by získali hodně dobro-
volníků, kteří by jim pomáhali zabíjet nevinné lidi. Ale zase není tak těžké pomáhat státu, který si to řeší sám..."
"Myslim, že máte pravdu, pane," řekl Leif. Rychle kapitánovi vysvětlil, o co ve Velkém závodě jde - nezapomněl ani na potenciální cenu pro vítěze.
"Špionáž, nezákonný vstup cizích státních příslušníků do počítačových sítí amerických společností a sabotáže," řekl Winters, když jeho hlášení shrnoval. "Nebo pubertální horlivost a moc vysoké sebevědomí... a pak holka, co dala lekci jednomu moc dotěrnému románskému obdivovateli." Povzdechl si. "Nechci nějak bagatelizovat to, cos mi řekl, jenom ti ukazuju, s čím se vytasí Pinnacle Productions, až požádáme o zahájení oficiálního vyšetřování."
"To si fakt myslíte, že vás sem nepustí?" ptal se Leif.
"Jak by se firmě tvého táty líbilo takové vládní vyšetřování?" zeptal se Winters neomaleně.
Leif neodpověděl.
"Pinnacle je velké konzorcium podniků a má za sebou hodně vlivných lidí. Ale já to nějak rozpohybuju." Hned pak Winters trochu odlehčenějším tónem dodal: "Nejjednodušší způsob, jak to vyřešit, by bylo, kdybyste ten závod vyhráli vy a znemožnili jim tak přístup k moderní technologii."
Zasmál se. "Neměj strach, já to nevzdávám předem. Všichni vám tu fandíme, ale jenom tak pro jistotu udělám trochu povyku na ministerstvu zahraničí a celní správě. Zdá se, že to embargo je potřeba posílit."
Kapitán pak na sekundu zaváhal. "Takže dál sledujte všechny možné zajímavé aktivity. Ale prokaž mi jednu laskavost - nevystrkujte moc hlavy."
"My?" zeptal se Leif tím nejnevinnějším hlasem.
"Ano, vy. Poslouchej, mně bylo taky kdysi sedmnáct. Teď mi připadá, jako by to bylo hrozně dávno. Ale pama-
tuju si na tu kouzelnou iluzi, že jsem nesmrtelný. Vydrželo mi to až do první přestřelky."
Když se Winters do něčeho ponořil, většinou se to projevilo zvýšenou dávkou ironie. "A to myslím vážně, Leife. Necpěte se nikam, kde by to mohlo smrdět. Rád bych, abyste si tu svoji iluzi zachovali ještě pár let."

*****

Když se druhého dne ráno Leif probudil, zjistil, že je v apartmá sám. Podíval se na hodinky a tiše hvízdl. To toho zaspal tolik? Hotelová restaurace už za chvilku přestane podávat snídaně!
Byl zrovna ve sprše, kde se snažil probrat unavený mozek vodou, když za dveřmi do koupelny zaslechl známé hlasy. Kamarádi se vrátili.
Na dveře udeřila něčí pěst. "Už seš vzhůru?" volal Andy.
"Ne, jenom jsem se chtěl ve spánku utopit," zavolal na oplátku.
Zastavil vodu, oblékl se, vyšel z koupelny a našel všechny kamarády sedět v obývacím pokoji.
"To jsi byl včera v noci dost dlouho vzhůru, když jsi domluvil s kapitánem Wintersem," konstatoval David.
"To proto, že jsem chtěl 'poznat svýho nepřítele'," potlačil Leif zívání. "Prolejzal jsem netový stránky anarcho-liberálů. A je to úžasný - některý jejich názory dávají smysl. Ostatní jsou jenom bláznivý kecy! Některý nejodpornější nápady třeba razí jako hesla. Hnutí začalo prosazováním ideje, aby byli všichni individualisti - pak přišly nějaký masový akce a dohady o vůdcovství - ‚síla vůle' a tak. A tohle jsem sledoval přes různý odkazy a pododkazy až k jednomu asi devadesát let starýmu filmu."
"Triumf vůle!" Matt znal historii dobře. "To byla milostná poéma na Hitlera a nacismus."
"Ale všechny ty odkazy na boj - to mi zase přišlo, že je založený na marxistický teorii - socialismus a komunismus."
"A to jsem si myslel, že všechny tyhle věci jsou už dávno mrtvý," řekl David.
"Teď se zdá, že se jim pod jinýma jménama docela dobře daří," zamračil se Leif znechuceně. "Ale nejhorší bylo, když jsem narazil na ty kecy o vtěleních bohů."
"Kdo to sou?" chtěl vědět Andy.
"Tak jestli jsem to pochopil dobře, měli by to být velcí vůdcové, kteří silou svý vůle vyvolali masový akce, který buďto historii změnily, nebo ji přímo vytvářely." Leif potřásl hlavou. "Jestli vám to zní divně, tak se podívejte na některý lidi, co si vybrali! Sbírka lidí ze dvacátýho století zahrnuje Lenina, Mussoliniho, Hitlera, Stalina, Kaddáfího..."
Davidovi se hnusem sevřely rysy. "Jeden vrah vedle druhýho."
"Většina z těch lidí má někde v Karpatský alianci místa, kde je uctívají," pokračoval Leif. "I když třeba rasisti moc nemusej Kaddáfího. Není pro ně dost árijský," odfrkl si.
"A mají ještě někoho jinýho?" ptal se Matt.
"Jasně, mají tam snad všechny. Někoho, kdo se jmenoval Proudhon. Samozřejmě Napoleona. Pak se tam hodně diskutuje o Jeffersonovi - většina z nich si ale myslí, že byl moc sentimentální. Hodně fanoušků má Alexander Hamilton, ale stejně tolik i ten, co ho zastřelil - Aaron Burr - a to hlavně kvůli jeho plánu na ukradení Mexika Španělsku a kvůli tomu, jak se chtěl prohlásit vládcem Západu."
"Všimli jste si ale, kolik z těch maníků zkrachovalo?" ptal se Andy. "Ne, jako že by mi to vadilo."
"Karpatům na tom nezáleží - rozhodně ne do tý doby, pokud bojovali za některý ideály, kterým ti pošuci chtějí věřit," řekl Leif. "Mě ale zaujalo jedno z prvních vtělení boha. Byl to velitel, za třicetiletý války, někdy po roce 1600."
"To byli protestanti proti katolíkům v německých státech," ozval se okamžitě historik Matt.
"To byl jeden chlap, co se narodil jako protestant, pak obrátil na katolíka a stal se žoldnéřským generálem Svaté říše římské," řekl Leif. "A buďto za peníze nebo z nařízení císaře vládl velký části toho, z čeho je dneska Česká republika, a to území spravoval jenom kvůli válce - taková nějaká první verze

totalitního státu. Jeho snem bylo vytvořit impérium od Balkánu až k Baltu, ale někdo ho mezitím zavraždil. Ten chlapík se narodil pod jménem Valdštejn, ale Němci mu říkali..."
"Wallenstein!" vykřikl Matt s podivným výrazem ve tváři. "Albrecht z Valdštejna!"

14 KAPITOLA

Matt přikročil k hotelovému počítačovému terminálu. "Dobrá trefa, Leife. A nezjistil jsi ještě, jestli je to jenom shoda jmen, nebo jestli si Wallenstein to jméno vybral?"
Leif ukázal palcem za sebe na dveře ložnice. "Zdá se, že se s tím narodil. Mám to u sebe v počítači - bylo už trochu pozdě, abych se o to s váma podělil, leda byste stáli o budíček ve tři ráno."
"Tak se podíváme, co to ukáže. Možná zahlídneme něco, co jsi zazdil. Počítači," oslovil Matt pokojový systém. "Wallenstein, Milos. Zobrazit záznam, proveď."
"Provádím," oznámil počítač stříbrozvukým hlasem, zatímco shromažďoval tiskové a holo-novinové odkazy na život Milose Wallensteina.
Na obrazovce se pak objevilo ohromné množství odkazů. Ten nejlepší vypadal jako jeho dlouhý životopis z nějakých hollywoodských obchodních novin. Matt jej vyvolal.
Já už jsem tam vyznačil důležité partie," řekl Leif.
Když zorné pole displeje zaplnil dlouhý článek, bylo vidět, že některé věty svítí červeně.
"Narodil se v bosenském uprchlickém táboře," začal číst David. "Matka je bosenská Chorvatka, otec Američan od mírových sborů. Naturalizovaný občan Spojených států. Takže jo, máš pravdu, to jméno vypadá jako jeho vlastní."
"Ale nebyl jsem schopen vypátrat, jaký typ anarcholiberála je - jestli třeba nepatří k nějaké té frakci, co podporuje Karpatskou alianci," řekl Leif s pohledem upřeným na hodinky. "Neměli bysme teďka odcházet na tu slíbenou prohlídku Los Angeles?"
"My jsme mysleli, že bys ji možná chtěl vynechat," řekl Andy. "Kdybych takovej průzkum dělal v noci já, tak bych chtěl prochrápat celý dopoledne."
Leif se prohrabal v kufru a našel sluneční brýle. "To jo, ale musím udělat ještě trochu jiný průzkum - o Ludmile, špiónce požírající muže."

*****

Autobus sotva stihli, málem už odjížděl bez nich. Několik soutěžících si neodpustilo poznámky o "opožděných Američanech", ale jinak na palubě autobusu nijak veselá nálada nevládla. Už to nebyli ti veselí táborníci, kteří se přede dvěma dny sešli na výletě. Za ty dva dny mezi nimi vyrostly zdi z podezření a zloby.
Nějak musela vyjít najevo skutečná příčina toho, proč corteguajský tým tak pohořel. Mladí kadeti seděli jako čtveřice kamenných soch, jen dvě sedadla od Ludmily... osamocené.
"Jestlipak víš, jak se u nás říká takovým holkám, jako jsi ty?" zeptal se Jorge nahlas.
Podle toho, jak měla červené tváře a sevřené rty, se dalo soudit, že on i jeho týmoví kolegové jí to už chvilku dávají pořádně sežrat.
Leif se posadil na volné sedadlo vedle ní. "No, jak se jim říká, Jorge?" odpověděl otázkou na řečnickou otázku kadeta. "Hrdinové revoluce?"
Kadetův obličej dostal barvu cihlové zdi a Jorge okamžitě vyskočil. Tři kroky a už se skláněl nad Leifem. "Ty pitomý Američane..."

"Ale na to nepotřebuješ mít žádnou zvláštní národnost, abys byl pitomý, Jorge. Většinou to spíš bývá souhra náhod. Například, když někomu umožníš přístup do svého počítače v době, kdy se všichni kolem bojí sabotáže..."
Větší hoch sevřel ruce do obrovských masitých pěstí.
Leif se na ně jen letmo podíval. "Další známkou pitomosti může být to, když chceš udeřit někoho, kdo má schválně ruce dole. To by mohlo vypadat jako útok a ty bys mohl skončit ve vězení - protože si myslím, že nemáš diplomatickou imunitu. Jak by se ti taková chvíle v chládku vyjímala v papírech, Jorge?"
"Ty..." zavalitý kadet vypadal, že už brzy pukne vzteky.
"No jo, myslel jsem si, že to budeš chtít naservírovat, ale pak ti to nebude chutnat," řekl Leif. "Ale co, já jsem si s tebou popovídal rád."
Ve skutečnosti si ale myslel, že by ho Jorge přece jen mohl udeřit. Ale najednou se ozval kapitán corteguajského týmu.
Jorge," řekl menší kadet varujícím hlasem.
No jasné, došlo Leifovi. Jestli to pokazí Jorge, asi to bude mít v záznamech i on.
Velký Jorge otevřel dlaně, jako by z nich vypouštěl stokilovou činku. "Ne," řekl, "ona mi toho už způsobila dost. Klidně si k ní sedni, chytrý Američane. Zasloužíš si ji."
A těžkopádně se vrátil na sedadlo.
Leif se na dívku vedle sebe usmál. "Jmenuju se Leif Anderson, mimochodem."
"Ludmila," řekla ona. "Ludmila Plavuša."
Tak proti téhle bych nechtěl hrát poker, myslel si Leif. I když se na ni díval pozorně, nedokázal odhadnout, jestli na ni udělala sebemenší dojem scénka, která se před ní právě odehrála. Leif nemohl poznat, jestli se chystá plakat, vybuchnout vzteky nebo jestli vlastně vůbec něco cítí.
Povzdechla si. "Asi bych ti měla poděkovat," řekla tiše. "Všichni ostatní tu předstírali, že vůbec neslyší, co mi ti čtyři říkali."
Leif přikývl. "Myslím, že my Američani jsme moc hloupí na to, abysme byli hluší."
Ludmila zavrtěla hlavou. "Jsme takoví, jací jsme. Nemůžu se na Jorgeho zlobit, že na mě byl zlý ~ protože jsem přece pomohla vyřadit jeho tým ze závodu. Ale to bylo to, co potřeboval můj tým."
"A to vždycky děláš, co tvůj tým potřebuje?" vyzvídal Leif.
"Nedávno jsem četla jeden zajímavý životopis," řekla Ludmila.
Leif měl pocit, že se snaží změnit téma, ale neřekl nic.
"Bylo to o jedné olympijské krasobruslařce z jedné staré komunistické země - ten stát už ani neexistuje. Když se pak ta země stala demokratickou, všichni ji kritizovali za to, že předtím chodila na veřejnost se synem jednoho z nejvyšších stranických představitelů." Ludmila se na něj podívala.
"Vysvětlovala, že chození s tím klukem bylo jenom jednou z věcí, které musela dělat, jestli chtěla bruslit."
"Asi vím, kam míříš," řekl Leif.
"No, to bych se divila," prohlásila Ludmila. "Vy máte počítače vestavěné v kancelářích, hotelích a dokonce
i doma. Víš ty vůbec, jak je těžké se v naší zemi něčeho takového, jako je počítač, vůbec dotknout?"
"Vím, že to někdy trvá celou noc, kdy musíš obrážet kluby," řekl Leif klidným hlasem. "Víš, Alex de Courcy je můj kamarád. A mimochodem, dovolila ti vláda nechat si ten laptop?"
Pár okamžiků se zdálo, že možná vzhledem k tomu, co měl v ruce, blafoval. Ludmila se totiž tvářila, že asi vyskočí a uteče od něj. Pak se její výraz trochu uvolnil - a změnil se v čisté rozpaky. "Jestli jsi o tom věděl, proč jsi zarazil Jorgeho? Oba jste si mohli pěkně užít, jak byste mi tu nadávali."
Leif pokrčil rameny. "Alex, jak jsi určitě zjistila, je milý kluk - a má mnohem víc peněz než rozumu. Když mi o tobě vykládal, tak si sám ze sebe dělal legraci. Večer s tebou nazval jako nečekaně drahé rande."

Opravdu překvapeně se zasmála. "Ale nemyslím si, že by se se mnou chtěl ještě jednou setkat."
"Ale jo, to on jo. Bavil se," řekl Leif suše. "Ale asi by si musel celý večer držet ruku na peněžence."
Ludmila se náhle rozvzlykala. "To, co jsem udělala, nebylo pro peníze. Ten počítač je důvodem, proč jsem v týmu. Pomohl mi pracovat na motorech..."
"Takže tu mečovou loď jsi navrhovala ty?" ptal se Leif.
Ludmila zavrtěla hlavou. "Zoltán - to je ten velký kluk z našeho týmu - má celkové velení. On je tak trochu jako Jorge - je velký a rád velí."
No, to se vsadím, myslel si Leif a přemýšlel, jestli se třeba Zoltán nedívá žárlivě jejich směrem. Jenomže to nedokázal zjistit, aniž by se otočil. A kdyby se otočil, možná by to Zoltánovi něco naznačilo.
"Ale když jsem projížděla zátěžové analýzy různých typů motorů..." Ludmila náhle uprostřed věty zmlkla.
Ano, vždycky když vidíš, že stojíš tváří v tvář nepříteli, myslel si Leif, on ti ukáže lidskou tvář. Já jsem si myslel, že budu flirtovat se sexy špiónkou. Místo toho si povídám s počítačovou maniačkou, která udělá cokoli, aby dostala počítač, na kterém by mohla pracovat. Možná na té věci se "silou vůle" něco bude.
Pak si ale ještě pomyslel: Musíme se toho ještě hodně naučit o našich přátelských nepřátelích z Karpatské aliance.
"Takže ty jsi u vás na lodi strojní důstojník?" zeptal se.
Ludmila kývla hlavou.
"Já taky - ale taky tu místo mě mohl být někdo jiný. Měl jsem štěstí, že jsem byl vybraný."
"To si nemyslím, že bys měl nějak velké štěstí." Ludmila to ani náhodou neřekla jako kompliment.
"Co tím myslíš?"
Blondýnka jen pokrčila rameny. "Jenom to, co říkám. Podle toho, jakého kapitána vám přidělili, si nemyslím, že by to bylo štěstí. Jak můžete vydržet, aby vám dával rozkazy... černoch?"

15 KAPITOLA

Leif se na dívku dlouze, dlouze zahleděl. Skoro se rozhodl, že se zvedne a prostě od ní odejde.
Ale nakonec, když už si myslel, že má hlas pod kontrolou, přece jen promluvil. "Myslím, že bys měla vědět," řekl tichým a bezbarvým hlasem, "že David Gray je můj kamarád už hodně let. On je ten, kdo Onrust postavil. Kosmické lodě jsou tak nějak jeho hobby. Bez Davida by můj tým žádnou loď neměl. Neměli bysme vlastně ani tým. On nás přizval k jinému projektu, a pak jsme se doslechli o soutěži Ultimate Frontier. Ale v podstatě jsem strojní důstojník na naší lodi proto, že jsem Davidův kamarád - a že on mě pozval."
To by stačilo, rozhodl se a také jej přecházel vztek úměrně s tím, jak se měnil výraz na Ludmilině tváři. Teď vypadala, jako by právě dostala pár facek - a pořádných.
"Jí - já se spletla," řekla. "Myslela jsem si, že ten... toho pana Graye vám do týmu dosadila nějaká vládní strana, něco jako povinnou kvótu. "Ale podle toho, co a jak jsi řekl... Vidím, že jsem se mýlila. Promiň."
Leif si najednou vzpomněl, že rasismus je jedna z těch zdánlivě mrtvých ideologií, které v Karpatské alianci přežily. Ludmila celý život slýchala o tom, že se opočlověk možná poprvé objevil v Africe, ale vyvíjel se rozhodně někde jinde - hlavně asi mezi Slovany.
"Nemyslel jsem si, že by té věci s vládnoucí rasou věřili v K. A. všichni," řekl. Jestliže se měl dovědět takovou spoustu nových věcí od ní, musí se ona

dovědět i něco od něj.
"Já... já jsem o tom vážně vůbec nepřemýšlela," přiznala se nakonec. "Tohle nám totiž říkají všichni doma, a pořád. Vláda... naši učitelé..."
"A ty si myslíš, že vaši jsou dokonalá rasa?"
Věnovala mu bolestínský polovičatý úsměv. "Já si myslím, že jsou pozoruhodně... lidští. Dobří lidé, špatní lidé. Chytří i hloupí. Ale kvůli tobě teď začínám přemýšlet, do které skupiny patřím sama."
"To zní, jako by prostě všude na světě byli lidé lidmi," poznamenal Leif. "Já jsem celkem hodně cestoval a viděl jsem toho mnohem víc než velká většina mých krajanů. Bůh ví, že po celém světě můžeš najít spoustu hloupých lidí - i v Americe. Hodně z nich žije v Kalifornii. Jenom si stačí vzpomenout na různé koníčky a na jejich záliby v úplných blbostech."
Naklonil se k ní blíž. "Ale jednu věc jsem se od všech těch lidí naučil - rozeznat je totiž není tak jednoduché, jak se zdá. To, že někdo patří k nějaké konkrétní národnosti - nebo rase - ještě neznamená, že je chytrý nebo hloupý. A to, že někdo pochází z nějaké země, z něj automaticky nedělá zlého člověka."
Leif se zase opřel a cítil se trochu trapně. To znělo úplně jako politický projev, myslel si. A to se ani neucházím o žádný veřejný úřad.
"Ludmilo," řekl, "ty už jsi měla příležitost se trochu po Americe porozhlédnout. Viděla jsi to, co jsi čekala podle toho, jak vám tuhle zemi popisovala vaše vláda?"
"No, některé věci se mi zdají divné," připustila.
"To se vsadím," řekl Leif a myslel na některé názory, které chrlila propagandistická mašinérie Karpatské aliance. "Zdáme se ti snad jako národ válečných štváčů, který řídí tajná policie?"
Ludmila se najednou začala chovat až podezřele obezřetně. "Ale - copak ty nejsi nějak spojený s tajnou policií? S tou Net Force?"
Tak za to má karpatská rozvědka bod, pomyslel si. Ani on, ani jeho přátelé nijak neupozorňovali na to, že jsou Slídily Net Force. Ale Ludmila o tomto spojení věděla. Že by ten tajemný pan Četnik měl na něj a jeho kamarády založeny spisy?
"Slídilové Net Force jsou skupinou mladých lidí, kterou Net Force sponzoruje," řekl tiše. "Ale nejsme policisté. Máme jakýsi výcvik, který se nám může v případě nouze hodit, ale když někde vidíme zločin, normálně ho nahlásíme tak, jak by to měl udělat každý občan."
Snad to nezněl tak nadutě, jak si myslím, že jsem to řekl, pomyslel si.
"Co je ale důležitější, Net Force rozhodně není tajná policie. Jsou prostě mezi námi a snaží se zadržet zločince a nesolidní týpky dřív, než začnou na Síti krást a drancovat, a to ani nemluvím o ochraně našich počítačů před teroristy a..."
Na chviličku se odmlčel.
Ludmila na něj pohlédla a z očí jí zářil výsměch. "A znepřátelenými vládami, že?"
"Ano," připustil. "Ale tajná prostě není. Můžu tě vzít na ústředí..."
Zmlkl, protože viděl, jak se náhle prudce otřásla. "Národní ochranná policie má taky ústředí - přímo uprostřed hlavního města, na Mesarovičově náměstí. Hodně lidí tam chodí." Ztišila hlas tak, že už skoro ani nešeptala. "Ale ven jich vyjde jenom málo."

*****

Průvodkyně se snažila, seč mohla, ale měla hodně tvrdou skupinku. Ani když na večeři zajeli do velice moderního - a hojně turisty vyhledávaného - Thajsko-mexického paláce, nikdo neměl viditelně lepší náladu.
I Leif měl náladu mizernou. Když u restaurace vystupovali z autobusu, tým Karpatské aliance Ludmilu skoro unesl. A jakmile se ocitli uvnitř, posadili ji mezi sebe k jednomu malému stolu a velký Zoltán na Leifa neustále zlostně

hleděl.
Když teď byla odhalena její maska, Zoltán se cítí majetnicky, pomyslel si. A ještě ke všemu si všiml, že nepravé maso v jeho burritu chutná po rybím oleji.
Cesta autobusem do Pinnacle Studios proběhla tiše - až příliš tiše, podle Leifa. Bylo to mrzuté ticho, vycházející z lidí, kteří jsou na sebe nazlobení a navíc mají starosti, jak dopadnou v dalším kole závodu.
"No, nebylo by lepší, kdyby vynechali večeři a místo toho nás odvezli rovnou do hotelu, abysme si odpočinuli?" Dokonce i Andyho dobrosrdečné chytráctví se změnilo v melancholické uvažování.
"Jo, a kdyby přenosové paprsky z Ultimate Frontier byly skutečné, a ne jenom filmové triky, tak jsme se mohli přenést domů a dát si šlofíka," odpověděl David. "Ale ony nejsou a my nemůžeme, takže si neschrupneme. Musíme to nějak přežít."
Leif s ostatními vstoupil do scénáristovy kukaně v Casa Ruina a zapojili se. Strašně se mu chtělo nadávat na to pitomé počítačové křeslo, jenomže to ho nežralo.
Byla to Ludmila. Podle toho, jak se zachovala k Alexovi a Jorgemu - a asi i k Zoltánovi -, se mohlo zdát, že je to intrikářka skoro z přesvědčení. Jenomže poté, kdy s ní chvilku hovořil, se mu zdála jako malá a plachá dívenka, která nikdy nebyla ve světě. Která z jejích osobností byla skutečná? Obě, nebo ani jedna?
Zdálo se mu, že si s ním v autobuse povídá ráda a od srdce - tedy hned poté, kdy překonala počáteční šok. Ty její historky o životě v Karpatské alianci byly docela nevinné - žádné noční můry nebo útlak, prostě jenom země, kde lidé chodí po špičkách a drží jazyk za zuby. Jen se jí do hlasu vloudil nenápadný náznak ironie, když hovořila o své domovině- rodné zemi. To slovo museli propagandisté z K. A. snad sami vymyslet...
Ne, Ludmila Plavuša nebyla žádná Olga Popovová, špionka. Byla mnohem hezčí, než čekal - a také mnohem tajemnější.
Všechny tyhle myšlenky ale musel odložit na později. Teď na to nesmíš myslet, káral se v duchu. Teď tu máš kosmickou loď, kterou musíš řídit.
Příští trasa, kterou měl Onrust proletět, byla docela normální - žádné černé díry ani jemné gravitační triky. Kosmická bóje bude tam, kde být má.
Ale aby se k ní dostali, musí závodníci proletět velkým polem asteroidů.
Ve starých dobách původní Ultimate Frontier by se taková scéna točila tak, že by se maketou lodi pohybovalo mezi shlukem polystyrénových kamenů, které by od sebe byly vzdáleny tak pět metrů. Ale v době, kdy lidé opravdu létali až za Mars, aby prozkoumali pole asteroidů ve
sluneční soustavě, bylo potřeba přidat alespoň náznak reality.
Když rozbijete nějakou planetu - nebo proto-planetu -její hmotu rozptýlíte po elipse s křivkou tak půl miliardy mil, některé její kusy se pak nacházejí v docela řídkých shlucích - míle, desítky nebo i stovky mil od sebe. Když pak takovým polem orbitálních sutin prolétáte, nemusíte kameny vyhlížet každých pár desítek metrů. Je to spíš záležitost přiměřeného snížení rychlosti, aby loď měla dostatek manévrovacího prostoru. Nikdo totiž nechce být zasažen kusem skály, když letí v podstatě rychlostí světla.
David a Andy vypočítali průlomový bod dost daleko od vnějších okrajů rozlehlého pásu asteroidů. Naplánovali i to, jak doženou případnou ztrátu času, až pásem proletí.
"Pole asteroidů se táhne jenom podél oběžné dráhy té planety," namítal Leif. "Proč bysme ho teda nemohli podletět nebo přeletět?"
"To je právě ta malá lumpárna, kterou nám nachystali," řekl David a ukázal mu hologram planetárního systému. "Bóje je schovaná mezi těma asteroidama. A zachytí tvůj signál, jenom když jsi do tisíce kilometrů od ní. Takže musíme být hluboko v poli, jestli chceme, aby nás zaregistrovala. Musíme proletět bludištěm kamenů, abysme ji našli, a v tomto kole závodu k ní musíme přiletět

aspoň na pět set kilometrů, aby nás zaregistrovala."
"Se všema souvisejícíma legracema a nástrahama," povzdechl si Andy teatrálně. "Dokážete si někdo představit, jak naše holo-publikum bude napjatě sedět na sedadlech a jak se bude bát - a doufat -, že tam někdo z nás vybouchne?"
"Ne," řekl Leif upřímně, "ale dokážu si tak představit Milose Wallensteina."
Světla na můstku zablikala a Hall Fosdyke provedl kontrolu posádek, aby se přesvědčil, že jsou připraveny..., a pak se hned jelo.
Z hyperprostoru do normálního vesmíru proletěli bez obtíží. "Zahájit brždění," nařizoval David.
"Brzdíme," potvrdil Leif.
Změnil zakřivení prostoru při podsvětelném pohonu, aby je zpomalil z velké rychlosti, jíž vyletěli z předchozí soustavy. Ledva to provedl, z hyperprostoru se zmaterializoval nějaký jiný závodník, vyrazil vpřed - a málem se s něčím srazil.
Závodník v posledním okamžiku uhnul a zpomalil, ale stejně skončil v téměř kolmém letu od pásu asteroidů, v němž se skrývala bóje.
"Chvilku mu potrvá, než to zase obletí," zamumlal Andy.
Pokračovali v kurzu - byl to pomalý, téměř neznatelný klouzavý let polem asteroidů -, a až na to, že museli pořád dávat velký pozor, byla to jinak velká nuda. Matt seděl skrčený za svým terminálem a zkoušel všechny triky, které znal, aby kameny zachytil. Hlas měl sevřený a svá pozorování spíše štěkal než oznamoval.
Asi v polovině pole začal být Matt u konzoly aktivnější. "Zachytil jsem signály, které svědčí o velkých emisích energie," řekl. "Zdá se, že někdo narazil na kámen."
To dobrý na tom je, že to zase znásobí naši pozornost zrovna ve chvíli, kdy začala upadat, myslel si Leif. Ta špatná věc je, že je o jednoho závodníka míň. Ak zase byl před námi, takže nejsou to náhodou dvě dobré věci?
Těsně předtím, než dorazili do pásma, kde je mohla zachytit bóje, se museli odklonit od kurzu. Neměli jinou možnost - trasa, po níž chtěli letět, byla blokována rozpínajícím se mrakem doběla rozžhaveného plazmatu.
"Už tu skoro byli - to je muselo naštvat!" poznamenal Andy.
"Ne, že se nám to stane taky," řekl David.
"Já to skenuju," prohlásil Matt - skoro jako by trucoval.
Okamžik nato už byli u bóje a ta je zaregistrovala.
"A teď už máme jenom jedinou starost - dostat se ven vcelku," řekl David s uspokojením. "Připravte se manévrovat."
"Kormidlo je připraveno," odvětil Andy řízným hlasem. "Nový kurz zadán."
"Motory připraveny," řekl Leif.
"Co skener?"
Mattovy ruce tančily nad klávesnicí. "Máme volno."
"Start."
Leif aktivoval program, který ovládal řídicí pole Onrustu. Pomalu letící loď se náhle otočila kolem osy, až mířila skoro kolmo k původnímu kurzu.
"Skener?"
"Před námi čistý prostor."
"Motory, zážeh!"
"Zážeh." Leif znovu spustil standardní konfiguraci pohonu a vyslal Onrust "nad" pás asteroidů, aby jím nemuseli prolétat na druhou stranu.
David doufal, že se jim s pomocí tohoto manévru podaří nahnat případné předchozí ztráty. Leif si tak jistý nebyl, ale neměl čas přemýšlet. On i Andy měli hodně práce s manuálním dolaďováním kurzu podle toho, jaká varování na ně Matt křičel.
"Myslím, že jsme z toho venku!" zvolal Matt a všichni z jeho hlasu jasně slyšeli vyčerpání i radost.
"Tak, ale dávej pozor na všechna překvapení," upozorňoval David a po chvilce ještě nařídil: "Zvýšit rychlost o padesát procent!"

"Padesát procent," potvrdil Leif.
"Jsme na kurzu," hlásil Andy.
Neustále zrychlovali, až se dostali skoro k maximu. Přechodový bod, k němuž mířili, byl vysoko nad oběžnou dráhou této soustavy - a odtamtud proudil velice příznivý hyperprostorový tok směrem k jejich další destinaci.
Matt konečně přepnul skener z blízkého sledování trpasličích létajících nemovitostí na delší vzdálenost, aby se mohli podívat po ostatních soutěžících. "Před náma jsou Laraganti a Thurieni," hlásil. "Karbigové se rozhodli proletět polem a neměnit kurz. A jsou trochu za náma."
Pak dál sledoval přesné údaje na obrazovce. "Ale Setangy nevidím nikde."
"Tak, to je špatný," řekl David. Se členy afrického týmu, zastupujícího Setangy, se totiž stihl spřátelit. Podle toho, co viděl, byli celkem chudou partou, která musela škemrat a půjčovat si - ale ne krást - čas na počítačích, aby si mohli loď postavit. Stejně jako ti vymyšlení Setangové, ani oni nebyli technologicky nijak na výši, ale zase to doháněli kombinací troufalé odvahy a pilotní virtuozity.
No, takže do toho asteroidu narazili zbytečné buďto oni, anebo to byl někdo jiný a neubylo, myslel si Leif. Doufám, že jste spokojený, Milosi Wallensteine.
Dosáhli přechodového bodu a do hyperprostoru vskočili na krásném třetím místě. A zatímco čekali na dlouhý chvost závodníků za sebou, měli dost času, aby Leif zkoušel experimentovat s natáčením silových plachet tak, aby využil maximální výhody toku.
Zablikala světla, ale hlas Hala Fosdyka se neozval ještě několik minut. Až nakonec oznámil: "Balíme."
Andy se s pozdviženým obočím rozhlédl. "Nepoděkoval nám," řekl. Jinak nám vždycky řekl, že děkuje!"
"Nech si ty kecy," okřikl jej Matt. "Chci odsud vypadnout, vrátit se do hotelu a dát si sprchu."
Andy se chytil za přední část vlhké blůzy a mával jí dopředu a dozadu, jako by se s ní ovíval. Ještěže je to jenom virtuální pot. Jinak by nás smrad v tý malý kanceláři zabil."
Všichni chlapci se odpojili a zase se ocitli v křeslech Casa Ruina. Andy začichal. "Ale jak nad tím tak přemýšlím, tak tu sprchu asi potřebujeme všichni."
Když vyšli do chodby, zrovna kolem nich procházel africký tým. David k nim popošel. "Je mi fakt líto..."
Dopředu se prodral ten vysoký a štíhlý chlapec, který se až dosud většinou jenom usmíval. "Tak tobě je to fakt líto?" začal.
To už se po něm ale natáhl kapitán a položil mu ruku na rameno, aby jej zadržel. "Později, Darene," řekl.
Zdálo se, že Darenova od přírody dobrá nálada jej opustila přesně ve chvíli, kdy jejich loď postihla ta záhadná katastrofa. Se zavrčením setřásl kapitánovu ruku, ale pak přikývl. "Později," souhlasil.
Slídilové Net Force z budovy vyšli hned za africkými chlapci. Leif si všiml, že do autobusu nenastupují. Vydali se po chodníku k budově, v níž sídlily kanceláře produkce Ultimate Frontier.
Když autobus dojel do hotelu bez Afričanů, začal být Leif agilně zvědavý.
"Kde mají pokoj?" zeptal se Davida, který předtím u nich v pokoji byl, aby si poslechl nějaké nahrávky nových afrických kapel.
"Jsou na našem patře, ale ve východním křídle. Mají pokoj nad bazénem," řekl David, který si pořád ještě ručníkem vytíral pot z vlasů.
"A co bys řekl tomu, kdybysme se tam šli projít? Buďto zaklepeme, nebo je potkáme na chodbě."
A přesně když do východního křídla došli, otevřely se dveře výtahu a africký tým vystupoval.
"Hej, Darene!" zavolal David a vykročil k vysokému chlapci.

Ale než k němu stačil přistoupit, vyšel z výtahu ještě někdo - znepokojeně vypadající Jane Givensová. "Je mi líto, kluci," řekla. "Nemůžeme si povídat. Doma mají nějaké osobní problémy. Chlapci ještě dnes v noci odlétají."
"Problémy?" opakoval David. "Co se děje?"
"Nemáme čas," neústupně tvrdila Jane. "Musíme chytit letadlo. Vraťte se do pokoje."
Hnala setangský tým do pokoje jako matka husa. Ale vysoký Daren se stačil otočit přes její hlavu a ústy zformoval jediné slovo: "Venku."
David s Leifem si vyměnili jediný pohled a už naskakovali do výtahu.
Vnitřní nádvoří hotelu bylo prostorné a vzdušné. Ve vzduchu se ale vnášel pouštní chlad, takže v bazénu se nikdo nekoupal, když tam přišli.
"A co teď?" ptal se David, když stáli mezi opuštěnými lehátky.
"Děje se něco divnýho," usuzoval Leif. "Osobní problémy, černí kluci byli úplně bledí... A Jane Givensová je nenechá s nikým mluvit." Hleděl nahoru a počítal patra ve východním křídle. "Který pokoj by mohl být jejich?"
V odpověď se na jednom balkóně ve třetím patře objevila nějaká tmavá a vysoká postava - Daren.
"Ale tohle tu nenecháme," řekl a chlapci jeho hlas slyšeli jasně, protože sice hovořil k někomu uvnitř, ale nakláněl se při tom přes zábradlí balkónu dolů. Pak se otočil
a v ruce držel několik plážových tašek, které předtím nechali na balkóně vyschnout.
Druhou rukou z balkónu vyhodil nějakou malou bílou kouli. Ta padala dolů hrozně pomalu a navíc ji unášel slabý vánek.
Leif se zamračil. Jestli to spadne do bazénu...
David ji chytil ve výskoku a narazil při tom do jednoho lehátka. Hned pak se s Leifem schovali pod nejnižším balkónem.
Měli štěstí, že je to napadlo. Vzápětí totiž uslyšeli hlas Jane Givensové.
"Myslím, že jsem zvenku něco slyšela."
Leif s Davidem se drželi pokud možno ve stínu a rychle se vraceli do hotelu. Výtah si zavolali až v protilehlém křídle.
Když se dveře zavřely, Leif svého kamaráda chytil za ruku. "Okay, co to Daren vyhodil?"
David mu ukázal kus zmuchlaného papíru.
Bylo na něm jen několik narychlo naškrábaných slov.

*****
Thurieni mají do svého modelu vestavěné zbraně - a použili je na nás. Dejte si pozor!

16 KAPITOLA

Leif s Davidem seděli v obývacím pokoji apartmá a oběma zbylým Slídilům Net Force ukázali, co jim Daren napsal.
Jak by se jim ale podařilo dostat ty zbraně na palubu? Technický podmínky je výslovně zakazujou," řekl Andy.
"Ale mě by taky napadlo, jak udělat zbraň z několika na první pohled nevinných komponentů," řekl David. Vypadal, jako by něco, co předtím snědl, teď chtělo mocí mermo ven. "Asi něco jako laser. Nic takovýho jako těžký pulsary a cé plus torpéda, jaký mají válečný lodě v seriálu."
"Proti většině ostatních závodníků, co mají ty fórový rakety, jim laser bohatě stačí," řekl Matt. "Zahřeješ jim motor a najednou hups a zbyde jenom mrak plazmatu."
"A ještě bych chtěl vědět - můžeme si z našich komponentů postavit taky něco takovýho?" chtěl vědět Andy.

David zavrtěl hlavou. "Máme závodní raketu, ne lítající skladiště. Nemáme žádný náhradní díly, se kterýma by to šlo udělat. A musel bych to zapracovat do konstrukce hned od začátku."
"A protože všechny modely byly zamčený, když jsme předávali dataskripty, tak ani nemáme šanci to teďka změnit," pronesl Leif důrazně.
"No, ale já mám v úmyslu změnit aspoň něco," zavrčel Matt. "A začnu s přístupem k lidem ze studia. Co byste řekli třeba tomu, že bysme zítra zase nakráčeli k Wallensteinovi do kanceláře a promluvili si s ním o tom?"
"Tak, to si myslím, že by nás vypakovali z hotelu a hned odpoledne bysme letěli," řekl Leif. "Další případ osobních problémů. Studio nechce, aby se o tom někdo dověděl - ani slovo. Asi si těch zbraní nevšimli, když thurienskou loď kontrolovali. Ale teď se Wallensteinovi ta jeho politika, že všechno, co není výslovné zakázaný, je povolený, trochu vymstila."
Andy se na něj ironicky usmál. "A kromě toho, tajný zbraně vždycky znamenají dobrou změnu v zápletce. No jenom si představte, jak se s tím budou vyrovnávat kapitán Venn a komandér Dominic!"
Matt se ale ještě nevzdával. "Anebo můžeme přijít zítra ráno k snídani a všem ten jeho vzkaz ukázat. Kdyby se všechny týmy spojily..."
"Jo, kéž by to bylo tak jednoduchý!" povzdechl si Leif, když svého přítele přerušil. "Jenomže se to asi nestane. Jednak proto, že už jsou všichni tak paranoidní a podezřívaví, že nám nikdo asi nebude věřit. My jsme teď v závodě číslo tři. Jestli eliminujeme vedoucího jezdce, staneme se číslem dvě. Takže máme motiv k tomu, abysme pošpinili tým Karpatské aliance. A jaký máme důkaz? Zmuchlaný kus papíru, který mohl napsat kdokoli z nás. A jediní lidi, kteří by to potvrdili, jsou už pryč."
"A navíc si nemyslím, že by z nás Wallenstein a jeho poskoci měli bůhvíjakou radost, až se jim budeme snažit rozbít tu neprostupnou zeď, kterou kolem sebe postavili,"
dodal Andy. "A stejně to jsou jenom virtuální zbraně, což není totéž jako mít zbrojnici tady v pokoji. A jestli se to provalí, tak půlka zbylejch týmů se asi bude kopat do zadků za to, že je ten trik nenapadl taky."
"No jo," prohlásil David podivným tónem hlasu. "Je to jenom hra - jenom pro zábavu. Ale jenom do tý doby, než tým z Karpatský aliance vyhraje a dostane do pracek technologii, kterou jim naše vláda odpírala skoro dvacet let." Vytáhl z kapsy kus papíru. "Já jsem si jenom tak pro legraci nechal vyjet všechny lidi, co se menujou Četnik, plus k tomu křížové odkazy na lidi s vysokým vzděláním v elektronice. Myslím, že na Balkáně to není moc častý jméno, protože mi to vyhodilo jenom pár výsledků. A tohle jsem vám vytiskl."
Byl to záznam o nějakém Slobodanu Četnikovi, studentu kybernetiky na polytechnice v Cetinji předtím, než se to na Balkáně naposled semlelo.
"Věk by asi mohl souhlasit," řekl Leif.
"A podle fotky to taky vypadá jako on, když si přimyslíte knírek," dodal Matt.
"I tvoje fotka z dokladů by vypadala jako on, kdybysme si přimysleli knírek," opáčil Andy. "Nic nevíme jistě."
"A jestli teda nemůžeme nic udělat ve skutečným světě, tak jak se můžeme ochránit aspoň ve vé-er?" ptal se Leif.
David se trochu rozjasnil. Toto bylo jeho pole působnosti. "Myslel jsem si, jestli nezkusíme něco se silovýma polema."
"To ale sebere hodně šťávy, odrazit energetickou zbraň, ne tak laser," namítal Matt. "Asi bysme museli vypnout všechno ostatní, abysme vygenerovali dost silný pole, který by nás mohlo chránit. A pak se z nás stane normálně snadný terč. Jestli do nás budou Thurieni střílet delší dobu, dřív nebo později nás stejně usmaží."
"Ale já jsem spíš tak nějak myslel na nějakou zbraň útočnou," odpověděl David. "Ty pole jenom generujou energetický obrazce. Kdybysme naše hyperprostorový plachty roztáhli tak, že bysme se s nima dotkli jiný lodě, mohli bysme jim tam poslat i pořádnou šlehu?"

Leif se zamyslel nad vyzařovači silových polí. "Projektory by nám daly docela velký palebný pole," řekl pomalu. "Ale myslím, že bysme neměli dost energie na to, abysme do nich vypálili díru."
"Ne, ani já si nemyslím, že bysme jim s tím ustřelili vzduchový uzávěry," řekl David. "Ale mohli bysme jim vyřadit jejich oči. Můžeme vygenerovat dost šťávy na to, abysme jim vyhodili skenery? Když nás neuvidí, nemůžou po nás střílet."
Společně pak na nouzovém scénáři pracovali dlouho do noci.

*****

Druhý den ráno se Leif probudil jako první.
Kdo s čím zachází, tím také schází, myslel si. Spát jsem šel jako poslední.
Tiše prošel pokojem, umyl se a vyplížil se dolů na snídani.
Obchodní cestující, kteří v hotelu bydleli a brzy vstávali, zrovna odcházeli od snídaně, když do jídelny vstoupil Leif. Vzhledem k tomu, že závodníci měli mít dnes volno, většina si raději hezky přispala.
Pak si ale v rohu místnosti všiml Ludmily. Přinesla si ke stolu vrchovatě naložený tác z bufetové nabídky, ale zdálo se, že se zatím jídla nedotkla.
Leif popadl džus, mléko, vločky a banán a došel k ní.
"Ahoj, Leife." Pozdravila jej tichým, nevýrazným hlasem - a dnes neměla ani dolíčky.
Já obyčejně takhle brzo vzhůru nebývám, protože jsem stejně degenerovaný Američan jako ostatní," oznámil.
Zkusila se usmát, i když to moc nevyšlo. "Takže propaganda domoviny měla pravdu."
"To ty asi vstáváš vždycky brzo, že? Nakrmit slepice nebo tak něco."
Ludmila se mu velice zpříma podívala do očí. "My u nás v Alianci máme města, víš?" řekla. "S matkou zrovna v jednom žijeme. A máma dělá v továrně."
"A táta?"
Zavrtěla hlavou. "Zemřel ve válce." Na dlouhou chvíli se zahleděla do prázdna. "A touhle dobou, kdybychom byli doma, tak by maminka už byla v práci. Já vstávám, abych jí udělala snídani - a alespoň chvilku byla s ní. A mezitím, kdy odejde a já jdu do školy... mám čas sama pro sebe."
"A co děláš?" ptal se Leif.
Ludmila pokrčila rameny. "Čtu si nebo se učím. A brzo ráno jsem taky pracovala na konceptu motoru lodě."
A co lodní zbraně? přemýšlel Leif v duchu.
"Ale nejčastěji prostě jenom přemýšlím a sním," pokračovala dívka trochu stydlivě. Pak najednou vzhlédla, jako by právě s velkým zaduněním dopadla na zem. "Ale to, o čem sníme, a realita - to jsou dvě naprosto rozdílné věci."
Leif se lehce zamračil ve snaze pochopit její náladu. "Bojím se, že ti tak docela nerozumím, Ludmilo."
Věnovala mu dlouhý upřený pohled modrých očí zpod šedožlutého obočí. Jaká byla tvoje první zkušenost ve virtuální realitě?"
"Vé-er?" Zdálo se mu, že ta otázka přišla mimo kontext. Jo, to nevím. Byl jsem tehdy hodně malý." Už tehdy ale měli jeho rodiče dost peněz, aby si mohli dovolit ten nej-
lepší dostupný systém. Leif se snažil vzpomenout. "Asi to byla nějaká fantastická země pro mrňata. Myslím, že si pamatuju na velkého růžového králíka, který si se mnou hrál. Asi to byla nějaká oživlá postava z komiksů."
Cítil, že se začíná trochu červenat. "Ale jestli si pamatuju dobře, tak mě to trochu vyděsilo. Volal jsem mámu."
Ludmila se konečně zasmála a prohrábla mu vlasy. "Bál ses? Tak chytrý a jako liška mazaný kluk jako ty? Takhle ti říkám - lišica, jako liška."
Prudce od ní hlavu odtáhl, jako by její dotek pálil.
"Promiň. Neměla jsem to dělat," řekla.
Ale já jsem si nestěžoval, naříkal Leif.

"Mám ti říct já, jaké to bylo poprvé v tom - jak žes tomu řekl? Vé-er? To je typicky americké, spojovat slova dohromady." Pak jí rysy v obličeji skoro ztuhly. "Byly mi čtyři roky, když začal výcvik - výcvik, jaký v Sajuz Karpaty dostávají všechny děti. Je to každoroční výcviková simulace - co dělat v případě, že by byla domovina napa-dena nějakým agresorským státem. Taky jsem křičela, když nás hnali kolem hořících budov a v kouři, abychom unikli výbuchům. Naučili nás, jak rychle zmizet ze silnice, když letadla přiletí ostřelovat, a jak se klidit z cesty, když projíždějí naše vlastní nákladáky a tanky."
"A tohle musíte dělat každý rok?" vyptával se Leif.
Ludmila kývla hlavou. "Vždycky před jarem - to je začátek válečnického období. A každý rok se moje povinnosti měnily. Jako malička jsem byla jenom děstrovik -jako civilista, a všichni se mi smáli."
Našpulila rty, jako by to slovo ochutnávala. "Zní to divně - a v angličtině to nezní ani z půlky tak hnusně."
"Co jsi dělala?" ptal se Leif.
Odpověděla mu pokrčením ramen. "Hlavně jsem se neměla plést pod nohy obráncům a musela jsem se držet
daleko od nepřátel. Pak jsem vyrostla a dostala větší odpovědnost. Musela jsem vést mladší děti, odvádět je od bojů pryč, jako to předtím učili mě."
Usmála se, ale v očích měla slzy. "Vsadím se, že jsem v životě utřela víc virtuálních nosů, než jsi ty políbil holek."
"Opravdových nebo virtuálních?" zeptal se Leif ve snaze odlehčit situaci.
"Obojích," odpověděla Ludmila vážně. "A čím větší jsem byla, tím víc práce jsem mohla dělat. Naučili mě první pomoc a hašení požárů - tohle jste se asi učili u Slídilů Net Force. A my jsme se ještě učili věci, které jsme museli nacvičovat mezi simulacemi. Celou dobu nám vtloukali do hlavy, že naše země je ve válce, kde musí být každý připravený pracovat, bojovat... v jakékoli oblasti, kde ho domovina potřebuje."
"Ale kdože vás to měl napadat?" chtěl Leif vědět. Poslední válka začala proto, že se frakce Aliance pokusily ovládnout některá území a vypudit z nich jejich obyvatele.
"No, my jsme za ty roky měli celou řadu útočníků," řekla tiše Ludmila. "Někdy to byli vojáci ze sousedních zemí - odtamtud, kde bylo napětí největší. A ti drancovali, brali rukojmí a zabíjeli civilisty, jako jsem byla já. Naši programátoři to udělali tak, aby zranění opravdu bolelo - abysme se jako naučili."
Leif zamrkal. Sám se už s takovými virtuálními kulkami setkal.
Jindy zase útočili agresoři z Evropské unie nebo Spojených národů - naprogramovali tam africké vojáky, aby nás víc vyděsili - krutě, jako zvířata."
Nikdy nepromeškají šanci na propagandu, říkal si Leif.
"Ale v každé simulaci přišli dřív nebo později Američané. A ti byli ze všech nejhorší - bombardovali nás, vyha-
zovali domy do povětří a nechávali spálenou zemi tam, kde bývaly statky a domy. Ničili nám zemi jenom proto, aby nám dokázali, že na to mají dost síly."
Leif se na Ludmilu tiše zadíval. Kdybych v takovém blázinci vyrůstal celý život já, divil se, co bych k téhle zemi asi cítil teď?
"Jenom doufám, že jsme ti ukázali, že ne všichni Američani jsou taková," řekl opatrně.
Ludmila jen zavrtěla hlavou a očima se zase soustředila někam za něj. Mohl si jen domýšlet, co tam tak vidí.
"A letos jsem byla ‚povýšená', jak se říká, do boje." Nyní hovořila velice křehkým hlasem. "Procvičovali jsme střelbu na cíl a pak jsme se učili plazit v bahně - základní výcvik. Ale byla to naše zkouška ohněm. Skoro legrace. Bojovali jsme proti afrických vojákům - a amerických..."
Došla jí slova. A Leifa náhle jako blesk osvítilo poznání.

Kdo na jejich závoďáku obsluhuje zbraně?
Na ozbrojených křižnících, jako je třeba Constellation, hrál bojový velitelský terminál na můstku důležitou roli. Jednak mohl zastoupit jakýkoli poškozený řídicí terminál, a bojový velitel - mocná komandérka Konnová - odtud ovládal lodní zbraňové systémy.
Ale závodníci byli maximálně čtyři. Kapitán provádí zásadní rozhodnutí. Důstojník u skenerů musí sledovat všechno, co se děje kolem. Důstojník u řízení zadává kurzy, kormidluje a v případě potřeby provádí únikové manévry. Ti všichni měli příliš práce na to, aby obsluhovali zbraně. Zbýval tedy jen strojní důstojník... a tím byla Ludmila.
Takže Ludmila pro slávu domoviny sestřelila setangskou loď a tím africké rase odepřela možnost v závodě vyhrát. Udělala, co po ní chtěli, ale zase natolik zůstala člověkem,
že kvůli tomu cítila vínu. Asi se jí nelíbilo zabíjení, a to ani ve vé-er.
Co jí na to tak mám říct? přemýšlel Leif, který si náhle vzpomněl na ty stovky hodin, které strávil přestřelkami, boji kdo s koho, válečnými hrami a tisícem dalších "her se zbraněmi" ve světě simulací. Cítil se tak trochu uboze.
Pak jej ale zasáhla jiná, mnohem rušivější myšlenka. Ludmila se zmínila o tom, jak ve vé-er bojovala proti Afričanům a Američanům. Jedna část těchto snů se už stala skutečností. Že by se jej teď snažila varovat před tou druhou?
"Ludmilo," začal.
Ta ale jen zalapala po dechu a hleděla přes jeho rameno někam za něj, jako by v dáli viděla přicházet samu smrt.

17 KAPITOLA

Leif zariskoval lhostejný pohled přes rameno - a u vchodu do restaurace uviděl pana Četnika, jak sleduje stoly.
"Cože?" otočil se zpátky k Ludmile, ale ta už na svém sedadle nebyla. Skrčila se pod stolem a ukryla pod ubrusem. Očima se na něj prosebně dívala.
"Rozkázali mi, abych s tebou nemluvila," šeptala.
No, perfektní, pomyslel si Leif. Jestli se sem podívá a všimne si, že je to stůl pro dva...
Rychle se natáhl přes stůl, chytil Ludmilin nedotčený talíř, místo něj položil svou prázdnou misku od vloček a začal do sebe házet vejce, slaninu a párek. Ve skutečnosti moc velkým snídaňovým jedlíkem nebyl - jak se nyní snažil, dělalo se mu trochu špatně.
Dokázal se ale otočit k Četnikovi, s plnou pusou a prohlášením týkajícím se toho obřího jídla. "Ano!" řekl duchaplně a kýval agentovi K. A. na pozdrav. "Není lepší způsob, jak začít den!"
A dokonce se mu podařilo i slabě říhnout.
Fungovalo to. Četnik se od toho zdegenerovaného
Američana znechuceně odvrátil. Skrčenou Ludmilu zcela jistě neviděl. Ani se nezastavil a vykročil k šatně hotelového bazénu a posilovny.
Ludmila na něj vzápětí pohlédla s rozzářenýma očima. "Aáá!" vydechla a poklepala jej po koleně. "Ty vážně jsi lišica! Chytrá liška!"
Vzápětí ze své skrýše vylezla a pelášila k východu z restaurace. Jestli ji má Četnik najít, chtěla být od toho rudovlasého chlapce co nejdál.
Leif zvedl ubrousek, aby si otřel rty a vysušil náhlou vlhkost v dlaních.
Na to, že jsem tu holku potkal teprve před dvěma dny a mám všechny důvody jí nevěřit ani slovo, to začíná být velice zajímavé, pomyslel si.
Věděl i to, že ji musí vidět ještě jednou. Už mu málem řekla, co má její tým za lubem, ale pak se objevil ten Četnik a vyděsil ji tak, že utekla. Takže nehledě na to, co chtěl soudruh Četnik, Leif si s Ludmilou Plavušou chtěl promluvit ještě jednou.

Zrovna, když se Leif chystal vrátit po snídani do apartmá, vešli do restaurace zbylí členové týmu.
"Tak tady seš!" zdravil ho Matt s úsměvem. "Už jsme si mysleli, že tě unesli!"
"Nebo přetransformovali," dodal Andy s příslušným zvukovým efektem typu úúúúú-íííííí-ouuuu.
Leif jen potřásl hlavou. "Prý je to hrozně nezdravý, když jsou lidi takhle brzo po ránu tak moc veselí."
I David se musel smát. "Vypadáš, jako bys posnídal s panem Kníratým. Četnik tu lítá kolem a tváří se, jako by si po ránu místo slivovičky hltnul octa."
"Má totiž strach, že jedna členka jeho týmu vsadila na individualitu, namísto masové akce," řekl Leif s pomocí
sloganů anarcho-liberálů. Pak ztišil hlas. "Mám pocit, že se mě Ludmila snažila před něčím varovat, ale pak se tu ukázal on a vyděsil ji."
"Ajo, to jo," prohlásil Andy s bodrou nedůvěrou. "Asi jsi na ni udělal dojem svou mužskou chytristikou."
"Myslím, že to asi spíš byla moje voda po holení," opáčil Leif. "Ale vážně si myslím, že je něco ve vzduchu."
Matt protočil oči. "Co bude dál? Myslíš, že začnou sázet animovaný miny do cesty těm, co letí za nima?"
"Co ti přesně řekla?" naléhal David.
Leif nevěděl, co odpovědět. Kdyby jim řekl úplně všechno, chlapci by se asi smíchy potrhali. Musel tedy svou historku zredukovat - a to pořádně. "Říkala mi, že v Karpatské alianci cvičí děti skoro od batolecího věku, jak mají být připravení na invazi. A když pak vyrostou, tak už je učí jak proti útočníkům bojovat."
"No, paráda," vydechl Andy.
Leif si vzpomněl na komentáře kapitána Winterse, když spolu telefonovali - to, jak si chlapci až do první přestřelky myslívají, že jsou nesmrtelní. Proto se tnu nikdy nelíbily hry na vojáky, došlo mu.
"A že v poslední simulaci bojovali proti mírovým silám z Afriky - a Ameriky. A vzhledem k tomu, že na jejich lodi musí se zbraněma operovat jedině ona, musím myslet na to..."
"Že co?" nenechal jej Andy dokončit větu. "Že nás příště sestřelí?"
David se soustředil na praktickou část problému. "Dobrá úvaha. Samozřejmě, že zbraňovou důstojnicí je ona." Pak se zamračil. Jenom bych byl radši, kdybys měl něco lepšího než tohle."
"To já taky," oznámil mu Leif. "Já ji teď půjdu najít. Ale
pro příští kolo závodu musíme být stejně připravení na všechno."
"No jo," mumlal Andy po cestě z restaurace. "Tím by nám mohlo ubýt trochu starostí."

*****

Zbytek dne Leif strávil hledáním Ludmily. Nikde ji ale najít nemohl - asi byla v apartmá, které sdílela se zbytkem týmu i panem Četnikem. Odpoledne sice vyšla k bazénu a večer do restaurace, ale pokaždé byla v těsném obklíčení týmových kolegů. Navíc, kdykoli v okruhu deseti metrů od dívky zahlédl Leifa, kapitán týmu Zoltán se začal tvářit jako vrah.
Ludmila tiše pohledem žádala Leifa, aby nezpůsoboval problémy.
Leif se nakonec poraženě stáhl do pokoje, kde se toužebně zadíval na postel. Inu, kdyby jen na pár minutek zavřel oči...
Pak už věděl jenom to, že mu Andy hrubě škubal ramenem. "Vstávat, vstávat! David říkal, že vypadáš tak sladce, když tu spinkáš a odfukuješ, že nemá to srdce tě budit. Ale měli jsme být večer ve studiu, a to znamená, že se musíme připravit."
Leif se chvilku na posteli převaloval. To zdřímnutí nebyl dobrý nápad. Teď se cítil skoro jako opilý - nebo nadrogovaný. Omámeně vstal a na nejistých nohách

se odpotácel do koupelny, aby si alespoň opláchl obličej studenou vodou.
Když jeli do studia, bylo mu už trochu lépe. Ale pořád ještě se cítil zpitomělý - a měl pocit, že má ruce o číslo větší, než potřebuje.
No, to je paráda, myslel si, prosté paráda. Dneska si máme zatančit čtverylku se silovýma plachtama, a já se tu motám jako bambula. Podle scénáře dnes měli strojní důstojníci závod-
ních strojů zažít opravdovou zatěžkávací zkoušku. Museli v hyperprostoru přeskočit z toku, v němž momentálně cestovali, do toku jiného, v němž poplují mnohem rychleji. Ti, kteří uspějí, z toho vytěží téměř stoprocentně vedoucí pozici. Posádky se strojními důstojníky, kteří mají obě ruce levé, mohly klidně zůstat doma.
Když dorazili do Casa Ruina, odebral se Leif přímo do koupelny, kde si obličej opláchl další studenou vodou. Ochladil si i zápěstí.
Dej se dohromady, nakazoval si přísně. Tvá máma je baleťačka. Tohle zvládneš.
Hned potom se mu podařilo shodit hromadu papírových ubrousků, které ležely u umyvadel místo ručníků.
"No, žes to zvládl," vítal jej Andy, když se vrátil do kanceláře. Všichni už seděli v počítačových křeslech. "Co se stalo? To jsi zakopl o ty natažený dráty?"
Leif potlačil nutkání odpovědět něco nehezkého a jen se zhroutil do křesla.
"Teď jsem tady," řekl. "Takže ti to musí takhle stačit."
Okamžik nato se zapojil a ocitl se na můstku Onrustu.
David se ve svém velitelském sedadle otočil a podíval se na něj. "Dobrý, Leife?"
Jo," odpověděl Leif. "Ale příště mě nenech spát tak těsně před představením, jo?"
Ale přesto se mu nálada začala zlepšovat, jak se začátek neúprosně blížil.
Adrenalin, pomyslel si, je stejné asi pořád ten nejlepší vyprošťovák na světě.
Pak začal s pohledem dopředu zkoumat situaci na obrazovce, která znehybněla.
Před nimi visely dvě lodě - thurienský člun, připomínající ostrou dýku, a elegantní laragantský člun - se silovými plachtami jako mýdlovými bublinami, rozvinutými v plné slávě. Těsně před nimi se
ale jejich hyperprostorový tok kroutil a odkláněl se pryč od planety, k níž měli doletět.
Ale zase měli před sebou a vpravo jiný tok, ukrytý v převalující se šedi hyperprostoru, který mohl loď k cíli dovézt ještě rychleji, než se pohybovali teď. Chtělo to jenom zvládnout tu ostrou zatáčku, přetočit plachty, aby je z toku vyhodily ve správném úhlu, energii přesunout z plachet do skenerů, aby viděli, kde se nalézá další tok, a pak plachty zase rozvinout, aby se v tom toku zachytili.
Jak prosté! Devadesát sedm věcí, které musejí zvládnout skoro v tak krátkém čase, jako trval popis akce. Samozřejmě to bylo všechno naprogramováno v počítači, takže jediné, co musel udělat, bylo ve správný čas stisknout tlačítko. Vzhledem k tomu, že všechny lodě budou dělat stejnou věc přesně na stejném místě, museli zahájení sekvence provést ručně. A jistě že to tlačítko dokáže stisknout v pravou chvíli, dokonce i v tom současném stavu...
Leif si otřel zpocené dlaně o kalhoty od uniformy. Ruce, ne že mě teď zradíte!
Světla potemněla a Hal Fosdyke žádal kapitány lodí, aby se přihlásili. Pak oznámil zahájení odpočítávání... a svět na obrazovce znovu ožil.
Thurienská mečová loď před nimi náhle prudce vybočila a její silové plachty kmitaly, aby co nejvíce využily hybné síly toku. Pak byli na řadě Laragantové, jejichž loď předvedla podobný taneček.
"Řízení?" ptal se David.
"Připraven," odpověděl Leif.
"Tak jdeme na to," pronesli skoro sborem Andy a Matt, neustále těkající očima mezi hlavní obrazovkou a svými terminály. Leif sledoval údaje na svých displejích a prsty měl v pohotovosti, aby se mohly roztančit po příslušných

ovladačích.
"Start!"
"Startuji." Leif spustil program, který je nechá z poloviny projet zatáčkou a pak je přenese hyper-dimenzemi na vlastní parabolickou dráhu. Oči měl zafixovány jen na svých displejích, kde monitoroval přesné tlaky a rychlost, udávané každou plachtou; ručně ještě dolaďoval přesné nastavení.
Teprve až byli zcela z toku venku, plachty byly spuštěny a skener využíval většinu energie, podíval se znovu na obrazovku. "Letíme v kurzu?" ptal se.
Andy neodpověděl. Civěl na mečovou loď před nimi. Její plachty se nespustily - namísto toho se začaly vzdouvat a zářit jako obrovské světelné duhy.
"Co se to děje?" nechápal Matt. "To je nějaká porucha?"
"Řízení?" ptal se David.
"Nevypadá to jako žádná konfigurace, jakou jsem kdy viděl," začal Leif.
Jako by chtěly jeho slova zdůraznit, mohutně nafouknuté plachty cizí lodě se rozzářily ještě jasněji, až z toho oči bolely; navíc to pulzovalo. Ne, ono to blikalo. Když si chtěl zakrýt oči, zdálo se mu, že se jeho ruka hýbe oněmi trhavými pohyby špatně animovaných filmů. Jako když za dávných časů měly rockové kapely na koncertech stroboskopy...
Pak se mu ve střevech rozšířil pocit prudké nevolnosti, jako by mu podlaha pod nohama uhnula v hodně příkrém úhlu. Leif zjistil, že se křečovitě drží svého terminálu, jako by to byl jediný pevný bod v tomto najednou šíleném vesmíru.
Co se to dělo?
Poté si Leif vzpomněl na nějakou party, kde jistý postarší gentleman jeho otci vyprávěl o prvních počítačových animacích. O jednom japonském televizním seriálu
z doby někdy před koncem století, který museli z vysílání stáhnout proto, že stroboskopické efekty po počítačových explozích způsobovaly záchvaty hodně podobné epilepsii. Ale každý holografický systém nebo i virtuální realita už dávno mají pojistky, aby se něco takového nestalo. Co tedy bylo tohle?
Bezpochyby to bylo úplně stejné, a dělo se to navzdory pojistkám.
"Vypněte obrazovky!" zaječel Leif. "Okamžitě!"
Leif sám se snažil na to blikající divadlo nedívat. Ale jeho efekt snad pronikal i zavřenými očními víčky.
Leif ze svého stanoviště vyskočil a musel se chytit velitelského sedadla, aby neupadl. David v něm ležel napůl zhroucený a třásl se po celém těle.
Matt byl také na nohou. I Andy se snažil vstát, ale zřejmě k tomu nedokázal svaly přinutit.
Dívat se do prázdného prostoru mezi Davidovým a Mattovým sedadlem bylo jako hledět do Grand Canyonu, děsivé a hluboké propasti, způsobující Leifově mozku i žaludku obrovskou nevolnost. Každičký krok mu připadal jako belhání se o berlích. Měl pocit, že mu někdo naolejoval podrážky bot a byl si jistý, že mu nohy za chvilku ujedou. A jestli spadne, už nikdy nevstane.
Nějak se mu podařilo dostat se k Mattově stanovišti. Kamarád ležel zhroucený na svém terminálu. Leif jej chytil za rameno a skoro se složil k zemi, když se snažil Matta odtáhnout.
Hlavně ať se trefím, modlil se v duchu.
Prstem naštěstí stiskl to správné tlačítko. Smyslová bariéra zmizela, jako by jej někdo právě přestal mlátit do hlavy největším a nejméně pružným míčem na světě.
V místnosti zavládlo ticho až na to, že z něčího hrdla vycházely ošklivé zvuky dávení. Až pak si Leif uvědomil, že to hrdlo bylo jeho.
Matt se probral, zavrtěl se a utíral si sliny z brady. "C... co to bylo?" sténal.
"To ti řeknu později." Ani Leifuv hlas nezněl o moc lépe. "Ale neexistuje důvod, proč by se nám to mělo stát. Mohl bys místo skutečného obrazu nastavit jenom schematický pohled?"
V seriálu mohly skenery nabídnout několik možností zobrazení. Když byly

poškozeny, nebo v případech prostorových poruch, anebo třeba jenom tehdy, když si na to vzpomněli scénáristé, dokázaly skenery ukazovat jen standardní radarovou obrazovku.
A poruch tu máme rozhodně víc než dost, říkal si Leif v duchu. Ještě chvilku a vystřelilo by mi to mozek.
Maličké body na fosforeskujícím pozadí obrazovky ukazovaly, co se venku děje. Mečová loď, která v tomto formátu již nerozvinovala svá křídla smrti, opisovala hladký oblouk vypočítané letové dráhy, stejně jako Onrust v závěsu. Ale laragantská loď zabloudila. Možná ten odporný stroboskopický rytmus oslepil lodního strojního důstojníka už ve chvíli, kdy vypluli ze starého toku. Možná se něčí křečovitě se chvějící prsty spletly ve správném nastavení. Laragantové se nechávali unášet. Do nového toku nedoplují. Budou muset vyskočit z hyperprostoru a najít jiný tok, který je odnese tam, kam chtějí. A pokud ten tok nenajdou rychle, vypadnou ze závodu.
Lodě za nimi dopadly mnohem hůř. Na místě, kde měly být lodě čtyři a pět, se roztahoval jen stylizovaný mrak. Zřejmě se srazily. Jiné se pořád ještě snažily skočit. Dalším se zase nepovedlo ani vyskočit z toku prvního. Táhlo je to onou ostrou zatáčkou na velmi drahou objížďku.
Leifovi se podařilo dopotácet se k Davidovi, který se už snažil sám posadit. Hleděl na obrazovku. "Můžeme to ještě zvládnout?"
Přesně v tom okamžiku sebou thurienský člun trhl, jakmile ho zachytil nový tok.
"Teď už s plachtama nemůžou šaškovat," řekl Leif. Alespoň v to doufal, že nemohou.
Matt tedy zkusil skutečný obraz a byl připraven okamžitě přepnout, kdyby na ně zase vyskočil ten smrtící blikot.
Nic se nestalo. Leif se vrhl ke svému stanovišti. Ještě pořád se to dalo stihnout...
"Zahlídl jsem ten tok," zasípal Matt. Na obrazovce to matně zářilo v místě, kam se potřebovali dostat.
"Spojení - za pět sekund," hlásil Andy od kormidla.
"Strojovna?" zdálo se, že i toto jediné slovo stojí Davida spoustu námahy. Zaklonil se v křesle.
"Můžeme," promluvil Leif spíš hrubým šepotem.
"Roztáhnout plachty!"
"Roztáhnout plachty." Leif spustil sekvenci a silové plachty se rozvinuly. Jestli se chytí, tak jedeme. Jinak... neměl totiž naději, že by byl schopen plachty svinout a zase rozvinout tak rychle, jak by to tvar toku vyžadoval. Rozjeli se a sledovali thurienskou loď stejně vysokou rychlostí.
Leif se opřel o ovládací panel. Dokázali to!
Pak scéna na obrazovce náhle znehybněla. Předtím ale neblikala žádná světla, ani nikdo nepronesl jediné slovo varování.
Ozval se sice nějaký hlas, ale ten nepatřil Halu Fosdykovi. "Simulace za pět sekund zkolabuje. Odpojte se, prosím. Simulace za pět sekund zkolabuje."
Poslední, co po tom všem chtěli, bylo zhroucení počítače. Leif s přáteli přerušili spojení... a ocitli se v blázinci.
Chodbami se rozléhaly hrozivě bublavé výkřiky. Zasáhly je zvuky - i zápach - toho, jak někoho opouštěl jeho oběd. Slyšeli i zvuky bouchání, nárazů a pak i něčí nohy, běžící po chodbě.
Leif se zvedl z počítačového křesla a přešel ke dveřím. Pohyboval se asi stejně rychle, jako by to křeslo nesl na zádech.
Poškození z pulzující záře evidentně nezasáhlo jen jejich virtuální já. Zcela viditelně prudce zaútočilo i na smysly a nervy všech momentálně zapojených závodníků!
Může to být horší, uvědomoval si Leif. Fosdyke a jeho lidé se na scénu dívali v holopodobě a sledovali, jak se rozvíjí, aby mohli snímat správné úhly. Schválně, jestli budou mít ta smrtelná křídla stejný účinek, i když se někdo

na záběry podívá.
Zatímco se Slídilové Net Force proplétali po kabely zatarasených chodbách Casa Ruiny, rozezněly se někde v dáli sirény. Jméno budovy bylo najednou krutě příléhavé, když se otřeseně přesouvali do jiných kanceláří, aby nabídli pomoc tam, kde bude potřeba. Skoro všichni v budově se zhroutili - a většina z nich se nedokázala dát dohromady.

*****

Leif se zastavil v požehnané tmě venku a zhluboka se nadechoval toho nejčerstvějšího vzduchu, jaký mohlo Los Angeles nabídnout. Hlava jej sice stále bolela a sem tam mu rukama projela hrozivá křeč, ale cítil se podstatně lépe než před chvilkou. Chlapci už mávali na první zdravotníky, kteří přijížděli - uvnitř rozhodně muselo být hodně závažných případů, které budou potřebovat lékařskou pomoc.
Když se situace uklidnila, podrobili se vyšetření i oni a dostali alespoň pilulky proti nevolnosti.
Pak se doploužili k administrativní budově, že si zavolají taxi. Rozhodně se nehodlali vrátit do toho domu hrůzy, jímž se Casa Ruina stala.
Většina soutěžících už byla na cestě do nemocnice. Ale ještě pořád vycházel souvislý tok lidí s nosítky z budovy zvláštních efektů, kde se opravdu zhroutili i Hal Fosdyke a jeho lidé.
Největší překvapení je čekalo, když Leif s přáteli došli ke kancelářské budově. Hlavním vchodem také zrovna vynášeli několikerá nosítka, obklopená ustaranými zdravotníky.
To třesoucí se a vzpínající se tělo na prvních nosítkách bylo nezaměnitelné. Byl to Milos Wallenstein!

18 KAPITOLA

Producent měl kolem sebe víc zdravotníků, než kolik jich Leif kolem jediného pacienta kdy viděl, a zrovna tak mu neposkytovali ani standardní péči.
No samozřejmě, šeptal mu v hlavě cynický hlas, asi se mu dostává péče pro hollywoodské producenty. Nebo jsou někteří z nich Frontieři.
Pak se ale jeden z lékařů pohotovostního vozu začal tváři ustaraně, když toho stále se chvějícího tlustého muže zkontroloval. "Velice špatně reaguje," prohlásil.
Leif, David a Andy se na sebe vzájemně zadívali. "Možná mi to roztřáslo mozek už chvilku před tím," řekl Andy, "ale dává mi to čím dál menší smysl."
"No, to nám taky," řekl Leif. "ale zrovna teď o tom nechci mluvit. Vždyť já o tom nechci ani přemýšlet!"
David kývl hlavou. "Slovo postel mi teď dává čím dál větší a lepší smysl."
Matt je zrovna doběhl a řekl, že objednal taxi, které je vyzvedne u hlavní brány. Vydali se tam v tichosti, protože byli příliš vyčerpáni na to, aby o čemkoli hovořili.
Ale než si mohli vydechnout, vynořil se před nimi ještě úplně nový problém. Média se dověděla o jakési katastrofě v Pinnacle Studios a novináři se tam snesli jako hejno supů. Na ulici se tísnili fotografové a snímali obrázky přijíždějících policejních vozů a odjíždějících sanitek. Vozidla rychlé pomoci se skoro nemohla prodrat kvůli zpravodajským dodávkám, které se také sjížděly - obě místní stanice a národní holonetová síť.
Leif se znaveně otočil k Mattovi. "Pamatuješ si, kterou taxikářskou firmu recepční volala? Možná mu stihneme říct, ať přijede k jiný bráně."

*****

Do hotelu se vrátili v noci jako zloději. Odešli přímo do svého apartmá - kde

našli naléhavý vzkaz od kapitána Winterse.
Leif zjistil, že byl zvolen mluvčím, a rozhodl se, že tento hovor bude nejlépe vést v plném holoformátu, kdy ostatní budou stát za ním. Ihned, když je kapitán uviděl, začal je typicky vojenským tónem zasypávat otázkami.
"Od médií máme několik strašně protichůdných zpráv," řekl. "Ale já chci holá fakta."
Zatímco Leif vyprávěl s vydatnou technickou pomocí Matta a Davida, Wintersův kamenný obličej byl čím dál víc zasmušilý. "Neznámý počet civilistů je zraněný hologramem. Myslím, že bychom měli být rádi, že se to nestalo během normálního vysílání."
Leifa nenapadlo nic, co by k tomuto názoru dodal.
Kapitán udeřil rukama o stůl. "Tohle už ale zašlo hodně daleko za nějaké pubertální srandičky! Doporučím, abysme s Pinnacle Studios přestali jednat v rukavičkách! Až doteď nám jejich právní oddělení dávalo pěkně zabrat. Osobní soukromí, soukromé vlastnictví - jediné, čeho se zatím nedovolávali, je odluka státu od církve. Ale tohle
jejich právníci neokecají. Někdo obešel bezpečnostní protokoly Sítě i holovizního vysílání. A tohle rozhodně není práce nějakých děcek někde v garáži - nebo v kozím chlívku."
Winters měl pohled člověka, který chytil konec ležícího lana a zjistil, že ve skutečnosti drží bambulku tygřího ocasu. "Mluvíme o složité a mnohovrstevnaté ochraně. Někdy se nějakému chytrému programátorovi může podařit ji obejít tak, že někomu může uštědřit lehký lok...'
Leif si vzpomněl na Davida a jeho trestný program.
"Ale obejít bezpečnostní protokoly do takové míry, to vyžaduje zdroje nějaké velké korporace... nebo možná i vlády." Winters na své mladé muže hleděl zlobným pohledem. "Spolehněte se, že zjistíme, kdo to udělal."
Odpojil se a hoši se odpotáceli do postelí s jeho slovy stále ještě zvonícími v uších.

*****

Spali jako zabití, a když se druhý den probudili, sotva stihli seběhnout do restaurace předtím, než se snídaně přestaly podávat. V jídelně skoro nikdo nebyl. Většina soutěžících, kteří by normálně tou dobou jedli, dostávala snídani v nemocnici.
Ale samozřejmě, u prostředního stolu jeden tým seděl a tvářil se jako naštvaná rodinka - extrémně nepopulární banda z Karpatské aliance. Když Slídilové Net Force vstoupili dovnitř, Zoltán i pan Četnik na ně zlostně civěli pohledy plnými nenávisti, které pálily jako laserové pušky. Leif byl rád, že nejsou ve vé-er, protože to už by s přáteli leželi na podlaze se spoustou děr vypálených v tělech.
Všiml si také toho, že Ludmila vypadá, jako by celou noc oka nezamhouřila.
Slídilové si vzali jídlo a sedli si tak daleko od týmu K A., jak to jen šlo.
"Tak jo," řekl Andy. "Držel jsem hubu od tý doby, co jsem se probudil. "Ale teď se musím zeptat - co si mysleli, když včera večer přišli s tou pitomostí?"
"Myslím, že když viděli možnost získat vedení jednou provždy, tak ji využili."
David upil slabého čaje, odtrhl kousek kůrky suchého toastu a začal žvýkat.
Ze všech čtyř chlapců si jen Andy, jemuž přezdívali lidská popelnice, naložil plný talíř. Leifovi se dělalo nevolno už jen z pachu všeho toho jídla.
"Jestli v tohle doufali, tak to jim asi zlomíme srdce," řekl Matt s pohledem upřeným do misky s vločkami. "Protože nás mají pořád za ocasem."
Leif kývl hlavou. Není divu, že se na nás tak koukali, když jsme sem přišli, myslel si. Tentokrát totiž zašli příliš daleko za hranice nečisté hry. Lumpárny a snad i sabotáže. To byla jedna věc. Ale ten poslední kousek firmy Četnik a spol. dostal hodně lidí do nemocnice. A přilákalo to pozornost médií. Hochy z Karpatské aliance asi nejvíc dráždilo, že stejně nedostali, co chtěli.

"Asi vím, co tím chtěli dokázat," řekl Andy s plnou pusou míchaných vajec. "Ale stálo to za to? Chápete, jedním z těch na nosítkách byl přece Milos Wallenstein. A my si vždycky mysleli, že je to jejich spojenec ve studiu."
"No, to je pravda," vmísil se Matt. "Jenom si vzpomeňte, jak rychle vyhověl Četnikovi na tý tiskovce a jak kryl špionáž a sabotáže Karpatský aliance."
"Ani nemluvím o tom, jak zatajil, že je jejich loď ozbrojená," dodal Leif suše. "Mysleli jsme, že mu to jeho politikaření zamlžuje správný úsudek na ty první incidenty. A mysleli jsme si, že ho to možná překvapilo a polekalo, když Thurieni použili zbraně. Ale možná ho včera večer
něco překvapilo mnohem víc. Vůbec si nedokážu představit, že se někdo dobrovolně vystaví tý zabijácký světelný show, když ví, jaký to bude."
"Mohla to ale klidně být technická chyba," navrhl David. "Možná si mysleli, že ten stroboskop zlikviduje jenom lidi ve vé-er, ale v holopodobě už to problém nebude."
Matt se zatvářil velice pochybovačně. "Anebo to podstoupil dobrovolně, aby vypadal nevinně."
"Takže podle toho, čemu budete věřit, je Wallenstein buďto opravdový fanatik, nebo jenom nástroj, kterej můžou po použití vyhodit," řekl Leif. "Ale jedna věc je jistá. Po včerejším večeru je jeho práce ohrožená."
Všichni tři ostatní na něj hleděli. "Zamyslete se nad tím." Leif rozpřáhl ruce. "Vystavil studio riziku mnoha žalob - a kvůli čemu? Kvůli scéně se speciálními efekty, kterou ale nemůže pustit bez toho, že mu z ní obecenstvo omdlí."

*****

Snídani dojedli sledováni novými nepříliš přátelskými pohledy - personál restaurace se už nemohl dočkat, až začne jídelnu připravovat na oběd. Když se Slídilové Net Force vrátili do pokoje, právě odcházela uklízečka.
"Promiňte, pane," řekla, když tlačila vozíček s úklidovými prostředky skrze dveře. "Myslím, že vám před chvílí přišla zpráva."
Leif vešel dovnitř. A opravdu, displej domácího holoterminálu blikal. Okamžitě nařídil počítači, ať to vypne -momentálně měli blikajícího světla až dost - a požádal o zobrazení zprávy.
"Hele, kluci," volal. "Zpráva z Pinnacle Studios. Máme tu nějaký dobrý zprávy - a taky nějaký zajímavý zprávy."
Ostatní se k němu připojili a kratičkou zprávu si přečetli. "To jsem rád, že by všichni měli bejt odpoledne propuštění z nemocnice," řekl David.
Andy ukázal na poslední odstavec. "Ale co myslíte, že chtějí říkat na té tiskovce, co svolali?"
"No, to zjistíme, až tam přijdeme," řekl Leif. "Autobus nás má vyzvednout v jednu."

*****

Jízda do Pinnacle Studios proběhla téměř v naprostém tichu. Většina soutěžících, kteří byli právě propuštěni z pozorování v nemocnici, nebyla v hovorné náladě. A všichni byli rozezleni, že musejí jet s týmem, který je do nemocnice dostal. Kolem týmu z Karpatské aliance zelo několik řad sedadel prázdnotou. Byl to skoro slovníkový příklad toho, jak vysvětlit termín "párijský stát".
V té skličující atmosféře dokonce ani Andy nepřišel na nic, o čem by se dalo žertovat.
Děti z Karpatské aliance vypadly z autobusu jako první a ostatní týmy je následovaly. Nahnali je do téhož velkého promítacího sálu, kde jim Wallenstein jen před několika málo dny oznamoval počátek závodu.
Ale dnes mladé lidi pozdravil úplně jiný Milos Wallenstein. Vypadal nemocně -

a poněkud splaskle -, napadlo Leifa, jako by se díky událostem ze včerejšího večera nějak scvrkl.
Ale když nic jiného, pak alespoň návštěvnost tisku byla větší než při startu závodu.
No, samozřejmě, myslel si Leif. Teď tu totiž čuchají nějaký skandál, který se dá prodat. Ne že by ale čekal bůhvíjakou reportáž ve večerních zprávách. Kolik asi holo-společností oznámí svým divákům, že sledování holovize může být nebezpečné pro jejich zdraví, pokud si někdo pohraje s počítačem?
Wallensteinův dunivý hlas museli tentokrát zesilovat přes mikrofon, aby jej bylo slyšet. "Dámy a pánové z tisku, soutěžící a fanoušci. Během včerejšího večerního natáčení jedné sekvence Velkého závodu se nám - včetně mě - stala závažná nehoda. Vzhledem k tomu, že epizody se závodem jsou improvizované, může se stát v podstatě cokoli. To, co se stalo, však může být považováno za čin, který už překročil hranici soutěžení - vedoucí tým použil pulzující stroboskopický efekt, aby během jednoho složitého manévru vyřadil protivníky. Naneštěstí se toto vyřazení ukázalo jako až příliš účinné a způsobilo záchvatům podobné příznaky všem soutěžícím ve vé-er - ale také kameramanům a štábu, který natáčení sledoval v holopodobě. Ale naštěstí mě můj technický ředitel Hal Fosdyke ujistil, že po pečlivé editaci bude moci být celá sekvence použita tak, aby byla pro diváky naprosto bezpečná - se zachováním pozoruhodně dramatických efektů."
Nojo, myslel si Leif. Až to Fosdyke a jeho štáb komplet předělají.
Mezi soutěžícími se začalo ozývat zlobné reptání. Chtěli slyšet, že to životu nebezpečné natáčení se nepovedlo a že budou moci transfer mezi dvěma hyperprostorovými toky zkusit znovu.
Wallenstein své sdělení podtrhl následujícími slovy: "Výsledky epizody závodu ze včerejšího večera zůstávají v platnosti."
Jinak růžolící dánský kapitán tentokrát vypadal spíš do Šeda - ovšem až na náhlý, horečce podobný ruměnec, který mu vyskočil na tváři. "Myslíte jako, že tihle tyven -tihle zloději - budou ještě za to, co udělali, odměněni?" vyštěkl.
Producent byl na takovou otázku evidentně připraven.
"Nemá to ale co dělat se sportovním duchem," prohlásil Wallenstein opatrně, "jako spíš s autenticitou. Akce thurienského týmu se naprosto shodovaly s charakterem příslušníků rasy, kterou v seriálu vídáme už léta."
Jinými slovy, překládal si v duchu Leif, měli jsme od nich takový smrtelný trik čekat?
"Jedním ze základních prvků seriálu Ultimate Frontier byla už od počátku naše ochota zajít v líčení mimozemských ras až za hranice očekávání. Chtěli jsme ukazovat, s čím vším se člověk ve vesmíru může potkat - rozdílné rasy, rozdílné kultury... a rozdílná etika.
Akce jednoho extrémně soutěživého týmu rozhodně nepřehlížíme. Ale uznáváme, že jejich akce jsou platnou manifestací různorodosti vesmíru Ultimate Frontier -a této různorodosti si byli vědomi všichni soutěžící, když s účastí v závodě souhlasili. Těm, kteří přišli o možnost účastnit se dalšího závoďní, srdečně děkujeme za vynikající snahu. Těm, kteří v závodě pokračují, přejeme hodně štěstí"
S těmito slovy producent rázným krokem odešel z pódia, u dveří lehce zavrávoral a naprosto ignoroval hektické otázky novinářů i zuřivé komentáře diskvalifikovaných soutěžících.
Leif se ale za tím mužem díval skoro se sympatií. Když odhlédl od všeho toho filozofování, jež ze sebe ten chlap chrlil, byl Wallenstein nucen nechat závod běžet tak, jak se sám vyvinul.
Jeho seriál je výtvorem publicity, pomyslel si. A teď je vší tou publicitou, kterou mu kousky Karpatské aliance vyrobily, trochu zaražený.

*****

Když Slídilové Net Force odcházeli z promítacího sálu, zabořil Leif ruce do kapes. Vytáhl klíče od pronajatého
auta. "Nevím jak vy, kluci, ale já si nemyslím, že by se mi do toho busu ještě chtělo."
David přikývl. "Hlavně nechci prožívat tu náladu, co teď mají lidi v něm."
Odpovědné propagační pracovnici řekli, že mají vlastní dopravu, a odešli na parkoviště. Leif projel branou a odbočil opačným směrem, než kudy by se vrátili do hotelu.
"Co to děláš?" chtěl vědět Matt.
"Myslel jsem, že bysme si možná mohli dát oběd -a náhodou vím, že tímhle směrem je jeden drive-in, kde servírují opravdový hamburgery."
Byl to sice drive-in, ale levné to tam nebylo. Leif za jídlo pro stájové kolegy zaplatil vlastní kreditní kartou. Říkejme tomu terapie, myslel si.
Se šťastně nacpanými žaludky se po bulvárech vraceli k hotelu. Když chlapci vystupovali, Leif si víceméně náhodou všiml, jak jsou na tom s palivem. "Běžte nahoru napřed," řekl. "Já pojedu nasytit ještě auto."
Benzinová stanice byla jen několik bloků od hotelu. Asi v polovině cesty musel Leif zastavit na červenou - a všiml si na rohu povědomé postavy. Stiskl tlačítko pro okno na straně spolujezdce. "Hej, krásko," zvolal. "Nechceš svézt?"
Ludmila Plavuša se překvapeně ohlédla, pak mu věnovala obrovský úsměv a hned se zase zatvářila úzkostně. "Musela jsem na chvilku zmizet," řekla. "Už jsem to tam nemohla vydržet, se všemi těmi lidmi kolem, kteří nás nenávidí."
"Ale pěšky se moc daleko nedostaneš," poznamenal Leif.
"S naším autem jezdí pan Četnik," vysvětlovala Ludmila strnule.
"No, já jedu na benzínku. Nechceš jet se mnou?"
Podívala se na něj skoro stydlivě. "A tobě by to... nevadilo by ti to?"
Leif zavrtěl hlavou. Jenom pojeď," řekl.
Otevřel dveře, Ludmila nastoupila a připoutala se bezpečnostním pásem. Její blonďaté vlasy se lehce rozvlnily, když je po rozjezdu profoukl slabý větřík.
No jo, takže jsi s ní chtěl znovu mluvit, ozval se slabý hlas někde vzadu v hlavě. A teď máš šanci.
Zastavil se u benzínky a doplnil nádrž. Zatímco benzín bublal hadicí, vytáhl Leif kapesní telefon a vytočil číslo hotelového apartmá Slídilů Net Force.
"Něco se děje," řekl tiše, když David telefon zvedl. "Budu venku ještě chvilku."
"Chtěli jsme vymýšlet nějaký protiopatření, co by nás ochránily v posledním závodě," připomněl mu David.
"Ale nebude se to natáčet dneska večer, nebo jo?" ptal se Leif.
"Ne," odpověděl David. "Měli jsme tu vzkaz, když jsme přišli. A já to kontroloval u Jane Givensové, jenom pro případ, že by to bylo falešný. Dali nám den volna, než se bude točit poslední záběr."
"No, to sis ale vypěstoval pěkně chorobnou podezřívavost, když si takový zprávy ověřuješ," pokoušel jej Leif.
"To asi bude těma lidma, co se s nima poslední dobou stýkám," opáčil David.
"Tak jo. Stejně jste ty, Matt a Andy na virtuální techniku lepší než já."
"Jo," řekl David suše. "Vezmeme to za tebe - tentokrát."
Odpojili se a Leif schoval telefon do kapsy zrovna ve chvíli, kdy benzin přestal proudit. Vrátil se do auta.
"A co bys řekla na opravdovou vyjížďku?" zeptal se Ludmily.
"Kam?" ptala se opatrně.
"Nikdy bys tomu nevěřila, ale v kopcích jsou ještě pořád místa, kde to vůbec nevypadá jako v betonový džungli."
Zastavili ještě, aby mohl Leif koupit "nezbytné zásoby", jako opalovací krém, repelent a baseballové čepice proti slunci. "Budeme v tom vypadat jako turisti," vysvětloval. Sluneční brýle pro Ludmilu. Několik lahůdek pro

piknikový oběd. Leif by se bez jídla klidně obešel, ale Ludmila se přiznala, že padá hlady.
Pak vyjeli do kopců, do jednoho parku u jezera. Nad nimi se tyčil ten světově proslulý nápis HOLLYWOOD. "To je Mount Lee," řekl Leif a ukázal na kopec s gigantickými písmeny. "Jeden kamarád z Kalifornie mě sem vzal, když jsem tu byl poprvé. Hrozně rád si představuje, jak to tu asi vypadalo před sto lety, kdy byl Hollywood jenom městečko."
Kráčeli po běžecké stezce a pak se posadili pod strom. Leif popíjel limonádu, zatímco Ludmila plenila jejich zásoby. "Hory u nás doma nejsou jako tyhle," vyprávěla mu. "Jsou z šedého kamene a nesvítí tam tolik slunka." Usmála se. "A neroste na nich tolik palem."
Chvilku si povídali o ničem - jenom si vyměňovali osobní zkušenosti o Kalifornii a cestování. Pak se Leif rozhodl vzít to zkrátka. "Když jsme se naposledy viděli, tak jsem měl pocit, že mě před něčím varuješ - ale pak jsi zmizela pod ubrusem. Tos mě chtěla varovat před tím stroboskopickým zabijákem?"
Ludmila se zahleděla na špičky bot. "Já jsem věděla, že něco mají," řekla tak tiše, že ji skoro nebylo slyšet. "Pan Četnik s někým telefonoval a já jsem zaslechla kousek z toho, co říkal - hulákal o něčem, co je na sto procent smrtelné."
Leif ucítil chlad i přes to, že na něj mezi listy dopadalo jasné sluneční světlo. Tohle neznělo jako řeči o stroboskopu, který dokázal uvést do bezvědomí, ale zabít nemohl.
"Já se tak stydím," prohlásila Ludmila zničeně. "Špatné bylo už to, že jsme v simulaci použili tajný laser. Ale doopravdy zabíjet lidi!" Potřásla hlavou, jako by z ní chtěla vyhnat ošklivé vzpomínky. "Kvůli tomuhle jsem tolik nepracovala a nestudovala počítače."
Třásla se, a tak Leifovi přišlo jako nejpřirozenější věc na světě, že ji objal kolem ramen. Ludmila se o něj pohodlně opřela a chvilku seděli tiše.
"Ludmilo..." řekl nakonec.
Neodpověděla. Usnula.

*****

Když se Ludmila probudila, stíny byly už pěkně dlouhé. "Ale ne," řekla zahanbeně. "Už se určitě diví, kam jsem šla!"
"Tak jim řekni, že jsi někde špatně odbočila a ztratila se," poradil jí Leif. "Většina lidí na chodnících v Beverly Hills jsou turisti. A ti by ti nedokázali poradit cestu."
Vrátili se do auta. Za okamžik už vjížděli do městského provozu. Když se blížili k hotelu, vyjelo z garáží auto skoro identické s tím, v němž jeli. Ludmila se okamžitě skrčila na podlaze. "Pan Četnik!"
Leif se na ni s úsměvem podíval, protože na něj udělalo dojem, jak jejich dospělý doprovod rychle poznala.
Úsměv mu ale ihned povadl. "Vsadím se, že tě s těma brýlema a čepicí nepoznal," řekl. "Víš co, podíváme se, kam jede."
Četnik se rozhodně nechtěl projíždět jen tak pro zábavu. Zařadil se na nejbližší rychlostní komunikaci, po níž se napojil na další a mířil na západ.
"Daleko jet nemůže," mumlal Leif. "V cestě mu leží Pacifik."
Agent Aliance vjel na pobřežní dálnici, kde pokračoval směrem k cíli cesty - do Malibu. Tam z dálnice sjel a zajel do obytných čtvrtí na pobřeží.
Ludmila užasle hleděla na malé, ale na první pohled drahé domy. "Koho tady může znát?" divila se.
A co tak nijakého anarcho-liberálního přívržence? pomyslel si Leif, ale nahlas to neřekl.
Černikovo pronajaté auto zajelo k jedné bráně, která se mu automaticky otevřela. Příjezdová cesta stoupala k domu, přilepenému k úbočí kopce. Dům byl

postaven z teakového dřeva, skla... a peněz.
Leif zastavil na ulici, hodně daleko od domu a jeho bezpečnostní kamery. Dům neměl žádné jméno, zato na odiv vystavoval prominentně nízké číslo popisné.
Leif znovu hmátl po peněžence a přepnul ji na režim telefonu. Nastavil jej na zakódovanou frekvenci, jak to viděl u agentů Net Force. Spojil se s hlasem aktivovanou databází, do níž, stručně řečeno, neměl přístupové právo. Ale co, vždyť se přece snažil zjistit, koho jede navštívit jeden zahraniční agent. Copak to nebylo správné?
Spojení bylo navázáno a Leif přečetl adresu. Sekundu nato mu kovový počítačový hlas oznámil: "Majitel dotazované adresy - Milos Wallenstein."
"Ale ne, no ne!" uniklo Leifovi, když si triumfálně prohlížel dům. V jednom z oken zahlédl kratičký záblesk a pocit uspokojení ihned zmizel. Takovýto záblesk obyčejně vzniká odrazem světla od skel - řekněme třeba dalekohledu. Zatímco on Četnika a Wallensteina sledoval s využitím nejnovějších technologií, někdo jej možná zpozoroval staromódním způsobem. A jestli to byl silný dalekohled, asi mohli poznat i Ludmilu.
Leif zařadil rychlost.
"Řekli ti, komu ten dům patří?" vyzvídala Ludmila.
"Patří Milosi Wallensteinovi," odvětil Leif stručně. Momentálně se totiž hlavně chtěl dostat pryč. "On je velký příznivec a podporovatel anarcho-liberálního hnutí. A jak možná víš, některé frakce toho hnutí jsou na vaši zemi hrozně pyšné."
Zpátky do hotelu ujížděli v tichosti - on byl zasmušilý, ona v rozpacích.
"Možná nás tam viděli," připustil Leif nakonec. Několik bloků od hotelu zajel k chodníku lemovanému obchody. "Vím, že to není moc gentlemanské, ale myslím, že bysme měli do hotelu přijít každý sám. Ty by ses tu možná stejně ráda zdržela, abys přišla domů s pár taškama pitomostí pro turisty, a o něco později než já."
"Ale já nemám peníze," řekla. "Pan Četnik nám všechno platí."
"Tak, to dokážu napravit." Leif vytáhl několik bankovek a podal jí je. "Řekni jim, že tvá máma našetřila nějaký peníze, aby sis je sem vzala a koupila nějaký suvenýry z výletu."
"Sice tomu nebudou věřit, ale zase mi nemůžou dokázat, že lžu. A jestli mě obviní, že se s tebou scházím, všechno popřu!" vzlykala Ludmila. Strhla si čepici i brýle, jako by to byly prokleté důkazy, a hodila je dozadu do auta. "Procházela jsem se a šla nakupovat."
"Takhle se na to musí," usmíval se Leif.
Sledoval ji, než se ocitla v bezpečí jednoho obchodu. Pak odrazil od obrubníku a pokračoval k hotelu. Vjel do garáže, zaparkoval na vyhrazeném místě a vystoupil.
Za jedním z betonových sloupů se najednou vynořila nějaká postava - velká a rozložitá postava muže.
Byl to Zoltán, kapitán týmu Karpatské aliance, jenž se nyní před ním tyčil a zlostně na něj hleděl.

19 KAPITOLA

Zavalitý chlapec z Karpatské aliance přistoupil k autu. "Takže, kde je naše Ludmila?" zeptal se Zoltán.
Jo, to nevím - ale copak ty ji nedržíš pod zámkem?" odpověděl Leif otázkou.
"Snad jsi ji neztratil?"
"Nepopírej to, o čem vím, že je pravda. Nebude se ti líbit, co bude teď."
"Ale?" žasnul Leif. "Takže ses rozhodl mě napadnout?"
"Ta tvá chytrá pusinka tě teď nezachrání," oznámil mu Zoltán. "Není to jako v tom autobusu s tím bláznem z Corteguaje. Tady nejsou žádní svědci."

Prohlížel si Leifa od hlavy k patě a něco při tom pohrdlivě říkal svou rodnou řečí. "V amerických městech je tak strašně moc zločinnosti," recitoval pak, když otáčel pravou pěstí v levé dlani. "Kdo by se staral o jedno další číslo ve statistice?"
Sebevědomě se usmíval, když ještě o krok postoupil. No co, přece byl dost velký na to, aby z Leifa nadělal dva malé do školky. "A možná ti vezmu i peněženku, aby to
vypadalo jako loupež. Anebo ti ji možná nechám. Vypadáš jako člověk, který se potkal s žárlivým přítelem."
Když se pak zase zadíval Leifovi do očí, úsměv zmizel. "Hloupý Američane," pronesl zlověstně. "Jste tak měkcí. Zkažení. Posedlí těma hračkama. Doba vaší velikosti je už dávno pryč, ale stejně sedíte jako žába na prameni těch, kteří změní svět. A ta vaše arogance! Jako ten váš pitomý seriál, o kterém si myslíte, že jím přenášíte ty slaboduchý ideály po celé galaxii!"
Jeho smích zněl jako ostrý štěkot. "Až lidi poletí ke hvězdám, budou spíš jako Thurieni než ti zbabělci z Galaktické federace - budou to silní a rasově čistí bojovníci!"
To už byl Zoltán skoro u Leifa a natahoval po něm své předlouhé paže. "Tohle se mi bude líbit," prohlásil, "až ti budu lámat - hůůůů!"
Leif totiž mezitím postoupil o jediný krok a prsty sevřené do špice jako kopí vrazil Zoltánovi těsně pod hrudní kost, pěkně zespoda nahoru.
Většímu chlapci unikl z plic vzduch a pak se Zoltán zlomil v pase.
"To nebylo chytrý, Zoltáne," peskoval Leif protivníka, který se pořád snažil popadnout dech do svých prázdných plic. "Tys měl tolik práce s procvičováním mluvicích svalů, že jsi zapomněl zatnout břicho. A dokonce i tak měkký a zkažený kluk jako já tě dokáže trefit do solar plexu."
Zoltán se v předklonu a lapaje po dechu pokusil chytit Leifa do kravaty a rozdrtit ho v ní. Jenomže Leif se vytočil a při tom loktem zasáhl obrovského soupeře ze strany do obličeje. Zoltán se zapotácel a Leif jej obešel, aby ho kopl pod koleno.
Zoltán zavrávoral a tvrdě dopadl na betonovou podlahu.
"Ježíš, to ale muselo bolet!" prohlásil Leif.
Zavalitému kapitánovi týmu se podařilo zvednout se na všechny čtyři. Ale v této pozici zůstal a pořád ještě dýchal jen krátce a sípavě.
Leif se nad něj postavil. "Jednu věc bys neměl zapomínat," navrhl. "Slídily Net Force učí mariňáci Spojených států, jak se o sebe mají postarat. A i když mariňáci jsou Američani, tak rozhodně nejsou měkčí!"
Své tvrzení podtrhl švihem paže shora tak, aby dlaň dopadla na Zoltánův spánek. Velký kluk ztratil rovnováhu a znovu se zhroutil na podlahu.
Tentokrát to ale vypadlo, že hned tak nevstane.
A tak jsme si demonstrovali tři důležité pravdy, pomyslel si Leif po cestě k výtahu.
První, že bylo fakt lepší, že to Ludmila neviděla. Určitě by se jí nelíbilo, co se tu odehrálo.
Druhá, i když už je to staré klišé, že čím větší přicházejí, tím tvrději dopadnou.
A za třetí, instruktoři v Quanticu měli pravdu. Nikdy nesmíš udeřit do kosti.
Leif si mnul ruku, aby rozhýbal bolest v kloubech, celou cestu do třetího patra.

*****

"No, to jsme rádi, že ses stavil," prohlásil Andy nazlobeně, když Leif vstoupil do apartmá. Slídilové Net Force seděli v rohu obývacího pokoje a pracovali u Davidova laptopu. V pozadí hrál nějaký hudební holograf - hudebníci s podivným zeleným makeupem vypadali, jako by se jim roztékaly obličeje. Nějaký dávivý rock. Leif je chvilku pozoroval a jen kroutil hlavou.

Když tohle všechno dělali před obecenstvem, jemu to nijak zábavné nepřipadalo. "Snažili jsme se tu přijít na něco, jak přežít konec závodu," řekl Matt poněkud upjatě. Sice Leifa přímo nenapadl, že jel ven, ale jakýsi náznak tam byl.
"Ale to já taky," odsekl mu Leif. Přešel k holoprojektoru, vypnul hudbu a zatelefonoval kapitánu Wintersovi. "Mluvil jsem s jednou členkou týmu Karpatské aliance," ohlásil kapitánovi. "A ta věří, že mají v rukávu ještě něco víc než jenom vyvolání křečí - něco, co může zabít."
V kapitánově obličeji se objevily známé rysy - výraz velitele, který posílá vojáky do nebezpečí. "Chci, abyste se stáhli," řekl.
Leif nemohl odpovědět, hlavně kvůli hlasitým protestům ostatních členů týmu. Počkal si, až se uklidní. "Nemůže to Net Force zarazit?"
"Pinnacle Productions platí své právníky dobře - a ti si svůj plat zaslouží," odvětil Winters pochmurně. "Ale jestli máte detaily o té smrtící aplikaci..."
"Kapitáne, já si ani nejsem jistý, jestli je to pravda," odpověděl Leif nešťastně. "Ale jestli nezastavíte závod a my se stáhneme, Karpatská aliance vyhraje. A i když jim pak zabráníte si odvézt výhru domů, můžete jim zabránit, aby si s ní nepohráli aspoň tady, než ji někomu věnují na charitu?"
Jestli se mi do cesty postaví právníci z Pinnacle, tak to potrvá." Samotnému Wintersovi se nelíbilo, co řekl, ale musel říkat pravdu.
"Právní stát," pronesl David hořce. "Zatímco spolu budou právníci zápasit, špióni z Karpatský aliance tu špičkovou technologii rozpitvají do mrtě."
"To není můj problém. Ale o vás kluci, o vás se zajímám. Určitě vás nenechám podstoupit takové riziko. Tihle lidi už předvedli, že udělají cokoli, jenom aby vyhráli. A já chci, abyste se na začátku závodu opozdili, a pak už zůstali vzadu. Vlastně bych byl nejradši, kdybyste havarovali a shořeli tak rychle, jak to půjde. Chci, abyste byli venku dřív, než by mohly vzniknout nějaké problémy."
"Ale pane..." protestoval Leif.
"Slyšeli jste. Budu vás informovat, jak to jde s právníky. A teď si odpočiňte. Vypadáte, jako byste to potřebovali." Winters se odhlásil.
Okamžitě když obraz zhasl, se Leif zadíval na kamarády. "Tak co, pojedeme do studia a prohrajeme všechno, kvůli čemu jsme sem přijeli vyhrát?" zeptal se.
Sbor rozhořčených výkřiků jej ujistil, že není jediný, kdo si myslí, že vzdát závod je špatný nápad. "Takže v závodě zůstaneme, ale musíme použít všechny ochranný opatření, který vymyslíme."
"Ale co když narazíme na problémy?" ptal se David.
"Tak je okamžitě nahlásíme," slíbil Leif.
Jestli budeme naživu, abysme to mohli udělat, ozval se zase ten hlas v hlavě. Ale přece neutečou jako zbití psi při prvním náznaku potíží? Ani jeden z nich!
Vrátili se k tomu, co měli rozděláno.
"Smrtelné nebezpečí nebo nesmrtelné nebezpečí, jsme jediní soutěžící, kteří se Thurienům drží aspoň trochu za ocasem. Ostatní lodě jsou tak daleko vzadu, že se prolomí z hyperprostoru o několik minut později než my."
"A víte, co to znamená," prohlásil Matt temným hlasem. "Žádní svědci."
Kde já jsem to jenom slyšel? přemýšlel Leif, když si vyndal z ledničky trochu ledu na své klouby.
"Constellation a jiné lodě mají zamezený přístup do systému, dokud jeden ze závodníků nedoletí až k poslední bóji," řekl David a zopakoval tak podmínky vítězství.
"Což znamená, že Thurieny nic nezastaví před tím, aby nás grilovali laserem, jestli budou mít jenom stopičku
podezření, že bysme je mohli po cestě předehnat," pokrčil rameny Andy. "Na co potřebují ten zabijácký program?"
"Můžu vám říct jenom to, co mi řekla Ludmila," odpověděl Leif. "Ta slyšela, jak si Četnik s někým povídá o nějakým novým triku, který mají v rukávu. Něco, co je na sto procent smrtelný."

Jako co, třeba?" chtěl vědět Matt.
Leif bezmocně zavrtěl hlavou. "To neví."
David se na přítele podíval. "A myslíš si, že mluvila vážně, nebo z tebe jenom chtěla páčit informace?"
"Po tom, co se stalo ubohému Jorgemu z Corteguaje, bych asi měl říct, že máš bod," připustil Leif. "Ale já raději řeknu, že mluvila vážně a říkala pravdu. Kromě toho se celej tým Karpatský aliance už prokázal jako celkem vynalézavý - a hnusný."
"No ano, jsou schopní ubližovat lidem," souhlasil David. "Ale přímo vraždy?"
"No hele, někteří oběti těch křečí málem umřely," řekl Andy. "A v čem by pak byl rozdíl?"
"Takže máme něco dalšího, s čím si musíme lámat hlavu," řekl Matt. "Jasně, možná bysme se měli víc soustředit na ten nouzový plán, o kterým mluvil David."
"A co to je?" ptal se Leif.
"Kdybys tu byl, slyšel bys to od začátku," odsekl Andy.
"A kdybych tu byl, tak bych vám dal jednu technickou radu: ‚červenej nebo zelenej čudlík'," odpověděl Leif. "Vy jste programátorští géniové, ne já!"
"Ono to dá hodně práce," vysvětloval David. "Ale v podstatě jde o to, jak utýct ze simulace, ale pořád ještě řídit loď."
"Jak?" chtěl vědět Leif.
"Tady s tou mou malou škatulkou," ukázal David na laptop. "Musíme to napojit ke kabelům, co vedou ke křeslům. Nebudeme s tím moct tak dobře řídit, a proto jsem to nenavrhoval už předtím, ale zase jsem si nemyslel, že by obyčejnej závod mohl bejt tak nebezpečnej. Jestli si mám vybrat mezi výhrou a přežitím, tak snad ani nemusím říkat, co si vyberu. Takže - když budeme řídit z laptopu, nebudeme mít mozky vystavený plný simulaci a budeme moct připravit jistý protiopatření. Úniky, plnou parou vpřed..."
"Zaregistrujeme se u poslední bóje," doplnil Andy. "Naneštěstí ale nebudeme moct provádět nějaký komplikovanější kousky, jako třeba Operaci oslepení."
Leifovi se povedlo udržet vážný výraz v obličeji. Nebylo potřeba Andyho znovu vytáčet.
"To je to opatření, o kterým jsme mluvili naposledy," pocítil Matt soucit s kamarádem. "Že bysme roztáhli naše silový plachty, a tím jim oslepili skenery."
"Takže jste přišli na to, jak to udělat, aby to fungovalo?" řekl Leif.
"Bezva!"
"Jó - jenomže to trvá skoro celou tu dobu, co jsme se vrátili z oběda," řekl Andy ironicky. "A co jsi zatím udělal ty?"
"No, takže já jsem třeba natankoval auto," odpověděl Leif. "Pak jsem z Ludmily vytahal nějaký informace. Jo, a zmaloval jsem ksicht kapitánu Zoltánovi z thurienský válečný flotily, když si na mě počkal v garážích."
"Tak tohle si poslechneme," řekl David svým kapitánským hlasem. "Ale napřed potřebujeme naprogramovat nouzový opatření. Má někdo nějaký další nápady?"

*****

Vypracování nouzového programu zaměstnalo celý tým skoro až do doby, kdy měli odjet na natáčení velkého finále. Některé části jejich ochranného programu bylo
jednodušší vymyslet než udělat. Několik hodin strávili výrobou správných programových nástrah, které upravili z jednoduchých akčních simulací v souboru hotelových her.
Jestli Leif už nikdy v životě neuvidí žádné záběry počítačové hry Zadní střelec Mario, ještě pořád to nebude dost dlouhá doba. Když ale všichni skončili, byli schopni provádět s letadlem na obrazovce loopingy a střílet na animované pterodaktyly; to celé jen s pomocí ovládání z klávesnice.

Potom přešli na tvrdší hry a komplikovanější simulace, až David konečně prohlásil, že programování je připraveno pro poslední souboj. Po Síti se dostal k virtuální verzi Onrustu ve svém domácím počítači a úspěšně si ji stáhl.
"Ale stejně si nemyslete, že to bude procházka růžovým sadem," připomínal jim David. "Nezapomeňte, kde je ta cílová bóje umístěná!"
Tým vývojářů závodu vypracoval finální závodní dráhu pro soutěžící tak, že poslední bóje se stala pohyblivým terčem. Ale ne že by bóje opisovala oběžnou dráhu kolem nějaké planety. Ne, ti sadističtí géniové ji ukotvili do komety s roztříštěným jádrem. A týmy budou muset proniknout masou rozpadajících se kosmických trosek a dostat se k bójí na vzdálenost menší než sto kilometrů, aby si mohly nárokovat vítězství.
Jenomže tohle byla zatím jen hudba budoucnosti. V současnosti se Leif věnoval veškerým drobným domácím pracím, zatímco jeho kamarádi byli duchem u softwarových problémů, které museli vyřešit. Posbíral třeba špinavé oblečení do prádelny, přinesl něco malého na zub a nakonec u pokojové služby objednal jídlo z restaurace na pokoj. Hovořil také s několika týmy, které už byly ze závodu vyřazeny. Měl trochu obavy z doby, kdy bude
jejich tým při posledním kole ve vé-er. To totiž budou ohrožena jejich skutečná fyzická těla v křeslech - Zoltán už dokázal, že se nebude nijak ostýchat někoho rozmlátit na kaši. Proto Leif požádal dva chlapce z vyloučených týmů, aby během závodu nenápadně postáli na stráži jejich kanceláře v Casa Ruina. Možná začal být paranoidní, ale říkal si, že být paranoidní je lepší než být na kaši.
A při tom všem měl ještě starost o Ludmilu. Z něj se v době velkého programovacího maratónu stal dočasný sluha pro všechno, ale ji drželi v samovazbě. Většinu doby asi byla v apartmá týmu K. A. Během těch několika vzácných okamžiků, kdy vyšla ven, byla Ludmila vždy pod bedlivým dozorem týmových kolegů. Leif jen doufal, že si nebyli dost jisti jejich setkáním, aby ji za to ještě potrestali.
Snažila se mě varovat, obviňoval se v duchu. A já jsem ji dostal do maléru. Jak by jí mohl pomoci? Až závod skončí, nebude se muset vracet do domoviny, do své vlasti. Ale nevypadalo to, že by jí mohl nabídnout azyl. Nebo že by jej ona přijala a navěky se odřízla od spojení s matkou, rodinou a vším, co kdy znala.
Ale bylo by hezké si s ní promluvit, jen tak pro jistotu, že je v pořádku. Když ale čekali na autobus, který je měl odvézt do Pinnacle Studios na velké zúčtování, zdála se mu i tato malá útěcha hodně nepravděpodobná.
Sotvaže vstoupili do haly Casa Ruiny, už tam byli skoro všichni soutěžící. I ty týmy, které přišly o lodě -tedy přinejmenším ty, které neposlali domů - se budou na poslední díl závodu dívat ve velkém promítacím sále. Kluci, kteří souhlasili, že jim budou během závodu krýt záda, na Leifa kývli. Toto byl předem domluvený signál, že se vyplíží ze sálu hned po začátku závodu a budou dohlížet na věci v reálném světě. Chyběl jen jediný tým v celém Los Angeles - páriové z Karpatské aliance.
"Ten manažer Karpatské aliance, nebo jak mu chcete říkat, chce své soutěžící přivézt autem až sem," řekl Slídilům Net Force kapitán dánského týmu.
Leif pokrčil rameny. Snad tím nechce naznačit, jak bude probíhat zbytek večera, pomyslel si.

*****

Chodby Casa Ruiny páchly dezinfekcí, ale i tak ve vzduchu zůstal ostrý pach zvratků. David zůstal stát u vchodu a znechuceně krčil nos.
"Ať se stane cokoli, jsme tu naposledy," řekl Leif. "A až budeme ve virtuálu, tak to neucítíme."
David přikývl a vydali se ke kanceláři. Jakmile byli uvnitř, přivřel Leif co

nejvíc dveře přes odpor kabelů položených na zemi. Matt a Andy zase odtáhli počítačové křeslo co nejdál od mezery ve dveřích tak, aby na něj nebylo vidět, odpojili jeho konektor od svazku kabelů a do zdířky vsunuli rozbočku pro další kabel. Pracovali rychle a hladce. Davidův laptop byl do okruhu zapojen skoro bez zdržení.
Okruh byl momentálně zapojený pouze do pasivního režimu a ukazoval jen to, že jsou technici zvláštních efektů připraveni na simulaci. Na displeji počítače se zobrazil zmenšený pohled na můstek Onrustu. Ale na liliputánské obrazovce to bylo tak maličké, že opravdu nebylo poznat, co se tam děje.
Ak to brzo zjistíme, pomyslel si Leif.
Vymysleli to tak, že až chlapci přeruší spojení se simulací, převezme řízení laptop a oni budou moci s pomocí klávesnice malého počítače řídit chování lodi. Na různé manévry měli předprogramovány specifické horké klávesy.
David si ale byl stále jistý, že jediné, čeho takto dosáhnou, bude náraz do ledu komety.
Ak i to bude lepší než skonat opravdu mrtvý po nějakém pro-gramovém zásahu od Karpatů, pomyslel si Leif. Byl si jistý, že ten tajemný smrtící trik si Četnik schoval pro tu loď, která nejvíce ohrožuje možné vítězství Thurienů. Nebudou chtít zabít všechny konkurenty. Tím pádem byl pro to, co Četnik plánoval, celkem logickým cílem Onrust.
Leif na to myslel, když usedal do počítačového křesla a zapojoval se - a z těchto myšlenek se mu opět sevřel žaludek.
Sekundu nato už byl na můstku Onrustu. Na obrazovce viděl znehybnělou převalující se šeď hyperprostoru. Kdesi vpředu se rýsoval nezřetelný tvar - thurienská mečová loď. Co se týká zadní obrazovky, tak ať tam Leif zkoumal sebevíc, neviděl ani stopu po žádné lodi, která byla v závodě za nimi.
Konečně sami, myslel si Leif. Ak oni mají lepší zbraně.
Světla pohasla a hlas Hala Fosdyka požádal soutěžící o prezentaci. Toho večera zněl trošku přiškrceně - asi se bál, jakého nového a nepříjemného překvapení se během natáčení dočká.
Odpočítali je, obrazovka ožila a lodě se začaly hýbat.
"Máme jednu šanci, jak se před ně dostat," mumlal David. "Jestli dokážeme náš průlomový čas oproti jejich zkrátit třeba o pár milisekund..."
"Tak budeme hlouběji v planetárním systému a blíž k poslední bójí," dokončil za něj Andy. "Ty jsi ten průlom programoval - myslíš, že to dokážeme?"
"Problém je, že nevíme, jak mají svůj software kalibrovaný oni," řekl Matt. "Já jsem tam naprogramoval manuální přechod, ale nevím, jak citlivý systém mají oni."
"To možná ne," řekl Leif, "ale Corteguajci měli lepší systém než oni - a proto na to nasadili Ludmilu. Čili možná nějakou šanci máme."
V mocném hyperprostorovém toku uháněli vpřed a pronikali do planetárního systému stále hlouběji. Jak se blížili ke konci průlomové obálky, hovor utichal. Všechny oči byly soustředěny na nepravidelný bod znázorňující v rozmazané šedi hyperprostoru thurienskou loď.
"Blížíme se," zamumlal Matt.
"A dochází nám čas." To byl zase Andy.
Před nimi začala z šedi probleskovat světélka. "Zatahují plachty!" volal Leif. Matt zavýskal. "A sou pryč!"
Smrtelně vážný David soustředěně sledoval údaje na displejích v opěrkách křesla. Počítač odtikal poslední nanosekundu a pak zahájil sekvenci. "Průlom!" ohlásil.
Plachty se stáhly a natočily se do nového kurzu. Pak se snížila rychlost, získaná z plachet a narostl tah motorů...
Potom větší část přední obrazovky zaplnil chvost komety, již stíhali. Mečovou loď, kterou právě předstihli, reprezentoval jen drobný bod na zadní obrazovce.
"Andy, naveď nás na kurz," nařídil David. "Manévrovací rychlost v podsvětelném pohonu..."

Než ale stihl větu dokončit, objevila se mezi terminály skeneru a kormidla zářící postava dospělého muže. Vyzařovala jasné světlo a byla obklopena slabou korónou energie... a vzápětí se ustálila do podoby komandéra Dominika. "Zrušte ten rozkaz!" vykřikl s úšklebkem na tváři pohledného piráta.
Členové posádky na něj nevěřícně zírali. "Co vy tady děláte?" vybuchl Andy.
"Kdo opravdu jste?" chtěl zase vědět Leif.
"Ale, jsem to opravdu já," ujistil jej Lance Snowdon.
"A nejsem tu jako hodný velitel, i když na sobě mám tuhle uniformu. Ne, jsem Lance Snowdon, herec - a aktivista. Na malé misi pro Karpatskou alianci."
S těmi slovy zvedl malý ruční pulzar, který držel v ruce, namířil na Matta a stiskl spoušť.
Z ústí zbraně vylétla typická modrá jiskra. Zasáhla Matta i přesto, že se snažil ze sedadla vyskočit a krýt se.
Jako podťatý padl na svůj terminál.
"Ne, nemusíte se bát," ujišťoval je Snowdon, zatímco o pár kroků ustoupil, aby je měl všechny na mušce. Jenom jsem mu dal slabou ránu na chvilkové bezvědomí. Za chviličku nebo za dvě bude zase mezi námi."
Pak se na ně herec s pohledným obličejem usmál. "A to je všechno, co mí přátelé z Karpatské aliance potřebují na to, aby vám sem zavedli program, který vás diskvalifikuje."
Kývl směrem k Leifovi. "Obávám se, že to bude tvá vina, Leife. Nedokázal jsi správně vyvážit akceleraci motorů. A i když se ti podařilo uchránit loď před roztržením tak, že jsi všechnu energii převedl do polí stabilizace trupu, budete natolik mimo kurz, že nedokážete Thurienům nijak zabránit, aby svou cenu vyhráli."
Fasáda "kladného hrdiny" mu z obličeje rychle zmizela. Z očí mu plála ideologická horlivost. "A jaká cena to bude! Dostanou jednu z nejlepších počítačových technologií na světě, ještě mnohem lepší než tu, která je na americkém trhu k dostání dnes!"
"Ale to se nestane," ujistil jej Leif stroze. "My už jsme o tom podvodu informovali Net Force."
"No, tak to se asi uchýlíme k plánu B," řekl Snowdon. Jestli tu technologii nedostaneme do rukou, tak si ji alespoň odneseme v mozcích. Četnik mi řekl, že ti jeho malí kyber-špióni jsou jako houby a dokáží do mozku nasát všechno, na co se podívají. Možná se pak lidi ve
Washingtonu naučí, že nesmějí vyhlašovat embargo na ideály!"
"Okay," řekl Andy. "Teď jsme si vyjasnili co a jak, ale já se chci zeptat ještě proč!"
"Jako proč jsem se obrátil proti naší slavné vládě? Proč se nehodlám podřídit pravidlům, který nastolilo pár lidí, co žijí jenom pro moc?"
Andy zavrtěl hlavou. ,Já jsem vlastně myslel na ty míň vznešený a spíš praktický záležitosti. Proč pomáháte bandě mladistvých válečníků získat novou technologii, se kterou budou zase dělat další potíže v jejich části světa -ale možná i v té naší?"
Snowdon zase sklouzl do polohy příjemného herce. Dokonce se mu podařilo se zatvářit ublíženě. "Podle toho, jak se mnou vy kluci mluvíte, si asi myslíte, že já jsem v tomto malém dramatu ten špatný! Ale to vůbec ne. Četnik měl ještě jeden alternativní program - s tako-vou drobnou fatální chybou, kvůli které byste všichni umřeli. Opravdu se mu zamlouvala ta propagandistická hodnota - jak dekadentní Američani zabíjejí malé děti, zatímco těžce pracující individualisté z Karpatské aliance vyhrávají zaslouženou cenu."
Teatrálně přitiskl na srdce ruku, v níž nedržel zbraň. "Měli byste mi děkovat! Když jsem se zastavil u Milose Wallensteina, podařilo se mi Četnika přesvědčit, aby ten program nepoužil."
David si herce upřeně prohlížel. "A to vám vůbec nevadí, pomáhat potenciálnímu vrahovi?"
Tohle jej zasáhlo. Lance Snowdon se chviličku tvářil provinile, ale pak mu

rysy ztuhly. "Pan Četnik byl studentem se slibnou budoucí kariérou, když začala poslední válka. On a hnutí, které podporoval, museli prožít velice drsné časy - které částečně způsobila tato země. Pokud lidi jako Slobodan Četnik nemáme rádi, musíme mít na paměti, že jsme je pomáhali stvořit."
"Ano, přesně jak to říkají teroristi. ‚My jsme hodní kluci, to vy nás nutíte dělat všechny ty škaredý věci,'" odfrkl si Andy. "Ale zatím to vypadalo, že jsme si o ty problémy koledovali jenom tím, že dýcháme."
Snowdonovy prsty na rukojeti zbraně až zbělely, jak pevně ji svíral.
Leif se rozhodl vstoupit jim do debaty, aby Snowdona rozptýlil. "Něco mi řekněte. Wallenstein neměl s Četnikem a celým jeho plánem nic společnýho, že ne? To vy jste ten kontakt, který všechno zařizoval ve studiu."
Snowdon se zatvářil opovržlivě. "Wallenstein je tlustý starý dinosaurus, který pro seriál už roky nevymyslel nic novýho. To já jsem mu nosil scénáře! A chtěl jsem režírovat..."
Naštěstí pro všechny se herec sám přestal chvástat.
"Ale já jsem si myslel, že Wallenstein je členem anarcho-liberálního hnutí," řekl Leif.
"On o tom mluví, protože je to nová věc a on chce, aby si všichni mysleli, že je srdcem mladý. Možná bude pro hnutí i rozhazovat peníze, ale copak tohle je opravdový boj? Myslíte, že je připravený k činům?"
Povýšenecky se na ně usmál. "Četnik třeba taky naanimoval pohled na můstek vaší lodi, kde budou zachycený akce vaší posádky. Ale bohužel musím říct, že já se tam neobjevím. Čili si odpočiňte a užívejte si let, chlapci. Už jste ze závodu venku. A jestli si na tohle budete chtít stěžovat - tak co, záznamy nikdy nelžou, že?"
Snowdon se svému chytráctví smál sám, ještě když se na už tak plném můstku objevila další transformovaná postava. Jakmile se poskládala, vyšel z ní někdo naprosto nečekaný - Ludmila Plavuša.
"Zoltán nás všechny vyhodil z lodi! Teď jede na dálkové ovládání!" křičela. "Nevysvětlil mi, proč nemůžeme v simulaci být, ale já jsem ho slyšela, když jsme vyskočili - mluvil takovým malým telefonem s panem Četnikem. Ten smrtící trik - to je nějaký defekt, naprogramovaný přímo sem! A může vás to zabít každou minutu!"

20 KAPITOLA

"To je nesmysl," odfrkl si Lance Snowdon, zatímco mířil ručním pulzarem i na ni. "Já jsem na palubě, mám to pod kontrolou..."
"Ludmilo! Odpoj se!" křičel Leif, zatímco se vymrštil ze svého křesla, aby tak herce nějak zaměstnal, než aby na ni střílel. Hercův reakční čas byl ovšem katastrofický. Zřejmě byly všechny jeho rvačky a přestřelky dílem triků. Leif jej zasáhl naplocho a ruku se zbraní mu zvedl nad hlavu.
Když už pulzar nemohl nikomu ublížit, vykřikl David nouzový kód, který je všechny od systému odpojil.
Leif ze svého křesla ve skutečném světě napůl vypadl, když jeho tělo pokračovalo v pohybu, který začal během virtuální rvačky s Lance Snowdonem. Zatímco se zvedal, David už pracoval s laptopem. Rychle stiskl jedno tlačítko nouzového ovládání.
"Doufám, že tohle přebije všechno, co nám tam perou oni," drmolil. Jinak nám loď vyhodí do vzduchu."
"No aspoň nás v ní nedostanou," řekl Andy s pohledem upřeným na obrazovku. "Teď to vypadá, že Snowdon a tvoje blonďatá kamarádka vyskočili taky."
David zvětšil zobrazení na displeji tak, aby se mohli lépe podívat, co se na

obrazovce děje. Žhnoucí hlavice komety se začala zvětšovat. "Myslel jsem si, že je to náš program!" řekl. Jestli jsme měli ztratit možnost řízení lodi, vletěli bysme do toho."
"Tak to by mě fakt zajímalo, co dělají v Karpatech," řekl Matt a mohl si vykroutit krk, aby se podíval na thurienskou loď.
Mečový člun prudce změnil kurz a jako šíp vyrazil k Onrustu.
"Nemyslím, že by tohle bylo dálkový ovládání," řekl Andy napjatě.
"Zoltán se určitě musel i s posádkou vrátit, když jsme se odpojili my," řekl David a zakousl se do spodního rtu.
Leif sledoval dilema svého přítele. Má jim nařídit návrat na Onrust? Co když se Četnikovi přece jen povedlo nahrát jim do lodi ten smrtící příkaz?
"A jsou dost blízko na to, aby na nás stříleli?" zeptal se Leif.
Matt nakrátko odhlédl od toho, co se dělo na obrazovce. "Když nevidím na to, co ukazuje displej, můžu ti říct jenom hrubý odhad. Ale ne, nemyslím si, že by byli dost blízko."
Leif se otočil k Davidovi. "Zkus kódy pro únikový manévry. Tak budou muset poskakovat kolem a nedokážou nás zaměřit."
David přikývl a zadal vstupní kód, čímž odpověděl na Leifovu nevyslovenou domněnku. Ne, zpátky se už nevracíme.
Kometární hmota na přední obrazovce se roztančila, jak se do ní Onrust začal zavrtávat a kličkoval a uhýbal,
jako by nebyl křehkým závodním strojem, ale bojovým stíhačem.
5 touhle astrobatikou se možná rozletíme na kousky přímo uprostřed tady toho svinstva, zoufal si Leif.
Na obrazovce znázorňující Mattův terminál se objevila rudá světélka.
"To sou špatný zprávy," řekl. "Asi nás už zaměřili."
Všichni se napjatě sklonili nad displejem a čekali, až přiletí laserový výboj, který to všechno skončí.

*****

To se ale nestalo.
"Ludmila!" vydechl Leif. "Vsadím se, že odmítla vystřelit!"
Z thurienského člunu nakonec zuřivý rudý záblesk vyletěl, ale lidskému závodníkovi se podařilo uhnout. Výstražná kontrolka pohasla.
"Ztratili nás," volal Matt.
"Možná nebudou muset střílet," řekl David, jenž sledoval, jak se obraz komety zvětšuje. "Už jsme až nechutně blízko. Jeden špatný úhyb a všichni se v tom usmažíme."
Jak jsou na tom Thurieni?" ptal se Leif. Jak blízko jsou oni?"
"Těm se nás podařilo předhonit díky tomu, jak tu skáčeme jako nadmutý kozy," prohlásil Matt nešťastně. "A jestli nás zaměří ještě jednou, tak nevím, jak by se jim mohlo podařit nás netrefit."
Leif se otočil k Davidovi. "Máme přece předprogramovaný povel pro prudké zastavení, ne?"
David se po něm ohlédl. "Ano."
"Tak bysme přesně tohle měli udělat."
"Ale oni nás rozstřelí!" oponovali Matt a Andy.
"My přece nemůžeme Operaci oslepení rozběhnout, dokud nebudou Thurieni blízko Onrustu," odsekl Leif.
Jestli tu budeme dál poskakovat, tak nedokážeme namířit plachty."
"Budu to muset udělat jedno po druhým," řekl David spíš pro sebe.
Jenom najdi dobrej směr a počkej, až budou na správný obrazovce," navrhoval Andy.
"Teď jsou přímo před náma!" dožadoval se pozornosti Matt.
David stiskl nějaké tlačítko. Kometa na přední obrazovce náhle ztuhla. Mečová loď se přemístila na zadní obrazovku.

Stiskl jiné tlačítko. "Vyhodit sítě," zamumlal.
"Kontakt!" hlásil Matt, když jejich silové plachty obalily thurienskou loď.
"A šťávu do nich!" Do dalšího tlačítka David přímo udeřil.
Světla na můstku Onrustu potemněla ještě více než vždycky, když šéf zvláštních efektů ohlašoval, co potřeboval.
"A pak mi něco říkejte o spotřebě energie," pokusil se Andy zažertovat.
Nikdo mu ale nevěnoval pozornost. Všichni se soustředili na to, co uvidí na zadní obrazovce. David si vedl dobře, ale své sítě roztahoval skoro naslepo. Thurienská mečová loď na sekundu vypadala jako nějaký modernistický šperk, sem tam ozdobený diamanty či rubíny. V tu chvíli ale byla ta drobná blikavá světélka drahocennější než jakýkoli drahokam. Zastupovala emise, vycházející z lodi pod náporem energie, kterou na ně David vrhl.
"Tak nevím, jestli jsme je oslepili," řekl David, když se s líným úsměvem rozhlížel po kamarádech. "Ale určitě jsme jim něco do očí vrazili!"

*****

Vypadalo to, jako by se to Davidovi nakonec povedlo. Thurienská mečová loď zabrzdila tak prudce, že se skoro na místě zastavila. David zatím s Onrustem pomalu a opatrně manévroval mezi sbírkou odpadlých kometárních fragmentů. Leifovi poskočilo srdce, když sledoval drobnou plochu, zastupující přední obrazovku Onrustu. Jádro komety vypadalo spíše jako staromódně pojatý pás asteroidů, plný kusů převalujícího se špinavého ledu o velikosti od malých kamenů po počínající hory; někdy se o sebe vzájemně třely a někdy od sebe odsakovaly, jak jim radiace ionizovala části povrchu.
Jestli můžeme řídit jenom tímhle, asi jsme přinejmenším stejně slepí jako Thurieni, pomyslel si Leif hořce. A nemáme jejich možnosti při řízení lodi.
Ale s upřenýma očima a rozkousanými rty se o to David alespoň snažil. Opatrně ťukal do klávesnice laptopu a ve velmi malé rychlosti spouštěl různé jednoduché manévry. Onrust se pomalu plížil vpřed k velké trhlině mezi zbytky komety.
Z místa, kde stál Leif, to vypadalo jako otevřená pusa gargantuovského obličeje.
To je jako když moucha letí do tlamy obrovi, proletělo mu hlavou. Zkusím si nepředstavovat, jaké by to bylo, kdyby ten obr polknul.
Matt a Andy se snažili pomoci se vším, s čím mohli; upozorňovali Davida na možná nebezpečí a poskytovali mu slova podpory.
"Vedeš si dobře, kámo," prohlásil Matt sevřeným hlasem. "Ale dej bacha na ten ledovec vlevo..."
"A je pryč! Jak to jde?" ptal se Andy.
Leif měl pocit, že by po něm David asi střelil rozzlobeným pohledem, kdyby se odvážil odtrhnout oči od displeje. Je to jako... nevím, pilotovat F-18 na plnej plyn - ale! Ne! Jo, minul mě - ale řídit to místo kniplem vzpěračskou činkou," odpověděl kapitán nesouvislými slovními obraty.
"Prostě, stručně řečeno, přestaňte ho rozptylovat, kluci," upozorňoval je Leif. "Už tak musí myslet na moc věcí."
Ale i Leif musel na něco myslet. Přinutil se otočit od napjaté skupinky kolem laptopu a hrábl do peněženky. Přepnul ji na funkci telefonu a na klávesnici vyťukal číslo Net Force.
Kapitán Winters se tvářil vyloženě nedůvěřivě, když se doslechl, jak daleko Karpatská aliance, ve snaze ukořistit novou technologii, zašla. Když ale slyšel o posledním komplotu Slobodana Četnika a Lance Snowdona -a o tom, že důkazy o něm mohou ještě být v podstatě na pozemku Pinnacle Studios -, odložil Leifa na čekačku.
Po několika minutách, kdy vnímal tlumené výkřiky nebo steny chlapců za zády, se mu ve sluchátku Winters konečně ozval. "Mám pocit, že ani Net Force toho moc nezmůže, když tihle fraječi natáčejí, nebo jak tomu říkají," prohlásil

Winters. "Nakonec jsem se probojoval k někomu jménem Wallenstein. Ten mi připadal hodně naštvaný, když jsem mu to všechno vylíčil, a hned tam začal někoho pucovat - nějaký Cosgrove?"
"Fosdyke?" pomáhal mu Leif.
"Ajo - no ale, zkontrolovali to a našli zásadní rozpory v tom, co vaše loď dělala a co se dělo na můstku. Pak jsem naši kancelář v L. A. požádal, aby vystopovala program, který ten agent K. A. používá. Jestli ho stihnou chytit ještě se zbožím v ruce..."
Za Leifem se ozval skoro šílený jekot, vycházející z hrdel zbylých tří chlapců.
"Co se to tam děje?"
"Davidovi se i přes všechny nesnáze podařilo zaregistrovat se u cílové bóje," odpověděl. "Jestli se mu podaří udržet nás naživu ještě pár minut, vyhrajeme závod!"
Když musel používat klávesnici laptopu místo citlivého řízení, k němuž měl přístup jenom ve vé-er, zažil David po cestě od jádra komety ještě několik krušných okamžiků. Navíc k tomu všemu otřásl chatrnou Casa Ruinou rachot přistávající helikoptéry zrovna ve chvíli, kdy procházel těmi nejsložitějšími manévry.
"Co to sakra je?" natahoval Matt krk, když se snažil vyhlédnout z okna.
‚Já bych spíš rád věděl, jak tady může někdo něco psát?" burácel Andy s pozorností rozdělenou mezi obrazovku a rostoucí ruch na chodbě.
Mezerou mezi dveřmi Leif viděl, jak důstojníci FBI Net Force eskortují protestujícího Slobodana Četnika ke vchodu.
Jeden z agentů nesl laptop, který vypadal jako dvojče Davidova počítače.

*****

Když šli Slídilové Net Force druhý den ráno na snídani, čekalo je v hale překvapení - v podobě kapitána Winterse.
"Gratuluji vám k vítězství v závodě," řekl jim kapitán. "I když jsem slyšel, že Pinnacle Studios teď předvádí, jak hezky umí kličkovat." Povzdechl si. "Abych byl upřímný, tak ministerstvo zahraničí dělá to samý."
"Politici." Leif to vyslovil jako sprosté slovo.
"Obě strany mají pochopitelný zájem udržet celý příběh pod pokličkou."
"Ale no, jasně," ozval se Andy hořce. "Hlavně nenaštvat Karpatskou alianci. Ano, jsou vůči nám otevřeně
nepřátelští a my jsme je přistihli při něčem, co se až podezřele podobá kyber-terorismu, ale nebylo by diplomatické se jich dotknout."
Matt ale přistoupil přímo k věci. "Co vás sem přivádí, kapitáne Wintersi?"
"Nějak nevěřím tomu, že byste nám jenom tak přišel pogratulovat," doplnil Leif.
Winters se na ně napůl usmál. Je to částečně tvoje vina, Andersone. Mám velice krátkou misi v terénu a dělám styčného důstojníka tady v L. A. Kromě toho jsem taky naše do toho celýho karpatskýho zmatku zavrtal, když jsi mi zavolal."
"Jak si teda myslíte, že to celý dopadne?" ptal se Leif.
Kapitán pokrčil rameny. "Myslím si, že se Pinnacle Studios přidrží výsledků závodu, ačkoliv až to pak v seriálu uvidíte, čekejte, že konec bude pro holovizi hodně přestříhaný. A ten herec - Lance Snowdon -, když si uvědomil, že by ho Četnik s klidem zabil jenom proto, aby mohl ten svůj trik použít, rozzuřil se. Aby se vyhnul setkání s právníky Pinnacle, tak si může před FBI vykecat plíce. Takže FBI dostane kompletní popis toho, jak Karpatská aliance proniká do odpadlických frakcí anarcho-liberálů."
"Což ale politickým šancím hnutí moc nepomůže, že?" odhadoval Leif.
Winters pokrčil rameny. "Tohle taky záleží na tom, kolik se toho dostane ven."
Když se rozhovořil dál, tvářil se skoro rozpačitě. "Jejich technickou divizi vede jeden bývalý vysoký zástupce FBI. A celý život byl frontier."

"Takže komandér Dominic se z tohohle vykecá," poznamenal David. "Ale co pan Četnik?"
Jestli z něj ministerstvo zahraničí dostane, co chce, asi ho nechají jít," připustil Winters. "Ale já si s ním stejně budu chtít trochu promluvit od srdce. Sdělím mu, že
vzhledem k jeho selhání by asi nebyl rád, kdyby jeho domácí vláda znala jisté věci." Pohlédl na Leifa. "To je to nejmenší, co můžeme udělat pro tu holku, co ti pomohla."
Když už o tom byla řeč...
"Díky, že jste mi to řekl. Zkusím jí to vyřídit. Ale kapitáne... a kluci, teď mě omluvte. Mám nějakou schůzku."
Leif se zvedl ze sedadla a vzal si jednoduše zabalený balíček, který si předtím vyzvedl na recepci. Balíček přivezl kurýr z losangeleské kanceláře jeho otce.
Leif jej vzal pod paží a vykročil směrem ke vnitřnímu nádvoří hotelu s bazénem.
Ludmila Plavuša seděla na krajíčku jednoho skládacího lehátka a s přivřenýma očima pozorovala lidi, šťastně se koupající v bazénu. I když na sobě měla plavky a seděla na sluníčku, na první pohled působila dojmem, že jí je zima.
"Myslel jsem si, že se ti bude hodit tohle," řekl Leif a hmátl do kapsy košile. Vytáhl odtud sluneční brýle, které jí předtím koupil na jejich příliš krátkém výletě.
Odpověděla úsměvem a hned si je nasadila. "To bude můj jediný suvenýr z návštěvy slunné Kalifornie." Hned si ale začala třít paže. "Bojím se, že bude hodně dlouhá a studená zima."
Kdybysme hráli v holodramatu, pomyslel si Leif, tak bych jí řekl, že ji miluju a že jsem jí zařídil politický azyl. Ona by mi skočila do náruče a klidně by zapomněla na rodinu i vlast.
Jenomže tohle byl skutečný život a i on musel jednat reálně. "Možná to nebude tak zlý," řekl tiše. "Můj kontakt v Net Force sem přijel, aby panu Četnikovi sdělil pár dobře míněných rad. Takže asi nebude chtít mocí mermo vyprávět všechno, co se tu stalo, až se vrátí domů."
Tohle Ludmilu poněkud zarazilo. "Že by to pro mě udělali?"
"Pomohla jsi nám," připomněl jí Leif. "Tvé varování nám zachránilo životy - a asi i pomohlo otevřít tenhle případ. Jestli se mě ptáš na názor, tak je to asi to nejmenší, co pro tebe můžeme udělat."
"Aha," řekla a upřeně mu hleděla do očí. "Pro dobrou věc. Samozřejmě."
Leif pocítil ve tváří horko, které nepocházelo od slunce. "Ale to vůbec nevyjadřuje mé osobní pocity," řekl.
"Osobní?" Na kratičkou chvilku na něj z jejích modrých očeк hleděl smějící se ďáblík.
Leif se na ni podíval. "Ale no tak, přestaň dělat rošťačku a posuň se na tom lehátku!"
Bez řečí provedla, oč žádal. Leif se posadil vedle ní.
"Známe se jenom pár dní, ale určitě to byly dny rušné," řekl. "A když jsem tě konečně poznal, zjistil jsem, že... prostě že nejsi to, co jsem čekal."
"To ani ty ne," namítla.
"A tak jsem si prostě řekl, že si možná zasloužíš něco víc než jenom laciný sluneční brýle, abys měla vzpomínku na to, jak jsme se potkali. Tak se mi podařilo sehnat ti tohle."
Podal jí balíček. Ludmila rozbalila papír a začala se smát. Byl to ten laptop, který se Leifuv otec snažil prodávat.
"Obávám se, že se to asi nikdy neprodá," řekl Leif. "Technologie je asi moc zastaralá. Táta jich tu má plný sklady." Odkašlal si. "A taky jsem už poslal náhradní stroj Alexu de Courcy. Ale myslel jsem, že by se ti líbilo takový mít jenom pro sebe a čestně získaný." Žertovně na ni zahrozil prstem. "Ale nesmíš nechat vládu, aby ti to sebrala!"

Objala jej kolem ramen. Jak to hezky umíš říct," pochválila ho s úsměvem. "Když mi dáváš takový starý krám!"
V tom okamžiku měla ty své modré oči přesně v úrovni jeho očí. Na sekundu se přestala smát. Oba zvažovali možnosti a co by, kdyby...
"No co, Hollywood se kvůli tomu nezboří," řekla Ludmila tiše a políbila ho na obě tváře, pěkně v evropském stylu.
Pak ho políbila i na ústa.

*****

Později si k Leifovi přisedl David. "Mohl by ses spálit."
A úplně shořím, až jí celníci ten počítač najdou, myslel si Leif. Rychle k němu zvedl hlavu. "Co to?"
"Říkám, že se asi spálíš, jestli budeš dlouho seděť na sluníčku." David se na kamaráda zadíval. "Dala ti sbohem?"
"Oba jsme si dali sbohem," odpověděl Leif. "Aspoň budu mít na to celý nějaký dobrý vzpomínky."
" Vyhráli jsme," zdůraznil David. "Matt a Andy jsou ještě vevnitř a dohadují se, kdo co dostane."
"Tak z toho mě klidně Vynechte. Vy si to stejně zasloužíte víc. A kromě toho, já mám doma přece dost nových hraček, který mě ještě chvíli zabaví."
David potřásl hlavou a sarkasticky se usmál. "Fakt jako nic nechceš?"
"Hej, dyť mám ty vzpomínky. A pak dostanu dataskript epizody s Velkým závodem, až bude hotový." Leif se usmál také. "Měli bysme být rádi, že jsme se odsud dostali živí."
David se zasmál. "Na to můžu říct jedině amen. Tady se vyrábějí velký fantazie..."
Leif myšlenku dokončil. "Ale skutečný život je tu moc divný na to, aby se mu dalo věřit."